

Sygn.akt. II AKa 237/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Mroziak - Sztykiel /spr./

Sędziowie: SA Hanna Wnękowska

SA Marek Czecharowski

Protokolant: sekr.sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale prokuratora Hanny Gorajskiej-Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2016 r.

sprawy **1.D. K. (1)** ur. (...) w W. s. J. i E. zd. P.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 2 kk, z art. 159 dkk w zw. z art. 58a dkk, z art. 159 dkk w zb. z art. 156 § 2 dkk w zw. z art. 10 § 2 dkk w zw. z art. 58a dkk, z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk, z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk (×2), z art. 18 § 2 i 3 kk w zw. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 65 kk

2.P. B. (1) ur. (...) w W. s. F. i K. zd. D.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 2 kk, z art. 159 dkk w zw. z art. 58a dkk, z art. 159 dkk w zw. z art. 58a dkk, z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk, z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 kk, z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk

3.D. B. (1) ur. (...) w P. s. W. i T. zd. K.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 2 kk, z art. 263 § 1 kk w zb. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 263 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 65 kk, z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 kk, z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk, z art. 191 § 1 kk, z art. 272 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, z art. 273 kk w zb. z art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk

4.E. J. (1) ur. (...) w P. s. E. i M. zd. M.

oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

5.R. D. ur. (...) w M. s. M. i M. zd. C.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 2 kk, z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk, z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 245 kk

6.T. B. (1) ur. (...) wN. (...) s. T. i A. zd. G.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 2 kk, z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk

7.D. S. (1) ur. (...) w M. s. S. i H. zd. N.

oskarżonego o czyn z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk (×2), z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 kk, z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 kk, z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk

8.J. Ł. (1) ur. (...) w P. s. T. i T. zd. L.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 2 kk, z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 65 kk

9.P. P. (2) ur. (...) w G. s. J. i Z. zd. S.

oskarżonego o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk, z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk (×2), z art. 282 kk w zw. z art. 65 kk (×4), z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z art. 263 § 1 kk w zw. z art. 65 kk, z art. 191 § 2 kk w zw. z art. 65 kk, z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 65 kk, z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk (×2), z art. 47 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk, z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk, z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 kk, z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

10.M. P. (1) ur. (...) w W. s. W. i J. zd.K.

11.N. B. (1) ur. (...) w W. s. M. i T. zd.S.

oskarżonych o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 kk

12. P. P. (3) ur. (...) w W. s. J. i M. zd.K.

13.K. M. (1) ur. (...) w W. s. M. i I. zd. P.

oskarżonych o czyn z art. 258 § 2 kk, z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 kk

14. R. G. (1) ur. (...) w W. s. H. i D. zd. K.

oskarżonego z art. 258 § 2 kk, z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 kk, z art. 263 § 2 w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 263 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk

15.M. W. (1) ur. (...) w W. s. M. i M. zd.B.

oskarżonego o czyn z art. 263 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

16.A. K. (1) ur. (...) w J. s. S. i A. zd.K.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 2 kk, z art. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk, z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk, z art. 171 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk

17.P. O. (1) ur. (...) w W. s. E. i D. zd. Ś.

oskarżonego o czyn z art. z art. 284 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 191 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (×2),

18.I. P. ur. (...) w M. c.M. i J. zd.K.

oskarżonej o czyn z art. 291 § 1 kk

19.M. K. (1) ur. (...) w P. s. H. i C. zd.B.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 2 kk, z art. 282 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych oraz prokuratora wobec 15 oskarżonych za wyjątkiem oskarżonych ad. 4, 8, 15,19

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 października 2013 r. sygn. XVIII K 104/08

Na mocy art. 105 § 1 i 2 kpk prostuje w zaskarżonym wyroku oczywistą omyłkę pisarską w ten sposób, że jako miejsce urodzenia oskarżonego R. D. wpisuje M. zamiast P., zamiast nazwiska rodzowego matki oskarżonego T. B. (1) G. wpisuje G. oraz zamiast nazwiska rodzowego matki oskarżonego M. P. (1) K. wpisuje K., nadto w punkcie 33 zaskarżonego wyroku zamiast imienia „G.” wpisuje „P.”.

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że przyjmuje, iż czyn przypisany oskarżonym D. K. (1), P. B. (1), D. B. (1), P. P. (3), R. G. (1), A. K. (1), M. K. (1) wyczerpuje dyspozycję – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk – art. 258 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 r. i przepis ten stanowi podstawę prawną skazania i wymiaru kary oskarżonym;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych D. K. (1), P. B. (1), D. B. (1), R. D., T. B. (1), J. Ł. (1), P. P. (2), P. P. (3), K. M. (1), R. G. (1) w ten sposób, że w zakresie wszystkich przypisanych im czynów jako popełnionych w warunkach art. 65 kk przyjmuje w kwalifikacji prawnej czynów im przypisanych i podstawie prawnej skazania zamiast art. 65 kk – art. 65 § 1 kk.

III. wobec oskarżonego D. K. (1)

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej

b) w zakresie czynu zarzucanego w punkcie IV aktu oskarżenia eliminuje z jego opisu imię i nazwisko J. P. i K. K. (8)

c) w zakresie punktu 4 zaskarżonego wyroku odnośnie zarzutu V przyjmuje, iż oskarżony brał udział w obrocie opisaną znaczną ilością kokainy, który polegał na przekazaniu kokainy P. P. (2) i ustalonej osobie w celu dalszej sprzedaży, w zakresie czynu VI w jego opisie imię i nazwisko M. S. (1) zastępuje zwrotem „ustalonej osobie”, nadto w zakresie obu czynów przyjmuje kwalifikację prawną – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk – z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 65 § 1 kk uznając, iż czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw i z mocy w/w przepisów skazuje oskarżonego wymierzając przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 91 § 1 kk jedną karę 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych

d) odnośnie czynu przypisanego w punkcie 5 zaskarżonego wyroku (zarzut VII) ustala, że oskarżony podzegał do popełnienia przestępstwa ustaloną osobę, której udzielił opisanej pomocy i w tym zakresie zaskarżony wyrok uchyla i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk postępowanie umarza, obciążając wydatkami w tej części Skarb Państwa;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną 6 (sześć) lat pozbawienia wolności, na poczet której z mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 lipca 2001 r. do dnia 29 grudnia 2006.

IV . wobec oskarżonego P. B. (1)

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej

b) w zakresie czynu I przyjmuje jako końcowy okres udziału oskarżonego w związku przestępczym o charakterze zbrojnym dzień 27 kwietnia 2001r.

c) w zakresie czynu IV z jego opisu eliminuje nazwisko J. P. i K. K. (8);

d) uchyla orzeczenie z punktu 6 zaskarżonego wyroku dotyczące czynu zarzucanego w punkcie VIII aktu oskarżenia i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk postępowanie w tym zakresie umarza obciążając wydatkami w tej części Skarb Państwa;

e) odnośnie czynu zarzucanego w punkcie IX imię i nazwisko M. B. (1) zastępuje zwrotem „z ustaloną osobą”, nadto przyjmuje kwalifikację prawną i podstawę prawną skazania – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk – z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 65 § 1 kk, a podstawę prawną wymiaru kary uzupełnia o art. 4 § 1 kk

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną 5 (pięć) lat i 9 (dziewięć) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której z mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 kwietnia 2001 r. do dnia 18 listopada 2004 r.

V. odnośnie oskarżonego D. B. (1)

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej

b) odnośnie czynów przypisanych w punkcie 9 zaskarżonego wyroku dotyczących czynów opisanych w wyroku w punktach X i XI (zarzut XII i XIII a/o) ustala, iż oskarżony udział w handlu bronią wziął od 1996 r., z punktu Xa eliminuje „1995 r.”, odnośnie czynu z punktu Xd przyjmuje zamiast miejscowości G. (...) – M., odnośnie czynu Xe ustala, że oskarżony broń palną w postaci pistoletu (...) i pistolet marki M. wraz z amunicją bez wymaganego zezwolenia przekazał celem sprzedaży ustalonej osobie i P. P. (2), zaś w zakresie czynu Xf nazwisko M. S. (1) zastępuje zwrotem „ustalonej osobie”

c) odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 10 zaskarżonego wyroku (zarzut XII/XIV) eliminuje z jego opisu zwrot „przy czym czynu tego dopuścił się w związku mającym na celu popełnianie przestępstw”, a z kwalifikacji prawnej art. 65 kk i przyjmuje, że czyn ten stanowi wykroczenie z art. 122 § 1 kw i w tej części na mocy art. 104 § 1 pkt 7 kpsw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpsw wyrok uchyla i postępowanie umarza, obciążając w tym zakresie wydatkami w sprawie Skarb Państwa

d) odnośnie czynu przypisanego w punkcie 11 zaskarżonego wyroku opisanego jako zarzut XIII (zarzut XV a/o) w punkcie XIIIa słowa R. P. zastępuje zwrotem „ustalonej osobie”, w punkcie XIIIb słowa M. B. (1) zastępuje zwrotem „ustalonej osobie”, nadto przyjmuje kwalifikację prawną czynu i podstawę prawną skazania – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk – z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 65 § 1 kk, a podstawę prawną wymiaru kary uzupełnia o art. 4 § 1 kk

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

3. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną 6 (sześć) lat pozbawienia wolności, na poczet której z mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 22 listopada 2001 r. do dnia 28 grudnia 2006 r.

VI. odnośnie oskarżonego E. J. (1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu przypisanego w punkcie 16 czynu eliminuje zwrot „czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu”, określa kwalifikację prawną czynu i podstawę prawną skazania jako art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, podstawę prawną wymiaru kary uzupełnia o art. 4 § 1 kk, nadto zmienia orzeczenie w zakresie grzywny orzekając ją w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

VII. odnośnie oskarżonego R. D.

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej i orzeczenie na podstawie art. 63 § 1 kk z punktu 54 zaskarżonego wyroku

b) z opisu czynu I przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku eliminuje zwrot „o charakterze zbrojnym”, przyjmuje, iż czyn tak przypisany wyczerpuje dyspozycję art. 258 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk i w związku z tym wyrok w tej części uchyla i postępowanie z mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk umarza, obciążając wydatkami w tym zakresie Skarb Państwa

c) uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie XXIII aktu oskarżenia (pkt 19 wyroku) i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Mokotowa w Warszawie

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

3. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną 3 (trzy) lata i 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności,

VIII. odnośnie oskarżonego T. B. (1)

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej

b) z opisu czynu I przypisanego w punkcie 1 zaskarżonego wyroku eliminuje zwrot „o charakterze zbrojnym”, przyjmuje, iż czyn tak przypisany wyczerpuje dyspozycję art. 258 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk i w związku z tym wyrok w tej części uchyla i postępowanie z mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk umarza, obciążając wydatkami w tym zakresie Skarb Państwa

c) w zakresie czynu przypisanego w punkcie 17 zaskarżonego wyroku przyjmuje, iż czyn został popełniony do sierpnia 1999 r.

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

IX. odnośnie oskarżonego D. S. (1)

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej

b) odnośnie czynu przypisanego w punkcie 24 zaskarżonego wyroku opisanego jako zarzut XXV (zarzut XXIX a/o) kwalifikację prawną czynu uzupełnia o art. 18 § 3 kk i w tym zakresie zaskarżony wyrok uchyla i postępowanie na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk umarza, obciążając w tej części wydatkami Skarb Państwa

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

3. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną 4 (cztery) lata pozbawienia wolności, na poczet której z mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 sierpnia 2003 r. do dnia 21 sierpnia 2006 r.

X. odnośnie oskarżonego J. Ł. (1)

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że

a) uchyla orzeczenia o karze łącznej

b) z opisu czynu I przypisanego w punkcie 1 zaskarżonego wyroku eliminuje zwrot „o charakterze zbrojnym”, przyjmuje, iż czyn tak przypisany wyczerpuje dyspozycję art. 258 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk i w związku z tym wyrok w tej części uchyla i postępowanie z mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk umarza, obciążając wydatkami w tym zakresie Skarb Państwa

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

3. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego J. Ł. (1) w punkcie 20 zaskarżonego wyroku zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 września 2002 r. do dnia 17 września 2004 r.

XI. odnośnie oskarżonego P. P. (2)

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej i orzeczenie na podstawie art. 63 § 1 kk z punktu 54 zaskarżonego wyroku

b) odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 26 zaskarżonego wyroku określonego jako zarzut XXVII (zarzut XXXI a/o) słowa M. S. (1) zastępuje zwrotem „ustaloną osobą”, wartość samochodu V. (...) ustala na kwotę 25.684 zł i odnośnie tego czynu oraz czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 32 zaskarżonego wyroku określonego jako zarzut XXXV (zarzut XXXIX a/o), nadto odnośnie czynu przypisanego w punkcie 36 określonego jako zarzut XL (zarzut XLV a/o), w zakresie którego przyjmuje wartość pierwszego obrazu na kwotę 5000 zł zaskarżony wyrok uchyla i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk postępowanie umarza, obciążając w tej części wydatkami Skarb Państwa

c) w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 29 zaskarżonego wyroku przyjmuje, że czyn został popełniony między 5 a 8 grudnia 1999 r.

d) odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 33 zaskarżonego wyroku oraz czynu przypisanego w punkcie 40 w zakresie, którego nazwisko D. K. (1) zastępuje zwrotem „nieustaloną osobę” przyjmuje, iż czyny te wyczerpują – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk – dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 65 § 1 kk, nadto, że zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw i z mocy w/w przepisów w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza oskarżonemu na mocy 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. przy

zastosowaniu art. 4 § 1 kk jedną karę 3 (trzy) lata pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych

e)odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 38 zaskarżonego wyroku określanego jako zarzut XLII (zarzut XLVII a/o) eliminuje z opisu czynu zwrot „wprowadzenie w błąd M. M. (7), iż mogą rozporządzać przedmiotowym samochodem i”, a z kwalifikacji prawnej czynu oraz podstawy skazania art. 286 § 1 kk i w związku tym uchyla zaskarżony wyrok w tym zakresie i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk postępowanie umarza, obciążając wydatkami w tej części Skarb Państwa

f)w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie XXXVII (zarzut XLI a/o) słowa M. B. (1) zastępuje zwrotem „ustaloną osobą”

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

3.na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk i art. 91 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną 7 (siedem) lat pozbawienia wolności.

XII. odnośnie oskarżonych M. P. (1) i N. B. (1)

1.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w zakresie czynu przypisanego oskarżonym w punkcie 37 zaskarżonego wyroku z jego opisu eliminuje ustalenie, że oskarżeni czynu dopuścili się działając w związku mającym na celu popełnienie przestępstw, a z kwalifikacji prawnej czynu art. 65 kk

b)w zakresie orzeczenia z punktu 54 wobec oskarżonego M. P. (1) na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 stycznia 2003 r. do dnia 25 lutego 2003 r., od dnia 11 czerwca 2003 r. do dnia 28 sierpnia 2003 r., od dnia 22 września 2003 r. do dnia 31 marca 2004 r.

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

XIII. odnośnie oskarżonego K. M. (1)

1.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a)uchyla orzeczenie o karze łącznej

b)z opisu czynu I przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku eliminuje zwrot „o charakterze zbrojnym”, przyjmuje, iż czyn tak przypisany wyczerpuje dyspozycję – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk – art. 258 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 r. i w związku z tym wyrok w tej części uchyla i postępowanie z mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk umarza, obciążając wydatkami w tym zakresie Skarb Państwa

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

3.na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 stycznia 2003 r. do dnia 7 kwietnia 2004 r.

XIV. odnośnie oskarżonego R. G. (1)

1.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej

b) odnośnie czynu przypisanego w punkcie 24 zaskarżonego wyroku opisanego jako zarzut XXV (zarzut XXIX a/o) kwalifikację prawną czynu uzupełnia o art. 18 § 3 kk i odnośnie tego czynu zaskarżony wyrok uchyla i postępowanie na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk umarza, obciążając wydatkami w tej części Skarb Państwa

c) w ramach czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 25 zaskarżonego wyroku określanego jako zarzut XXVI (zarzut XXIX a/o) uznaje oskarżonego za winnego tego, że w P. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci strzelby M. wraz z amunicją w okresie od jesieni 1999 r. do października 2000 r. oraz w postaci dwóch pistoletów (...) od sierpnia do października 2000 r., przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, tj. czynu z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i z mocy tych przepisów skazuje oskarżonego wymierzając na podstawie art. 263 § 2 kk karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

3. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną 2 (dwa) lata i 7 (siedem) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której z mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 października 2002 r. do dnia 4 lutego 2005 r.

XV. odnośnie oskarżonych M. W. (1) i P. P. (3) zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego P. P. (3) kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 stycznia 2003 r. do dnia 26 sierpnia 2003 r.

XVI. odnośnie oskarżonego A. K. (1)

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w zakresie czynu przypisanego w punkcie 39 zaskarżonego wyroku eliminuje zwrot „oraz w związku mającym na celu popełnianie przestępstw”, a z kwalifikacji prawnej art. 65 kk

b) w zakresie czynu przypisanego w punkcie 40 zaskarżonego wyroku nazwisko D. K. (1) zastępuje zwrotem „nieustaloną osobę”, z opisu tego czynu eliminuje zwrot „oraz w związku mającym na celu popełnianie przestępstw” i przyjmuje, iż kwalifikację prawną tak przypisanego czynu, i podstawę skazania stanowi art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, zaś podstawę wymiaru kary art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, nadto zmienia orzeczenia w zakresie kary grzywny orzekając grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100(sto) złotych;

c). odnośnie punktu 41 zaskarżonego wyroku dotyczącego zarzutu XLV (zarzut L a/o) na mocy art. 439 § 1 pkt 8 kpk uchyla w tym zakresie zaskarżony wyrok i postępowanie umarza obciążając w tej części wydatkami Skarb Państwa

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

XVII. odnośnie oskarżonego P. O. (1)

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że ;

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej i orzeczenie na podstawie art. 63 § 1 kk z punktu 54 zaskarżonego wyroku

b) w ramach czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 43 zaskarżonego wyroku określanego jako zarzut XLII (zarzut XLVII a/o) uznaje oskarżonego za winnego tego, że w listopadzie 2000 r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (2) i ustaloną osobą przywłaszczył samochód marki D. (...) nr rej. (...) stanowiący własność P. S. w ten sposób,

że wyraził w/w osobom zgodę na zbycie tego samochodu, tj. czynu z art. 284 § 1 kk i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk postępowanie w tym zakresie umarza, obciążając w tej części wydatkami Skarb Państwa

c) w ramach czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 44 zaskarżonego wyroku określonego jako zarzut XLVI (zarzut LIV a/o) uznaje oskarżonego za winnego tego, że latem nie później niż 4 lipca 1999 r. w P. chcąc, aby P. P. (2) dokonał czynu zabronionego nakłaniał go do popełnienia przestępstwa na szkodę W. K. polegającego na zmuszeniu go poprzez stosowanie groźby bezprawnej lub przemocy do konkretnie określonego działania, tj. czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 191 § 1 kk i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk postępowanie w tym zakresie umarza, obciążając wydatkami w tej części Skarb Państwa

d)odnośnie czynu przypisanego w punkcie 45 zaskarżonego wyroku określonego jako zarzut XLIX (zarzut LVII a/o) w jego opisie zwrot M. S. (1) zastępuje zwrotem „ustalonej osoby” i zaskarżony wyrok w tym zakresie uchyla a postępowanie na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk umarza, obciążając wydatkami w tej części Skarb Państwa

e)odnośnie punktu 47 zaskarżonego wyroku określonego jako zarzut XLVIII (zarzut LVI a/o) na mocy art. 439 § 1 pkt 8 kpk uchyla w tym zakresie zaskarżony wyrok i postępowanie umarza obciążając wydatkami w tej części Skarb Państwa

2.utrzymuje zaskarżony wyrok w zakresie punktu 53 dotyczącego zarzutu XLVII (zarzut LV a/o)

XVIII. odnośnie oskarżonej I. P. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 48 i postępowanie w tym zakresie na mocy art. 17 §1 pkt 6 kpk umarza, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

XIX. odnośnie oskarżonego M. K. (1) w zakresie czynu z art. 258 § 2 kk (pkt 50 zaskarżonego wyroku) ustala okres popełnienia przestępstwa na lata 1997 do 1999 roku; w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

XX. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych w części ich skazującej wydatki za postępowanie odwoławcze przypadające na każdego z nich, zwalniając ich od ponoszenia opłaty za obie instancje.

XXI. zasądza od Skarbu Państwa kwoty po 738 zł, w tym 23 % VAT, tytułem obrony z urzędu pełnionej w postępowaniu odwoławczym na rzecz adwokatów: A. A., K. Z. (1), T. W., M. W. (2), G. W., K. P., A. B., A. K. (2), K. Ż., S. L., R. K. (1), P. J., E. S., L. M. (1), L. Z., A. W., M. N., A. Z., M. Ł., B. A. oraz kwotę 1476 zł, w tym 23 % VAT na rzecz adw. E. L. tytułem obrony z urzędu oskarżonych P. B. (1) i R. D..

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył: **D. K. (1), P. B. (1), D. B. (1), R. D., T. B. (2), P. P. (3), K. M. (1), R. G. (1), J. Ł. (1), A. K. (1)** o to, że:

I. w W., P., P. i innych miejscowościach na terenie kraju brali udział w związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw takich jak wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, obrót samochodami uzyskanymi za pomocą czynów zabronionych przy czym

- D. K. (1) - w okresie od 1994r. do lipca 2001r.

- P. B. (1) - w okresie od 1994r. do grudnia 2001r.

- D. B. (1) - w okresie od początku 1990r. do sierpnia 2000r.

- R. D. - w okresie od co najmniej czerwca 1999r. do sierpnia 2000r.

- T. B. (1)- w okresie od czerwca 1995r. do sierpnia 2000r.

- P. P. (3) - w okresie od końca 1998r. do sierpnia 2000r. - K. M. (1) - w okresie od końca 1998r. do sierpnia 2000r.

- R. G. (1) - w okresie od co najmniej grudnia 1997r. do sierpnia 2000r. - J. Ł. (1) - okresie od co najmniej czerwca 1995r. do sierpnia 2000r. - A. K. (1) - w okresie od stycznia 2001r. do 13 czerwca 2001r.,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.,

a nadto D. K. (1) P. B. (1) o to, że:

II. w dniu 4 kwietnia 1997r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wzięli udział w pobiciu z użyciem noża i niebezpiecznych narzędzi D. Ś. narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszkodzenia ciała, w ten sposób, że przy użyciu niebezpiecznych przedmiotów – w postaci drewnianych krzeseł spowodowali obrażenia w postaci rany tłuczonej prawej okolicy ciemieniowej oraz licznych drobnych ran twarzoczaszki, krwiaków w obrębie tkanek miękkich głowy, skutkujących powstaniem krwiaka podtwardówkowego prawej okolicy skroniowej, które to obrażenia naruszyły sprawne funkcjonowanie organizmu na czas przekraczający 7 dni, przy czym czynu tego dopuścili się działając w związku mającym na celu popełnienie przestępstw,

tj. o czyn z art. 159 d.k.k. w zw. z art. 58a d.k.k.

III. w dniu 4 kwietnia 1997r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wzięli udział w pobiciu z użyciem noża i niebezpiecznych narzędzi D. S. (2) narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszkodzenia ciała, w ten sposób, że przy użyciu niebezpiecznych przedmiotów - w postaci drewnianych krzeseł spowodowali obrażenia w postaci rany tłuczonej prawej okolicy ciemieniowej oraz licznych drobnych ran twarzoczaszki, krwiaków w obrębie tkanek miękkich głowy skutkujących powstaniem krwiaka podtwardówkowego prawej okolicy skroniowej, które to obrażenia naruszyły sprawne funkcjonowanie organizmu na czas przekraczający 7 dni, przy czym czynu tego dopuścili się działając w związku mającym na celu popełnienie przestępstw,

tj. o czyn z art. 159 d.k.k. w zw. z art. 58a d.k.k. przyjmując, że D. K. (1) spowodował u D. S. (2) rany klute uda lewego naruszając sprawne funkcjonowanie organizmu na czas poniżej 7 dni, tj. o czyn z art. 159 d.k.k. w zb. z art. 156 § 2 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. w zw. z art. 58a d.k.k.

IV. w okresie od końca lutego 2000r. do końca marca 2000r. działając wspólnie i w porozumieniu z J. P. i K. K. (8) i innymi osobami działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc zamachem na życie i zdrowie M. K. (2) usiłowali doprowadzić go niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 40.000 USD, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścili się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a nadto D. K. (1) o to, że:

V. w grudniu 2000r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), P. P. (2) oraz A. K. (1) wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci 48 gram kokainy, w ten sposób, że nadał z P. do P., transportem (...) paczkę z zawartością kokainy we wskazanej ilości, w celu dalszej dystrybucji przez P. P. (2), A. K. (1) i inną osobę, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnienie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 65 k.k.

VI. w okresie od czerwca 2000r. do sierpnia 2000r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 400 gramów,

w ten sposób, że przekazał te środki M. S. (1) w celu dalszego wprowadzenia do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 65 k.k.

VII. w nieustalonym okresie 2000r. w P. i N. podzegał P. P. (2) i inne osoby do dokonania czynu zabronionego - zniszczenia przez podpalenie samochodu marki M. (...), typu (...) stanowiącego własność G. C. oraz udzielił tym osobom pomocy w dokonaniu tego czynu, w ten sposób, że wskazał miejsce parkowania przedmiotu przestępstwa oraz udzielił środków do jego popełnienia - benzyny oraz innych środków, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a nadto **P. B. (1)** o to, że:

VIII. w nieustalonym dniu J. R. (1) i M. L., nie wcześniej niż 5 października 1995r. w P. przyjęli od M. S. (1) samochód marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 67 620 zł., wiedząc że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego - popełnionego w dniu 5 października 1995r. w K. na szkodę K. (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, **tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,**

a nadto:

IX. w nieustalonym dniu we wrześniu lub październiku 1999r. w P. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i D. B. (1) i inną osobą wziął udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 30 gram kokainy, w ten sposób, że przyjął je od D. B. (1), w celu dalszej dystrybucji, przy czym czynu tego dopuścił się w działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. 65 k.k.

a nadto **D. B. (1)** o to, że:

X. w okresie od czerwca 1995r. do października 2000r. wziął udział w handlu bronią palną - pistoletami (...) oraz strzelbą M. wraz z amunicją, w tym:

a. w nieustalonym okresie w 1995r. i 1996r. nabył co najmniej dwie jednostki broni palnej marki (...) o nieustalonych parametrach wraz z amunicją,

b. w nieustalonym dniu na trasie O.-P. nabył od M. W. (1) broń palną - pistolet marki (...) bez oznaczeń fabrycznych wraz z amunicją w ilości nie mniejszej niż 15 szt. (...)

c. w nieustalonym dniu na trasie O.-P., jesienią 1999r. nabył od M. W. (1) pistolet marki (...) wraz z amunicją, w ilości nie mniejszej niż 15 sztuk kal. (...)

d. w nieustalonym dniu, jesienią 1999r. w G. nabył od nieustalonej osoby strzelbę marki (...) wraz z amunicją,

e. w październiku 2000r. w W. i P. działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), P. P. (2) bez wymaganego zezwolenia zbył A. K. (1) broń palną w postaci pistoletu marki (...) oraz pistoletu marki (...) wraz z amunicją,

f. w październiku 2000r. w W. i P. udzielił pomocy S. K. w zbyciu broni palnej będącej w jego posiadaniu - pistoletu marki (...) w ten sposób, że przekazał tę broń w celu sprzedaży M. S. (1) i P. P. (2), przy czym czynu tego dopuścił się w działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. w zw. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XI. w okresie od co najmniej 1995r. do października 2000r. w P. i innych miejscowościach posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci co najmniej dwóch pistoletów(...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XII. w nieustalonym dniu nie wcześniej niż w okresie od 25 sierpnia 1998r. do 23 listopada 1998r., przyjął do M. S. (1) sprzęt (...)maki P. o nieustalonej dotychczas wartości w postaci golarki (...) o łącznej wartości nie mniejszej niż 250 zł., wiedząc pochodzi on z przestępstwa popełnionego w okresie od 25 sierpnia 1998r. do 24 listopada 1998r. na szkodę firmy (...) w P. przy ul. (...), przy czym czynu tego dopuścił się w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XIII. w okresie od 1995r. do 1999r. w W., P. i innych miejscowościach na terenie kraju działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w warunkach ciągu przestępstw uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi i psychotropowymi, w tym amfetaminą, kokainą i ekstazy w znacznej ilości, nie mniejszej niż 2 kg w ten sposób, że nabywał je od nieustalonych osób, bądź zlecał ich nabycie w swoim imieniu, a następnie zbywał je lub przekazywał do zbycia innym osobom, w tym P. P. (2), czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu w tym: a. w październiku 1995r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. L. wziął udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 24 gram kokainy i środków psychotropowych w postaci 100 torebek ekstazy, w ten sposób, że zbył je R. P., b. w nieustalonym dniu, we wrześniu lub październiku 1999r. w P. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i P. B. (1) i inną osobą wziął udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 30 gram kokainy, w ten sposób, że przekazał je M. B. (1) i P. B. (1) w celu dalszej dystrybucji,

c. w nieustalonych dniach, na przestrzeni 1997r. i 1998r. w P. i P. co najmniej dwukrotnie wziął udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy, w ilości nie mniejszej niż 1 kg, w ten sposób, że nabył je od E. J. (1) w celu dalszej dystrybucji,

d. w nieustalonym dniu w P. wiosną 1999r. wziął udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy, w nieustalonej dotychczas ilości, w ten sposób, że przyjął je od E. J. (1) w celu dalszej dystrybucji,

e. w nieustalonym dniu, wiosną 1999r. w P. i w W., działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (2) w celu niedozwolonego wytworzenia substancji psychotropowej - amfetaminy, nabył prekursor - (...) w ilości nie mniejszej niż 1 litr- substancję przeznaczoną do wytworzenia środka odurzającego,

f. w nieustalonym okresie na początku 1999r. w P. wziął udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej - ekstazy, w ilości nie mniejszej niż 1000 tabletek ekstazy przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 65 k.k.

XIV. w nieustalonych dniach - w okresie luty- marzec 2000r. w P. oraz w miejscowości N. stosował przemoc wobec M. K. (3) oraz jej męża J. K. (1) do zaniechania dochodzenia zwrotu długu,

tj. o czyn z art. 191 § 1 k.k.

XV. w dniu 15 maja 2001r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą podrobił wniosek o wydanie karty wędkarskiej na nazwisko T. K. w ten sposób, że podpisał się danymi personalnymi T. K., a następnie w dniu 15 maja 2001r. w O. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez

podstępne wprowadzenie w błąd urzędnika Urzędu Miasta O. w ten sposób, że złożył opisany wyżej wniosek o wydanie karty wędkarskiej w Wydziale Gospodarki Komunalnej Urzędu Miasta O. wraz ze stwierdzającym nieprawdę zaświadczeniem Związku (...) w O. z dnia 14 maja 2001r., że T. K. zdał egzamin na kartę wędkarską i na tej podstawie podając się za T. K. i posługując się zaświadczeniem o tożsamości dot. wymienionego wydanym przez Urząd Miasta O. z dnia 11 maja 2001r. uzyskał kartę wędkarską nr (...) na nazwisko T. K., zawierającą fotografię D. B. (1),

tj. o czyn z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XVI. w okresie od 14 czerwca 2001r. do 10 sierpnia 2001r. w P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru używając dokumentu stwierdzającego nieprawdę - karty wędkarskiej (...) na nazwisko T. K. uzyskał zezwolenie na połów ryb o nr (...) i (...) wydane przez Gospodarstwo (...),

tj. z art. 273 k.k. w zb. z ar. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

a ponadto M. W. (1) o to, że:

XVII. w nieustalonym okresie jesienią 1999r. nie później niż w listopadzie 1999r. w okolicach P. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru zbył D. B. (1) 2 (dwie) jednostki broni palnej w postaci pistoletów marki(...) wraz z amunicją i tak:

a. w nieustalonym dniu na trasie O. i P. zbył D. B. (1) broń palną w postaci pistoletu marki (...), bez oznaczeń fabrycznych wraz z amunicją w ilości nie mniejszej niż 15 szt. kal. (...)

b. w nieustalonym dniu na trasie O.- P. zbył pistolet marki (...) wraz z amunicją w ilości nie mniejszej niż 15 szt. kal. (...),

tj. o czyn z art. 263§ 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

a nadto E. J. (1) o to, że:

XVIII. w okresie od co najmniej 1997r. do 1999r. w P. i innych miejscowościach, działając w warunkach ciągu przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi - kokainą w znacznej ilości w ten sposób, że nabywał je od nieustalonych osób, a następnie zbywał je lub przekazywał do zbycia innym osobom, w tym D. B. (1), czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w tym:

a. w nieustalonych dniach, na przestrzeni 1997r. i 1998r. co najmniej dwukrotnie wziął udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy, w ilości nie mniejszej niż 1 kg, w ten sposób, że zbył je D. B. (1) w celu dalszej dystrybucji,

b. w nieustalonym dniu w P. wiosną 1999r. wziął udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy o nieustalonej dotychczas ilości, w ten sposób, że przekazał je D. B. (1) w celu dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 91 § 1 k.k.

ponadto R. D. T. B. (1) o to, że:

XIX. w okresie od września 1997r. do października 1999r. w K., działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, wspólnie i w porozumieniu grozili K. Z. (2) użyciem przemocy- pobicem, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze oraz towar w postaci kart telefonicznych, papierosów, biletów na kolejkę (...) w łącznej kwocie nie mniej niż 8 500zł. na szkodę K. Z. (2), przy czym czynu tego dopuścili się działając w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne działając w związku o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. z zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a nadto **R. D.** o to, że:

XX. w okresie od marca 2000r. do sierpnia 2000r. w K. działając w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc natychmiastowym użyciem przemocy na osobie K. Z. (2), stosując przemoc na rzeczy - polegającą na pocięciu gazet oraz co najmniej pięciokrotnym wybiciu szyb, a nadto co najmniej trzykrotnie posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża i drewnianej pałki nabitej gwoździami zabrał w celu przywłaszczenia towar w postaci biletów o wartości nie mniejszej niż 600 zł., a nadto papierosów i kart telefonicznych o nieustalonej wartości, pieniędzy, powodując łączne szkody w kwocie nie mniejszej niż 15000 zł. na szkodę K. Z. (2), przy czym czynu tego dopuścił się działając w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k., art. 280 § 2 k.k., art. 282 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXI. w nieustalonym dniu, w maju i czerwcu 2002r., nie wcześniej niż w dniu 23 maja 2002r. w W., na terenie Aresztu Śledczego W. S. nakłaniał telefonicznie tj. przez telefon którym dysponował w celi H. B. do wywarcia wpływu poprzez użycie przemocy i gróźb bezprawnych na świadka toczącego się postępowania przygotowawczego IDs 25/02- K. Z. (2),

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 245 k.k.

a nadto **J. Ł. (1)** o to, że:

XXII. w nieustalonym dniu, w lipcu 1997r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z pięcioma nieustalonymi mężczyznami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc M. Z. (1) i K. Z. (2) uprowadzeniem i popełnieniem przestępstwa na ich szkodę - spalaniem domu usiłował doprowadzić K. Z. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - pieniędzmi w kwocie 10 000 zł., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego i interwencję S. K. ps. (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnienie przestępstw, **tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.**

a nadto **D. S. (1)** o to, że:

XXIII. w okresie od sierpnia 1995r. do kwietnia 2000r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (2) oraz z innymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc zamachem na życie i zdrowie K. Z. (2) - prowadzącego działalność gospodarczą (...) w K. oraz gwałtownym zamachem na mienie - podpaleniem kiosku doprowadził K. Z. (2) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem- pieniędzmi w kwotach od 100 do 300 USD miesięcznie, o łącznej kwocie nie mniejszej niż 25.000 USD oraz towarem o łącznej wartości nie mniejszej 2.000zł. przy czym czynu tego dopuścił się w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXIV. w nieustalonych dniach na przestrzeni 1998r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (2) doprowadził K. Z. (2) i inne osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do faktu, że działają w imieniu jego wierzyciela T. R., a ich działanie ma na celu uregulowanie zobowiązań, przyjęli od niego pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 9900 USD, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a nadto **D. S. (1), R. G. (1)** o to, że:

XXV. w nieustalonych dniach, w okresie kwiecień-maj 2000r. działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi osobami na trasie P. -Z. koło N., udzielili pomocy w zbyciu ładowarki (...) o wartości nie mniejszej niż 100 000 zł., w ten sposób, że wiedząc, że ładowarka została uzyskana z pomocą czynu zabronionego przewiózł ją do nabywcy - J. K. (2), przy czym czynu tego dopuścili się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a nadto R. G. (1) o to, że:

XXVI. od nieustalonego czasu , nie wcześniej niż od listopada 1999r. do października 2000r. w P. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci co najmniej dwóch pistoletów(...)oraz strzelby marki (...) wraz z amunicją, a następnie w październiku 2000r. udzielił pomocy w handlu tą bronią, w ten sposób, że na polecenie D. B. (1) przekazał ją do zbycia M. S. (1) i P. P. (2) , przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

P. P. (2) o to, że:

XXVII. w okresie od 24 czerwca 1994r. do listopada 1994. w K. , C. i innych miejscowościach , działając w krótkich odstępach czasu , wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał zaboru w celu przywłaszczenia co najmniej dwóch samochodów stanowiących mienie znacznej wartości w tym:

- w dniu 24 czerwca 1994r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń zabrał w celu przywłaszczenia samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) koloru czerwonego, o wartości 56.840 zł. na szkodę obywatelN.- E. T.,

- w nieustalonym czasie, w miejscowości C., działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń - wyłamaniu zamków i złamaniu stacyjki usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód osobowy marki M. (...) koloru srebrnego o nieustalonych numerach rejestracyjnych , na szkodę dotychczas nieustalonej osoby, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję pokrzywdzonego , przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnienie przestępstw,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXVIII. w okresie od stycznia 1999r. do 7 lutego 1999r. w miejscowości S. i P. , działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić W. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że przemocą zmuszał go do wypłaty pieniędzy w kwocie 2000 USD, a wobec braku pieniędzy zmusił W. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - wydania samochodu osobowego marki P. nr rej. (...)wartości nie mniejszej niż 2500 zł. stanowiącego własność B. K., a następnie przekazał ten pojazd wraz z dokumentami , w tym umową sprzedaży podpisaną przez B. I. P., w celu rejestracji, przy czym czynu tego dopuścił się w związku o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXIX. w dniu 21 lipca 1999r. w S. działając wspólnie w porozumieniu z innymi osobami, grożąc gwałtownym zamachem na zdrowie M. P. (2) -pobiciem i spowodowaniem poparzeń doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem - wydania pieniędzy w kwocie 7000 zł., przy czym czynu tego dopuścił się w związku mającym na celu popełnienie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXX. w nieustalonym dniu, latem 1999r., działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groźbą zamachu na zdrowie R. K. (2) prowadzącego działalność - nauka tańca zmusił go do

wydania pieniędzy w kwocie 1500 USD, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXXI. w okresie od listopada do grudnia 1999r. w K. i P. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną (...) wraz z amunicją przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnienie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXXII. w październiku 2000r. w P. działając w ciągu przestępstw wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wziął udział w handlu bronią palną i amunicją i tak:

- w październiku 2000 r. sprzedał A. K. (1) za kwotę 3000 zł. pistolet marki (...) wraz z amunicją,
- październiku 2000r. działając wspólnie i w porozumieniu z D. B. (1) ps. (...) i inną osobą sprzedał D. P. (1) broń palną w postaci dwóch jednostek broni - pistoletu marki (...) oraz strzelby typu (...) wraz z amunicją , przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXXIII. w okresie od grudnia 1999r. do 31 lipca 2001r. w P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru , wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groźbą gwałtownego zamachu na mienie oraz używając przemocy polegającej na zniszczeniu mienia - asortymentu sklepu znajdującego się na terenie stacji benzynowej (...)w P. zmusił T. N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - pieniędzmi w kwocie nie mniejszej niż 16.000 zł. miesięcznie, w ten sposób, że w wymienionym okresie tankował paliwo do samochodu, z którego w tym czasie korzystał - marki O. (...) nr rej. (...), F. (...) nr rej. (...) - bez uiszczenia należności, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXXIV. w okresie w 1999r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą na zlecenie P. O. (1) ps. (...) przemocą polegającą na odebraniu samochodu R. (...) nr rej. (...), dwukrotnie zmusił P. K. (1) do zwrotu wierzycielności w kwocie nie mniejszej niż 4000zł. na rzecz P. O. (1) , przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXXV. w nieustalonym okresie latem 2000r. w P. i N. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, usiłował zniszczyć przez podpalenie samochód marki M. (...), typu (...) stanowiący własność G. C. , w ten sposób, że działając na zlecenie D. K. (1) podejmował próby spowodowania podpalenia przedmiotowego pojazdu , lecz z uwagi na niemożność podejścia na wystarczającą odległość do podłożenia substancji inicjującej zapłon - benzyny zamierzonego celu nie osiągnął , przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXXVI. w okresie od 1995r. do 1999r. w W. , P. i innych miejscowościach na terenie kraju działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w warunkach ciągu przestępstw uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi i psychotropowymi, w tym amfetaminą , kokainą i ekstazy w znacznej ilości , nie mniejszej niż 2 kg, w ten sposób, że przyjmował te środki od D. B. (1) , w celu dalszej dystrybucji , przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXXVII. w okresie od co najmniej wiosny 1999r. do maja 2000r. w W., P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu niedozwolonego wytworzenia substancji psychotropowej - amfetaminy, nabył prekursor - (...) substancje przeznaczoną do wytworzenia środka odurzającego - amfetaminy i tak:

- w nieustalonym dniu wiosną 1999r. w P. i w W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. B. (1) w celu niedozwolonego wytworzenia substancji psychotropowej - amfetaminy, nabył prekursor - (...) w ilości nie mniejszej niż 1 litr - substancję przeznaczoną do wytworzenia środka odurzającego - amfetaminy,

- w nieustalonym okresie na przestrzeni kwietnia i maja 2000r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) ps. (...) i innymi osobami nabył od dotychczas nieustalonego mężczyzny o imieniu C. co najmniej 0,5 litra (...) oraz (...) w postaci (...),

- w nieustalonym okresie na przestrzeni kwietnia i maja 2000r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) ps. (...) i innymi osobami na (...) na terenie dzielnicy U. w W. przyjął od dotychczas nieustalonego mężczyzny o imieniu (...) litry (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnienie przestępstw,

tj. o czyn z art. 47 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 75 poz. 468 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a nadto: **P. P. (2) D. D. (3) S.** o to, że:

XXXVIII. w okresie od stycznia 1998r. do grudnia 1999r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi osobami, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili L. M. (2) - właściciela baru (...) w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że grożąc gwałtownym zamachem na mienie i uniemożliwieniem prowadzenia działalności gospodarczej korzystali z usług baru - urządzali tam imprezy towarzyskie i stołowali się nie uiszczając należności, przy czym czynu tego opuścili się działając w związku mającym na celu popełnienie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a ponadto **P. P. (2), D. S. (1)** o to, że:

XXXIX. w okresie od połowy 1999r. do sierpnia 2000r. w B., W., P., G. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając ciągiem przestępstw, w podobny sposób, w krótkich okresach czasu wspólnie i w porozumieniu z D. S. (3) i z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili inne osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że wprowadzili ich w błąd co do faktu, że działają w imieniu wierzyciela, a ich działanie ma na celu uregulowanie zobowiązań, w tym:

- od czerwca 1999r. do sierpnia 2000r. w B. i innych miejscowościach, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu oraz z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd G. B. (1) - właściciela firmy budowlanej w B. przy ul. (...) co do faktu, że działają w imieniu wierzyciela - firmy (...) z siedzibą H. w miejscowości A. zajmującej się handlem owocami egzotycznymi doprowadzili wymienionego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółki w kwocie nie mniejszej 2000zł. miesięcznie oraz towarem o wartości nie mniejszej niż 1760 zł,

- w okresie od sierpnia do września 1999r. wspólnie i w porozumieniu oraz z G. D. i inną osobą, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili osoby uprawnione do rozporządzenia mieniem w firmie (...) z siedzibą w W. ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółki, w ten sposób, że wprowadzili je w błąd co do faktu, że działają w imieniu wierzyciela spółki (...) ul. (...) i w celu uregulowania zobowiązań, a następnie zrealizowali co najmniej 3 czeki wystawione przez firmę (...), na łączną kwotę nie mniejszą

niż 34.418,39 zł. podczas gdy nie mieli zamiaru przekazania tej kwoty wierzycielowi czyli spółce (...) ul. (...), przy czym czynu tego dopuścili się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a nadto: **P. P. (2)** o to, że:

XL. w okresie od 11 sierpnia 2000r. w W. działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami nabył dwa obrazy o znacznej wartości uzyskane za pomocą czynu zabronionego,

- nie wcześniej niż 11 sierpnia 2000r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą nabyli od innej osoby obraz olejny na płótnie przedstawiający (...) o wartości 50.000 zł pochodzący z kradzieży z włamaniem do mieszkania nr (...) przy ul. (...) w W. na szkodę J. G. (1) i J. G. (2),

- w nieustalonym dniu, nie wcześniej niż 25 sierpnia 2000r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami nabyli od innej osoby obraz przedstawiający żółte róże autorstwa P. K. (2) wartości 10.000 zł. pochodzący z kradzieży z włamaniem do mieszkania nr (...) przy ul. (...) w W. w dniu 11 sierpnia 2000r. na szkodę J. G. (1) i J. G. (2), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

P. P. (2), M. P. (1), N. B. (1), K. M. (1), P. P. (3) o to, że:

XLI. w okresie kwiecień-maj 2000r., nie później niż 5 maja 2000r. w miejscowości Ł., działając wspólnie i w porozumieniu wprowadzili w błąd S. W. (1), iż znajdujący się w jego posiadaniu pojazd typu - ładowarka (...) pochodzi z przestępstwa, a prawnym właścicielem jest M. S. (1), a następnie doprowadzili pokrzywdzonego do wydania tej maszyny, o znacznej wartości, nie mniejszej niż 90.000 zł, przy czym czynu tego dopuścili się działając w związku mającym na celu popełnienie przestępstw,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a nadto: **P. P. (2), P. O. (1)** o to, że:

XLII. w listopadzie 2000r. działając wspólnie i w porozumieniu oraz z inną osobą przywłaszczyli powierzone mu mienie - samochód marki D. (...) nr rej. (...) stanowiący własność P. S., a następnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd M. M. (7), iż mogą rozporządzać przedmiotowym samochodem i sfałszowanie umowy kupna sprzedaży poprzez podrobienie przez inną osobę właściciela zbyli za kwotę co najmniej 15.000 zł. przedmiotowy pojazd na rzecz matki wymienionego mężczyzny zam. P. ul. (...), przy czym P. O. (1) czynu tego dopuścił się działając w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

zaś P. P. (2) czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a nadto **P. P. (2), A. K. (1)** o to, że :

XLIII. w dniu 13 października 2000r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. i innymi osobami, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przemocą polegającą na zaborze samochodu marki P. (...) nr rej. (...) zmusił M. A. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - pieniędzmi w kwocie 6000 USD,

tj. o czyn z art. 282 k.k.

przy czym P. P. (2) czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

zaś A. K. (1) dopuścił się go działając w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z ar. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a nadto: **P. P. (2), A. K. (1)** o to, że:

XLIV. w grudniu 2000r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu oraz z inną osobą wprowadzili do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci 48 gram kokainy, w ten sposób, że odebrali na dworcu kolejowym w P. paczkę z zawartością kokainy, nadaną przez D. K. (1) w ilości wskazanej powyżej, a następnie w celu dalszej dystrybucji rozważyli kokainę na porcje po 0,4 gr., przy czym czynu tego dopuścili się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 65 k.k.

A. K. (1) o to, że:

XLV. w okresie od co najmniej października 2000r. do marca 2001r. w P. i innych miejscowościach na terenie kraju posiadał bez wymaganego zezwolenia przedmioty zawierające substancje wybuchowe, które mogły spowodować bezpośrednie niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia wielu osób oraz mienia w znacznych rozmiarach, i tak:

- w nieustalonym dniu, nie wcześniej niż w październiku 2000r. w P. przy ul. (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia przedmiot zawierający materiały wybuchowe i przekazał go M. S. (1) i P. P. (2) w celu przechowania go przez okres około miesiąca,

- w nieustalonym dniu na początku 2001r., nie później niż w marcu 2001r. w nieustalonych miejscach posiadał bez wymaganego zezwolenia przedmiot zawierający materiał wybuchowy, a następnie w miejscowości K. przekazał go M. S. (1) i P. P. (2) w celu przechowania przez okres około miesiąca, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 171 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a nadto: **P. O. (1)** o to, że :

XLVI. w nieustalonych dniach, nie później niż 4 lipca 1999r. w P. i miejscowości S. chcąc żeby P. P. (2) i M. S. (1) dokonali czynu zabronionego, nakłaniał ich do popełnienia przestępstwa na szkodę W. i B. K. - wymuszenia rozbójniczego polegającego na doprowadzeniu wymienionych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - wydania samochodu marki P. nr rej. (...) wartości nie mniejszej niż 2500 zł. oraz udzielił pomocy M. S. (1) i P. P. (2) w popełnieniu tego czynu, w ten sposób, że przekazał informacje o miejscu zamieszkania W. i B. K. oraz o numerze telefonu wymienionych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XLVII. w nieustalonym okresie w 1999r. w P. i innych miejscowościach kierował wykonaniem czynu zabronionego dokonanego przez M. S. (1) i P. P. (2) polegającego na dwukrotnym zmuszeniu J. K. (3) przemocą polegającą na

odebraniu samochodu marki R. (...) nr rej. (...) od zwrotu wierzytelności - pieniędzy w łącznej kwocie nie mniejszej niż 40000zł.,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XLVIII. w nieustalonym dniu nie wcześniej niż 11 sierpnia 2000 w W. nabył za kwotę nie mniejszą niż 6000 zł. od innej osoby obraz olejny na płótnie przedstawiający(...)o wartości 50.000 zł pochodzący z kradzieży z włamaniem do mieszkania nr (...) przy ul. (...) w W. na szkodę J. G. (1) i J. G. (2), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XLIX. w nieustalonym dniu , nie wcześniej niż od 25 sierpnia 1998r. w P. , nabył od M. S. (1) 50 golarek marki P. wiedząc, że przedmioty te pochodzą z czynu zabronionego - przywłaszczenie w okresie od 25 sierpnia 1998r. do 28 listopada 1998r. mienia na szkodę firmy (...) w P. ul. (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art.291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

a nadto: ***I. P.*** o to, że:

L. w dniu 4 lipca 1999r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami nabyła samochód osobowy marki P. nr rej. (...) wartości nie mniejszej niż 2500zł. stanowiący własność B. K. , wiedząc o tym , że rzecz ta pochodzi z czynu zabronionego - wymuszenia rozbójniczego na osobie W. K. ,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

a nadto: ***M. K. (1)*** o to że:

LI. w okresie od początku 1995r. do sierpnia 2001r. w W., P. , P. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw takich jak wymuszenia rozbójnicze, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi , obrót samochodami uzyskanymi za pomocą czynów zabronionych,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.

LII. w dniu 21 lipca 1999r. w S. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami , grożąc gwałtownym zamachem na , zdrowie M. P. (2) - pobiciem i spowodowaniem poparzeń doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem wydania pieniędzy w kwocie 7000zł.,

tj. o przestępstwo z art. 282 k.k.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 30 października 2013 r., sygn. XVIII K 104/08 orzekł:

1. oskarżonych D. K. (1), P. B. (1), D. B. (1), R. D., T. B. (1), P. P. (3), K. M. (1), R. G. (1), J. Ł. (1), A. K. (1) uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie 1 stanowiącego występki określony w art. 258 § 2 k.k. i za czyn ten z mocy art.258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004r. wymierzył D. K. (1), P. B. (1), D. B. (1), R. D., J. Ł. (1), T. B. (1) i R. G. (1) kary po 2 lata pozbawienia wolności, P. P. (3), R. M. , A. K. (1) wymierzył kary 1 roku pozbawienia wolności,
2. w ramach czynów zarzucanych D. K. (1) i P. B. (1) w punktach II. i III. po ustaleniu, że w dniu 4 kwietnia 1997r. w W. wspólnie i w porozumieniu i z innymi osobami wzięli udział w pobiciu D. S. (2) i D. Ś., który to czyn wyczerpał znamiona

występku z art. 158 § 1 k.k. , na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie umorzył z uwagi na przedawnienie karalności czynu,

3. oskarżonych D. K. (1) i P. B. (1) uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie IV z tym , że ustalił iż działali z innymi osobami tj. popełnienia występku określonego w art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65 k.k. i za czyn ten mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. wymierzył im kary po 2 lata pozbawienia wolności,

4. oskarżonego D. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach V i VI stanowiących występkę określone w art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 65 k.k. i za to z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu do dnia 9 grudnia 2011 r. wymierzył mu kary za czyn z punktu V roku pozbawienia wolności , za czyn z punktu VI roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za każdy z czynów wymierzył mu kary grzywny w ilości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

5. oskarżonego D. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VII stanowiącego występku z art. 18 § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. za to z mocy art. 19§ 1 k.k. w zw. z art.288 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności,

6. oskarżonego P. B. (1) uznał za innego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VIII stanowiącego występku określony w art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za to z mocy z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

7. oskarżonego P. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IX stanowiącego występku z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 65 k.k. i za to z mocy art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu do dnia 9 grudnia 2011 r. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

8. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył P. B. (1) karę łączną 5 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności,

9. oskarżonego D. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach X i XI ustalając , że stanowią one jedno przestępstwo z art. 263 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art.263 § 1 k.k. w zw. art. 263 § 2 k.k. w zw. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art.65 k.k. i za czyn ten z mocy art. 263 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lata pozbawienia wolności,

10. oskarżonego D. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XII stanowiącego występku z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za czyn ten z mocy art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

11. oskarżonego D. B. (1) uznał za winnego popełnienia

czynu zarzucanego mu w punkcie XIII stanowiącego występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) z zw. art. 65 k.k. i za to z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu do dnia 9 grudnia 2011 r. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

12. D. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XV stanowiącego występku z art.272 kk w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art.275 § 1 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. i za to z mocy art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę sześć miesięcy pozbawienia wolności,

13. oskarżonego D. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXVIII stanowiącego występki z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za czyn ten z mocy art. 282 k.k. wymierzył mu karę 2 lata pozbawienia wolności,

14. na mocy art. 85 k.k. i art. 85 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu D. B. (1) karę łączną 6 lat pozbawienia wolności,

15. oskarżonego M. W. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XVII stanowiącego występki z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to z mocy art. 263 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności,

16. oskarżonego E. J. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XVIII stanowiącego występki z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) i za to z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu do dnia 9 grudnia 2011 r. wymierzył mu karę 3 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

17. oskarżonych R. D. i T. B. (1) uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XIX stanowiącego występki z art. 280 § 1 k.k. w zw. z 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. po ustaleniu, że działali w warunkach czynu ciągłego i za to z mocy art. 280 § 1 k.k. wymierzył im kary po 2 lata pozbawienia wolności,

18. oskarżonego R. D. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XX stanowiącego przestępstwo z art. 280

§ 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. po ustaleniu, że działał w warunkach czynu ciągłego i za to z mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności,

19. oskarżonego R. D. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXI stanowiącego występki z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 245 k.k. i za czyn ten z mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 245 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

20. oskarżonego J. Ł. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXII stanowiącego występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za to z mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,

21. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył J. Ł. (1) karę łączną 4 lata pozbawienia wolności,

22. oskarżonego D. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXIII przy czym ustalił, że nie działał on w związku mającym na celu popełnianie przestępstw tj. popełnienia występku z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to z mocy art. 282 k.k. wymierzył mu karę 2 lata pozbawienia wolności,

23. oskarżonego D. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXIV przy czym ustalił, że nie dopuścił się go działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw tj. popełnienia występku z art. 286 § 1 k.k. i za to z mocy w/w przepisu wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności,

24. oskarżonych D. S. (1) i R. G. (1) uznał winnymi popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XXV stanowiącego występki z art. 291 § 1 k.k. w odniesieniu do D. S. (1) po ustaleniu, że nie dopuścił się go w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, a w odniesieniu do R. G. (1) również z art. 65 k.k. i za to z mocy art. 291 § 1 k.k. wymierzył im kary po 1 roku pozbawienia wolności,

25. oskarżonego R. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXVI tj. przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za to z mocy art. 263 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

26. oskarżonego P. P. (2) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXVII przy czym ustalił, że nie dopuścił się go działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw i w warunkach ciągu przestępstw oraz z ustaloną osobą tj. popełnienia występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art 13 § 1 k.k. w zw. z art.279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to z mocy art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lata pozbawienia wolności,

27. oskarżonego P. P. (2) uznał za innego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXVIII stanowiącego występku z art. 282 k.k. w zw. z art. 12.k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za to z mocy art. 282 k.k. wymierzył mu karę roku i 2 miesiące pozbawienia wolności,

28. oskarżonego P. P. (2) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXIX stanowiącego występku z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za czyn ten z mocy art. 282 k.k. wymierzył mu karę roku i 2 miesiące pozbawienia wolności,

29. oskarżonego P. P. (2) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXX , z tym że ustalił , że dopuścił się go z ustaloną osobą tj. popełnienia występku z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za to z mocy art. 282 k.k. wymierzył mu karę roku i 2 miesiące pozbawienia wolności,

29. oskarżonego P. P. (2) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXI stanowiącego występku z art. 263

§ 2 k.k. w zw. art. 65 § 1 k.k. i za czyn ten z mocy art.263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

30. oskarżonego P. P. (2) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXII stanowiącego występku z art. 263

§ 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za to z mocy art.263 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności,

31. oskarżonego P. P. (2) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXIII stanowiącego występku z art. 282 k.k. w zw. z art .65 k.k. i za czyn ten z mocy art. 282 k.k. wymierzył mu karę roku i 2 miesiące pozbawienia wolności,

32. oskarżonego P. P. (2) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXV stanowiącego występku z art. 13

§ 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za to z mocy art. 14

§ 1 k.k. w zw. art. 288 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności,

33. oskarżonego P. P. (2) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXVI stanowiącego występku z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 65 k.k. i po ustaleniu, że oskarżony nie działał w warunkach ciągu przestępstw i z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu do dnia 9 grudnia 2011 r. wymierzył mu karę 2 lata pozbawienia wolności oraz karę grzywny po 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

34. oskarżonych P. P. (4) i D. S. (1) uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XXXVIII przy czym ustalił, że D. S. (1) nie działał w ramach związku mającego na celu popełnianie przestępstw tj. popełnienia występku z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. a w odniesieniu do D. S. (4) z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za czyn ten z mocy art.282 k.k. wymierzył im kary po 1 roku i 2 miesiące pozbawienia wolności,

35. oskarżonych P. P. (2) i D. S. (1) uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XXXIX , przy czym ustalił, że D. S. (1) nie dopuścił się go w związku mającym na celu popełnianie przestępstw tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. a w odniesieniu do P. P. (2) również z art. 65 k.k. i za to z mocy art. 286 § 1 k.k. wymierzył im kary po 1 roku pozbawienia wolności,

36. oskarżonego P. P. (2) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XL stanowiącego występki z art. 291 § k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za z mocy art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,
37. oskarżonych P. P. (2), M. P. (1), N. B. (1), K. M. (1), P. P. (3) uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XLI stanowiącego występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. art. 65 k.k. i za to z mocy art. 286 § 1 k.k. wymierzył im kary po 1 roku i 3 miesiące pozbawienia wolności,
38. oskarżonego P. P. (2) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XLII stanowiącego występki z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to z mocy art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,
39. oskarżonych P. P. (2) i A. K. (1) uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XLIII stanowiącego występki z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k., a w odniesieniu do A. K. (1) również z art. 64 § 1 k.k. i za to z mocy art. 282 k.k. wymierzył im kary po 1 roku i 2 miesiące pozbawienia wolności,
40. oskarżonego P. P. (2) i A. K. (1) uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XLIV stanowiącego występki z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 65 k.k. i za to z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu do dnia 9 grudnia 2011 r. wymierzył im kary po roku pozbawienia wolności oraz kary grzywny w ilości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,
41. oskarżonego A. K. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XLV,
42. na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonym kary łączne pozbawienia wolności oraz kary łączne grzywny: D. K. (1) karę łączną 6 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 50 złotych każda, R. D. karę łączną 4 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności, T. B. (2) karę łączną 2 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności, D. S. (1) karę łączną 4 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności. P. P. (2) karę łączną 8 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w ilości 100 stawek po 50 złotych każda, P. P. (3) karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, K. M. (1) roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, R. G. (1) 3 lata pozbawienia wolności, A. K. (1) 2 lata i 3 miesiące pozbawienia wolności,
43. oskarżonego P. O. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XLII stanowiącego występki określony w art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za czyn ten z mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,
44. oskarżonego P. O. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XLVI ustalając, że stanowi on występki określony w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wyeliminował z tak przypisanego czynu określenie „udzielił pomocy” i za to z mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności,
45. oskarżonego P. O. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XLIX stanowiącego występki określony w art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to z mocy art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
46. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył P. O. (1) karę łączną 2 lata pozbawienia wolności,
47. oskarżonego P. O. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XLVIII,

48. oskarżoną I. P. uznał za winną popełnienia zarzucanego w punkcie L czynu stanowiącego występki określony w art. 291 § 1 k.k. i za to z mocy art. 291 § 1 k.k. wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

49. na podstawie art.69 § 1 i 2 k.k. i art.70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił określając okres próby na 2 lata,

50. oskarżonego M. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LI stanowiącego występki określony w art. 258

§ 2 k.k. i za to z mocy art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004r. wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności,

51. oskarżonego M. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LII stanowiącego występki określony w art. 282 k.k. i za czyn ten z mocy art. 282 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

52. na mocy art. 85 k.k. i art.86§ 1 k.k. wymierzył M. K. (1) karę łączną 1 roku pozbawienia wolności,

53. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie przeciwko oskarżonemu: D. B. (1) w zakresie czynów zarzucanych mu w punktach. XIV i XVI, P. P. (2) w zakresie czynów zarzucanych mu w punktach XXXIV i XXXVII, P. O. (1) w zakresie czynu zarzucanego mu w punkcie XLVII - umorzył z uwagi na przedawnienie karalności czynów,

54. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności: - D. K. (1) od dnia 7 lipca 2001r. do dnia 29 grudnia 2006r.

- P. B. (1) od dnia 28 kwietnia 2001r. do dnia 29 grudnia 2006r.,

- D. B. (1) od dnia 22 listopada 2001r. do dnia 29 grudnia 2006r.,

- E. J. (1) od dnia 12 grudnia 2002r. do dnia 10 maja 2006r.,

- R. D. od dnia 31 stycznia 2002r. do dnia 29 stycznia 2006r.,

- D. S. (1) od dnia 31 października 2002r. do dnia 21 lipca 2006r.,

- P. P. (2) od dnia 22 października 2002r. do dnia 29 grudnia 2006r.,

- M. P. (1) od dnia 13 stycznia 2003r. do dnia 31 marca 2004r.,

- N. B. (1) od dnia 8 stycznia 2003r. do dnia 31 marca 2004r.,

- K. M. (1) od dnia 7 stycznia 2003r. do dnia 2 lipca 2004r.,

- M. W. (1) od dnia 19 sierpnia 2002r. do dnia 28 stycznia 2004r., - R. G. (1) od dnia 1 października 2002r. do dnia 4 lutego 2005r.,

- P. O. (1) od dnia 2 stycznia 2003r. do dnia 6 grudnia 2004r.,

Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od obowiązku zapłaty kosztów sądowych w całości.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych i prokurator.

Apelacja obrońcy oskarżonych D. K. (1), P. B. (1) i R. D. zaskarża wyrok w części, tj. w punktach 1, 3, 4, 5, 6, 7 zarzucając:

1) obrazę art. 424 § 1 i 2 w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia niezgodnie z wszelkimi zasadami nałożonymi na sąd przez ustawodawcę, a w szczególności:

- a) nie wskazanie ustalonego stanu faktycznego,
 - b) nie wskazanie dowodów, w oparciu o które sąd stan faktyczny ustalił,
 - c) nie dokonanie analizy materiału dowodowego,
 - d) nie opisanie poszczególnych dowodów, którym sąd dał wiarę, a którym jej odmówił;
 - e) nie wskazanie w odniesieniu do każdego oskarżonego indywidualnie strony przedmiotowej i podmiotowej przypisanego mu przestępstwa,
 - f) globalne powołanie się przez Sąd na dowody zgromadzone w toku postępowania, bez ustalenia zależności każdego z nich w całości ku konkretnym fragmentom od poszczególnych okoliczności faktycznych;
 - g) nie wyjaśnienie sprzeczności w wyjaśnieniach i zeznaniach poszczególnych świadków,
 - h) nie wskazanie okoliczności, jakimi kierował się sąd przy wymiarze kary za poszczególne czyny w odniesieniu do poszczególnych oskarżonych;
 - i) sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób nie poddający się kontroli, a poprzez to uniemożliwienie realnej obrony w postępowaniu odwoławczym, co powoduje jednocześnie obrazę art. 6 k.p.k.;
- 2) obrazę art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, na co wskazuje brak rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonych, a także brak wyczerpującego i logicznego - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - umotywowania przekonania Sądu w uzasadnieniu wyroku.

W konkluzji skarżąca wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelacje obrońców oskarżonego D. B. (1) zarzucają wyrokowi:

Apelacja adw. A. A. zarzuca mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisu postępowania, a mianowicie art. 424 § 1 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób rażąco odbiegający swą treścią i formą od wymogów wskazanych w art. 424 § 1 k.p.k. i uniemożliwiający kontrolę odwoławczą, a to z powodu sprowadzenia treści uzasadnienia do arbitralnych stwierdzeń, przy całkowitym pominięciu obowiązkowego wszak odniesienia się do oceny poszczególnych dowodów, jak również braku wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięć dotyczących czynów przypisanych oskarżonemu D. B. (1) w punktach 10, 11 i 13 wyroku.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. apelacja wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Apelacja adw. K. Z. (1) zarzuca:

- 1) naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku, tj. art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku bez wskazania, jakie fakty Sąd Okręgowy uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz poprzez nie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku;
- 2) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku, tj.: art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. przez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego D. B. (1), przekroczenie swobodnej oceny dowodów, oparcie orzeczenia jedynie na podstawie dowodów obciążających tego oskarżonego z pominięciem dowodów go odciążających, bez należytego,

przekonującego, odwołującego się do wiedzy i zasad doświadczenia życiowego wyjaśnienia takiego stanowiska w pisemnym uzasadnieniu wyroku;

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na niezasadnym przyjęciu, że oskarżony D. B. (1) wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynów opisanych w pkt. I, X, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI i XXXVIII części wstępnej wyroku, w sytuacji, gdy z analizy dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie nie można było wyprowadzić takiego wniosku.

Podnosząc powyższe zarzuty apelacja wnosi o:

- 1) uchylenie orzeczenia o karze łącznej, tj. pkt. 14 sentencji (tenor) wyroku;
- 2) zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i odmienne orzeczenie co do istoty przez uniewinnienie oskarżonego D. B. (1) od przypisanych mu czynów, ewentualnie
- 3) uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego E. J. (1) zarzuca wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na braku jakiegokolwiek oceny materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, a w tym bezpośrednio odnoszącego się do E. J. (1), nie poczynienia na jego podstawie określonych ustaleń faktycznych, co w kontekście wymienionego oskarżonego jest szczególnie jaskrawe w sytuacji, gdy o jego osobie, w odniesieniu do stawianych mu zarzutów, choćby w najmniejszym stopniu nie ma mowy w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez niewskazanie przez Sąd I instancji, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a dodatkowo dokonanie oceny zgromadzonego materiału dowodowego niezwykle ogólnikowo i wybiórczo, bez dokładnej i rzetelnej analizy zeznań szeregu świadków, w tym zwłaszcza świadków koronnych oraz wyjaśnień oskarżonych, co w efekcie doprowadziło do sytuacji, że kompletnie nie wiadomo, na jakiej podstawie zachowanie E. J. (1) zostało uznane za przestępne i na podstawie, jakich dowodów.

Powołując się na przepisy art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. skarżący wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu, jako Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego T. B. (1) zarzuca wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 8 § 1 k.p.k. a contrario w zw. z art. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 424 § 2 k.p.k. wszystkie w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez uchylenie przez Sąd meriti zasadzie samodzielności jurysdykcyjnej co wyrażało się transponowaniem do uzasadnienia wyroku, w miejsce opisu stanu faktycznego, który winien zostać odtworzony w sprawie, opisów czynów zarzucanych oskarżonym a/o i na tym poprzestanie, a jednocześnie, w dalszej części, sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku w sposób sprzeczny z wymaganiami, które dla jego treści przewiduje k.p.k., w szczególności:

a) w odniesieniu do niemalże wszystkich relewantnych okoliczności sprawy - zaniechanie wskazania, które z nich zostały uznane za udowodnione, które zaś nie i w tym zakresie, bez wskazania powodów za tym stojących, poprzestanie na podkreśleniu, iż Sąd meriti dał wiarę relacjom świadków nie precyzując przy tym których (poza zeznaniami M. S. (1), M. K. (2) i J. S. (1), które nie dotyczyły oskarżonego T. B. (1) - przyp. własny) składanych w początkowej fazie postępowania, także i tego nie konkretyzując;

b) bez przytoczenia okoliczności, które miał Sąd meriti na względzie przy ustalaniu wymiarów kar zastosowanych względem oskarżonego T. B. (1);

co - w odniesieniu do pkt. 1 a) - 1 b) powyżej - uzasadnia twierdzenie, iż

zaskarżony wyrok, w części dotyczącej oskarżonego T. B. (1), został błędnie wydany albowiem tak przy tak sporządzonym uzasadnieniu wyroku niemożliwa jest jego kontrola instancyjna, zaś oskarżony pozbawiony jest możliwości podjęcia rzeczowej polemiki z rozumowaniem Sądu Okręgowego, która jest wyrazem prawa do obrony w sensie materialnym,

ewentualnie

2. obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., prowadzącą do niezasadnego przyjęcia, iż oskarżony T. B. (1) brał udział w związku przestępczym o charakterze zbrojnym w okresie od czerwca 1995 r. do sierpnia 2000 r., pomijając przy tym, iż w tym czasie oskarżony, co najmniej od 12 czerwca 1995 r. do 15 października 1995 r., od 18 listopada 1995 r. do 4 grudnia 1996 r. i od 12 kwietnia 2000 r. do 13 czerwca 2000 r. był pozbawiony wolności, co powodowało, iż nie mógł w ww. okresach czasu wyrażać gotowości do realizacji zadań z zakresu działań tego związku, a jednocześnie brak wskazania - z uwzględnieniem ww. okoliczności - jak miał przedstawiać się proces jego rekrutacji i przystąpienia do tego związku;

co uzasadnia twierdzenie, iż zaskarżony wyrok, w części dotyczącej oskarżonego T. B. (1), został błędnie wydany albowiem tak przy tak sporządzonym uzasadnieniu wyroku niemożliwa jest jego kontrola instancyjna, zaś oskarżony pozbawiony jest możliwości podjęcia rzeczowej polemiki z rozumowaniem Sądu Okręgowego, która jest wyrazem prawa do obrony w sensie materialnym;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 417 k.p.k. poprzez brak weryfikacji okresów, w których oskarżony T. B. (1) był tymczasowo aresztowany do innych spraw, które były prowadzone równocześnie z niniejszą, w których został oczyszczony z zarzutów mu przedstawionych, umorzono wobec niego postępowanie, bądź odstąpiono od wymierzenia mu kary w celu weryfikacji możliwości i zaliczenia tych okresów na poczet wykonania kary pozbawienia wolności, która wymierzona mu została w niniejszej sprawie.

Mając powyższe zarzuty skarżący wnosi o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku, w części dotyczącej oskarżonego T. B. (1), w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji,

ewentualnie

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. B. (1) od obydwu zarzucanych mu a/o czynów.

Apelacja obrońcy oskarżonego D. S. (1) zarzuca wyrokowi:

1. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. art. 410 k.p.k. poprzez niewskazanie przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku jego podstawy faktycznej, tj. faktów, jakie Sąd ten uznał za udowodnione lub nie udowodnione, dowodów, na jakich się w tej mierze oparł oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych - w odniesieniu do wszystkich przypisanych oskarżonemu D. S. (1) czynów, co uniemożliwia całkowicie kontrolę rozumowania Sądu Okręgowego, a zatem brak jest należytej oceny dowodów i dokonania ustaleń faktycznych, jak również uwzględnienia całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie,

2. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie przez Sąd Okręgowy podstawy prawnej wyroku - w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu D. S. (1) w pkt. 22, 24 oraz 34 wyroku,

a ponadto, z ostrożności procesowej, ww. wyrokowi zarzucił:

3. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów skutkującej uznaniem zeznań pokrzywdzonego K. Z. (2) za wiarygodne i oparciu w całości wyłącznie na nich, przy braku innych świadczących na niekorzyść oskarżonego dowodów w sprawie, rozstrzygnięcia co do winy oskarżonego w przypisanych mu w pkt. 22 i 23 wyroku czynach, pomimo ich niespójności i wewnętrznej sprzeczności, jak również poprzez pominięcie dla ich oceny zeznań złożonych w sprawie przez świadka T. R. oraz pomimo iż z okoliczności sprawy wynika, że świadek K. Z. (2) w niniejszym postępowaniu jest osobą wysoce zainteresowaną osobiście w obciążeniu oskarżonego D. S. (1) oraz innych osób oskarżonych w sprawie,

4. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów skutkującej uznaniem za wiarygodne zeznań świadka koronnego M. S. (1) i oparciu na nich rozstrzygnięcia o winie oskarżonego D. S. (1) w przypisanych mu w pkt. 24, 34 i 35 wyroku czynach, pomimo: a) ich oczywistej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, zwłaszcza z zeznaniami świadka S. G. (1) oraz wobec nierozpoznania oskarżonego D. S. (1) przez świadków zdarzenia, a także pomimo licznych niespójności oraz braku konsekwencji w składanych przez świadka koronnego M. S. (1) zeznaniach - co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 24 wyroku,

b) nierozpoznania oskarżonego D. S. (1) oraz niewskazywania na jego osobę jako korzystającą z usług baru (...) w O. zarówno przez pokrzywdzonego właściciela baru (...), jak i pozostałych bezpośrednich świadków czynu - co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 34 wyroku,

c) ich oczywistej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, tj. z zeznaniami pokrzywdzonego G. B. (1) i pominięcie ich dla oceny tychże zeznań - co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 35 tiret pierwsze wyroku,

5. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i ukształtowanie swego przekonania z pominięciem faktów płynących z dowodu z zeznań pokrzywdzonego czynem opisanym w pkt. XXXVIII skarżonego wyroku L. M. (2) oraz świadka J. M. (1), z których wynika, iż żaden z oskarżonych o wskazany czyn, w tym w szczególności oskarżony D. S. (1), nigdy nie stosowali wobec nich ani osób pracujących w barze (...) w O. przemocy, groźby zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie, co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego sprawy i niewłaściwym przyjęciem, iż oskarżony D. S. (1) wypełnił swoim zachowaniem ww. znamiona czynu z art. 282 k.k.,

6. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i ukształtowanie swego przekonania z pominięciem faktów płynących z dowodu z zeznań świadka M. S. (1), z których wynika, iż decyzja o nieoddaniu wierzycielowi wyegzekwowanych od firmy (...) kwot zapadła już po ich przejęciu, o czym zdecydował oskarżony D. B. (1), co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego sprawy i niewłaściwym przyjęciem, iż oskarżony D. S. (1) działał w chwili czynu opisanego w pkt. XXXIX tiret drugie wyroku w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, tj. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Podnosząc powyższe apelacja wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku w wyżej wskazanym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Apelacje obrońców oskarżonego Jerzego Łukowiaka zarzucają wyrokowi:

Apelacja adw. K. P. zarzuca:

1. na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miało niewątpliwy wpływ na treść tego orzeczenia poprzez uznanie, iż oskarżony J. Ł. (1)

- brał udział w związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw, gdy zebrane dowody negują jego sprawstwo;

- usiłował doprowadzić K. Z. (3) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem grożąc M. Z. (2) i K. Z. (3) uprowadzeniem i popełnieniem przestępstwa na ich szkodę, gdy brak jest dowodów potwierdzających powyższe ustalenie.

2. na mocy art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, w szczególności:

- art. 7 k.p.k. z uwagi na naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, iż oskarżony J. Ł. (1) brał udział w związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw, gdy ustalenia te zostały zanegowane przez świadka koronnego J. S. (1);

- art. 410 k.p.k. poprzez uznanie, iż oskarżony popełnił zarzucane czyny w sytuacji gdy całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej wynika, iż brak jest obiektywnych dowodów potwierdzających, że oskarżony wypełnił znamiona zarzucanych przestępstw;

- art. 424 § 1 i 2 k.p.k. z uwagi na nie wskazanie w uzasadnieniu na jakich dowodach Sąd I instancji uznał, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych występków, a ponadto pominął wyjaśnienie podstawy prawnej zarzucanego mu usiłowania wymuszenia rozbójniczego.

3. na mocy art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisu prawa materialnego art. 63 § 1 k.k. poprzez nie zaliczenie oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresów rzeczywistego pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wnosi o:

zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżanego J. Ł. (1) od zarzucanych występków;

ewentualnie o

uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Apelacja adw. A. B. zarzuca wyrokowi:

1) obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj.:

- art. 2 § 2 k.p.k., art.4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. oraz 7 k.p.k., 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie w sposób dowolny, że na podstawie zebranego materiału dowodowego można uznać, że oskarżony popełnił czyny za które został skazany w pkt 1,20 wyroku w sytuacji gdy materiał dowodowy nie dawał do tego podstaw ,przy całkowitym pominięciu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego J. Ł. (1) wynikający z zeznań K. Z. (2) i M. Z. (1) odnośnie zarzutu usiłowania dokonania wymuszenia rozbójniczego i nie uwzględnienia zeznań J. S. (1) odnośnie czynu z art. 258 § 2 k.k., nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść J. Ł. (1) a także nie odniesienie się do całości zebranego materiału dowodowego w niniejszej sprawie co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia ustaleń faktycznych niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy z naruszeniem zasady prawdy materialnej.

- art.424 § 2 k.p.k. z uwagi na niewskazanie w uzasadnieniu na jakich dowodach Sąd I instancji uznał, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów oraz pominął wyjaśnienie podstawy prawnej zarzucanego mu usiłowania wymuszenia rozbójniczego.

2) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 63 § 1 k.k. poprzez nie zaliczenia oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

W konkluzji skarżąca wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego J. Ł. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelacje obrońców oskarżonego P. P. (2) zarzucają wyrokowi:

Apelacja adw. M. W. (3) zarzuca:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj.:

(i) art. 7 k.p.k., 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na oparciu wyroku jedynie na części okoliczności ujawnionych w toku postępowania, tj. na zeznaniach świadków składanych wyłącznie w początkowej fazie postępowania przy jednoczesnej - nieuzasadnionej w sposób należyty i kompleksowy - odmowie uznania za wiarygodne ich zeznań w pozostałym zakresie, a jednocześnie na zupełnej odmowie - również nieuzasadnionej w sposób należyty i kompleksowy - przyznania prymatu wiarygodności spójnym i logicznym wyjaśnieniom wszystkich oskarżonych w przedmiotowej sprawie, a w konsekwencji przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, co spowodowało błędne ustalenie przez Sąd I instancji, że oskarżony P. P. (2) popełnił zarzucane mu czyny;

(ii) art. 5 § 2 k.p.k., poprzez niezastosowanie tego przepisu w sytuacji, gdy zgromadzony w toku sprawy materiał dowodowy nie przesądza w sposób stanowczy i jednoznaczny, że oskarżony P. P. (2) popełnił zarzucane mu czyny;

((...)) art. 424 § 1 k.p.k., polegającą niedokonaniu przez Sąd I instancji w treści uzasadnienia stanowczych i jednoznacznych wyjaśnień, na podstawie których konkretnie faktów uznanych za udowodnione w toku przedmiotowego postępowania (i na podstawie których konkretnie dowodów) oskarżony P. P. (2) popełnił zarzucane mu czyny, a w konsekwencji nieuzasadnione przyjęcie, że oskarżony P. P. (2) rzeczywiście te czyny popełnił.

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść, stanowiący następstwo obrazu ww. przepisów postępowania i polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony P. P. (2) popełnił zarzucane mu czyny, w sytuacji gdy brak jest wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o winie niniejszego oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania.

Podnosząc powyższe zarzuty apelacja wnosi o zmianę wyroku w całości wobec oskarżonego P. P. (2) i uniewinnienie go od zarzucanych mu czynów.

Apelacja adw. A. K. (2) zaskarża wyrok w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach 26-40 zarzucając:

I. w oparciu o art. 427 § 1 i 2 i art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucam obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj.:

1) art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. polegającą na całkowitym zaniechaniu sporządzenia uzasadnienia wyroku skazującego w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu, a wskazanych w punktach XXVIII, XXIX, XXX, XXXI, XXXII, XXXIII, XXXV, XXXVI, XXXVIII, XXXIX, XL, XLI, XLIII i XLIV wyroku zgodnie z wymogami zawartymi w tym przepisie oraz niewskazaniu w uzasadnieniu wyroku w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu, a opisanych w punktach XXVII i XLII które fakty sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich dowodach się oparł i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, ograniczając się wyłącznie do zbiorczego, ogólnego powołania się na przeprowadzone w toku postępowania dowody bez dokonania jakiegokolwiek analizy przeprowadzonych dowodów, a w szczególności zeznań wszystkich przesłuchiwanego świadków, jak również wyjaśnień oskarżonego, a zwłaszcza nieustostosunkowanie się do rozbieżności wynikających z zeznań świadka koronnego M. S. (1) i innych świadków, co w rezultacie całkowicie uniemożliwia prześledzenie toku rozumowania Sądu I instancji w zakresie uznania oskarżonego P. P. za winnego

zarzucanych mu czynów, dokonanie oceny prawidłowości tego rozumowania Sądu a quo, sformułowanie zarzutów apelacyjnych, a w konsekwencji narusza prawo oskarżonego do obrony i nie dozwala na poddanie tego wyroku prawidłowej kontroli instancyjnej;

2) art 442 § 3 k.p.k. w zw. z art 7 k.p.k. poprzez niezastosowanie się przez Sąd I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy do wskazań Sądu Apelacyjnego w Warszawie co do dalszego postępowania, zawartych w wyroku z dnia 22 września 2006 r., sygn. akt II AKa 243/06 wydanym na skutek szeregu apelacji, w tym i apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie, VIII Wydział Karny z dnia 4 lutego 2005 r., sygn. akt VIII K 71/03 w odniesieniu do czynów zarzucanych oskarżonemu P., pomimo iż wskazania te mają charakter wiążący dla sądu, któremu przekazano sprawę do ponownego rozpoznania, czego przejawem było:

a) ponowne ogólne powołanie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na przeprowadzone dowody, w tym głównie zeznania świadków, pomimo wskazania przez Sąd Apelacyjny w Warszawie, iż koniecznym jest wykazanie, które i dlaczego dowody w całości lub w konkretnym fragmencie zdecydowały o dokonanych ustaleniach i to wobec każdego czynu zarzucanego każdemu z oskarżonych, co w konsekwencji nie dozwala na zindywidualizowanie, które dowody i w jakim zakresie zostały uznane przez Sąd a quo za wiarygodne bądź niewiarygodne w odniesieniu do czynów zarzucanych oskarżonemu P.;

b) niedokonanie wszechstronnej analizy zebranego materiału dowodowego zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k.

c) ponowne uznanie oskarżonego za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie XXX wyroku bez dokonania, wbrew wskazaniom Sądu Apelacyjnego w Warszawie, analizy zeznań świadków R. K. (2), D. K. (2), M. M. (8) i świadka koronnego M. S. (1), pomimo, iż zeznania te odnośnie do tego samego zdarzenia różnią się oraz niesporządzenie uzasadnienia w tym zakresie, co uniemożliwia dokonanie jakiegokolwiek kontroli przeprowadzonego przez Sąd a quo rozumowania;

d) ponowne nieodniesienie się do rozbieżności zaistniałych pomiędzy czynami zarzucanymi oskarżonemu wskazanymi w punktach XXXIII i XXXIX wyroku (odpowiednio XXXVII i XLIII aktu oskarżenia z dnia 18 października 2007 r.) a zarzutami stawianymi oskarżonemu w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów w zakresie różnej daty popełnienia przestępstwa, wysokości powstałej szkody i ilości samochodów skarżących jakoby do popełnienia tego czynu (czyn z punktu XXXIII) oraz wysokości szkody (czyn z punktu XXXIX) i wydanie wyroku odnośnie do czynów zarzucanych aktem oskarżenia różnych od przedstawionych mu w fazie postępowania przygotowawczego, co stanowiło ponadto rażące naruszenie prawa oskarżonego do obrony;

3) art 410 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z wyjaśnień oskarżonego P. P. (2) złożonych na rozprawie w dniu 24 lipca 2009 r. w zakresie, w jakim wskazał, iż między oskarżonym a świadkiem koronnym M. S. (1) istniał od dawna silny konflikt osobisty związany z faktem, iż M. S. (1) nie zwrócił oskarżonemu pożyczonych pieniędzy, za co został pobity i poniżony przez oskarżonego, i oparcie ustaleń faktycznych głównie na dowodach z zeznań świadka koronnego M. S. (1), podczas gdy wzięcie pod uwagę wyjaśnień oskarżonego uzasadnia konstatację, iż zeznania tego świadka wynikają wyłącznie z chęci pomówienia oskarżonego, są „odwetem” tego świadka na oskarżonym, a zatem nie mogą stanowić wiarygodnego materiału dowodowego pozwalającego na dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie;

4) art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. zw. z art. 2 § 2 i art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, rozstrzygnięciu wątpliwości, wbrew zasadzie in dubio pro reo na niekorzyść oskarżonego i oparcie się przy rozstrzyganiu wyłącznie lub niemal wyłącznie o zeznania świadków koronnych, zwłaszcza M. S. (1), które w żadnym razie nie mogą być uznawane za dowód uprzywilejowany, priorytetowy lub bardziej wiarygodny w porównaniu do innych dowodów, np. wyjaśnień oskarżonych, czy zeznań innych świadków, co w konsekwencji stanowiło niezajdującą we wskazanych przepisach podstawę prawną niekorzystnego dla oskarżonego rozstrzygnięcia Sądu;

2. w oparciu o art. 427 § 1 i 2 i art. 438 pkt 3 k.p.k. z uwagi na wskazane wyżej naruszenia, w konsekwencji zarzucam błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzekania polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony P. P. (2) dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa analiza całego zebranego materiału dowodowego, a zwłaszcza wyjaśnień większości oskarżonych, zeznań świadków a także innych przeprowadzonych dowodów nie dozwala na przyjęcie, iż oskarżony P. dopuścił się przedmiotowych czynów, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania.

Mając powyższe zarzuty na uwadze skarżący wnosi o:

uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. P. (1) zarzuca wyrokowi:

naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na orzeczenie w postaci art. 410 k.p.k. w związku z art. 424 k.p.k. polegające na braku oparcia wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, braku wskazania na których dowodach Sąd Okręgowy się oparł, całkowitym zaniechaniu uzasadnienia wyroku w części dotyczącej oskarżonego M. P. (1) w sposób uniemożliwiający jakąkolwiek kontrolę instancyjną wyroku Sądu Okręgowego.

Podnosząc powyższe zarzuty apelacja wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w zakresie dotyczącym oskarżonego M. P. (1) i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżanego N. B. (1) zarzuca wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez: - niezasadne niezastosowanie i pominięcie treści art. 424 k.p.k. polegające na tym, iż uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w tym przepisie, w szczególności nie zawiera wskazania jakie fakty Sąd uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach, nie wyjaśnił podstawy prawnej wyroku oraz okoliczności odnoszących się do wymiaru kary;

- niezasadne naruszenie art. 410 k.p.k. i 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez nie uwzględnienie całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności poprzez pominięcie wyjaśnień oskarżonego oraz okoliczności obiektywnej jaką była uprzednia kradzież koparki.

2. obrazę prawa materialnego:

- art. 286 k.k. polegającą na niezasadnym przyjęciu, iż w niniejszym przypadku miało miejsce doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd S. W. (1);

- art. 65 k.k. polegającą na bezpodstawnym przyjęciu, iż oskarżony N. B. (1) dopuścił się czynu działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnienia przestępstwa.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na niezasadnym przyjęciu, iż oskarżony N. B. (1) dopuścił się przestępstw oszustwa w związku mającym na celu popełnianie przestępstw podczas, gdy w/ w jedynie uczestniczył w spotkaniu i odbył rozmowę telefoniczną mającą doprowadzić do spotkania właściciela z jej obecnym dysponentem.

Podnosząc ww. zarzuty skarżący wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie N. B. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie:

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego P. P. (3) zarzuca wyrokowi:

- a) obrazę przepisów postępowania, co miało wpływ na treść wyroku, a w szczególności :rażącą obrazę art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. ponieważ uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie pozwala na przeprowadzenie jego kontroli, bowiem Sąd Okręgowy nie dokonał żadnych ustaleń faktycznych a ograniczając się do bardzo ogólnych sformułowań nie odniósł się do szeregu istotnych okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów,
- b) Sąd Okręgowy nie wskazał w oparciu o jakie dowody i dlaczego przypisał osk. P. P. udział w związku przestępczym o charakterze zbrojnym i na czym ten udział miał polegać,
- c) Sąd Okręgowy nie wskazał dlaczego przyjął za aktem oskarżenia, że czyn na szkodę św. S. W. popełniony został w okresie „ Kwiecień - maj, nie później niż 5 maja 2000 r.” mimo, iż z zeznań wielu świadków (np. M. K. (4), , S. G. , i innych) wynika, że czyn taki został popełniony w innym czasie, co - w przypadku uwzględnienia tych dowodów – eliminowałoby udział oskarżonego w tym zdarzeniu,
- d) Sąd Okręgowy nie dokonał żadnej weryfikacji zeznań świadka koronnego M. S. (1), dowodu na podstawie którego skazani zostali wszyscy oskarżeni (por. str. 21-22 uzasadnienia wyroku) mimo, iż w stosunku do osk. P. P. (3) są one wewnętrznie sprzeczne, nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach, a wręcz przeciwnie pozostają z nimi w rażącej sprzeczności (por. zeznania świadków wyżej powołanych a także zez. św. K. i umowa nabycia przez niego ładowarki (k.4173 – 4175), notatka urzędowa z 24 maja 2002 r. (k.4140) , zez. św. S. (k.4115-16) , K. B. (k .4157) i in.),
- e) Sąd Okręgowy w ogóle nie odniósł się w uzasadnieniu do prawie wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności dotyczących osk. P. P. ujawnionych w toku rozprawy, co pozwala na przyjęcie domniemania, że nie zostały one uczynione podstawą zaskarżonego wyroku ,
- f) rażąco obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., albowiem Sąd Okręgowy pominął wszystkie dowody i okoliczności przemawiające na korzyść osk. P. P., zarówno w zakresie przypisanego temu oskarżonemu udziałowi w związku przestępczym o charakterze zbrojnym, jak i w działaniach wymierzonych w W.,
- g) błędną ocenę okoliczności faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a w szczególności, że osk. P. P. brał udział w związku przestępczym, że wprowadził w błąd św. S. W., że brał udział w jakichkolwiek z nim rozmowach, że wprowadził tego świadka w błąd, że doprowadził pokrzywdzonego do wydania M. S. (1) lub innym osobom ładowarki, że stosował względem pokrzywdzonego przemoc i groźby karalne ,a także, że oskarżeni, co należy rozumieć, że i osk. P. P. nie przyznawali się do popełnienia zarzucanych im przestępstw, „choć nie zaprzeczali, że w danym czasie znaleźli się w krytycznym miejscu” (por. str. 21 uzasadnienie wyroku) , ponadto,
- h) Sąd w pkt. 54 sentencji wyroku nie zaliczył osk. P. P. (3) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 7 stycznia 2003 r. do dnia 7 grudnia 2004 do czego był zobowiązany na podstawie art. 63 § 1 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty apelacja wnosi o

1. uchylenie wyroku zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie, ewentualnie,
2. zmianę wyroku w zaskarżonej części przez uniewinnienie osk. P. P. (3) od przypisanych mu dwóch czynów przestępnych (pkt. 1 i sentencji wyroku).

Apelacja obrońcy oskarżonego K. M. (1) zarzuca wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, co miało wpływ na treść wyroku, a w szczególności:

1.1. rażąco obrazę art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k., ponieważ uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie pozwala na przeprowadzenie jego kontroli, gdyż - Sąd Okręgowy nie dokonał żadnych ustaleń faktycznych a

ograniczając się do bardzo ogólnych sformułowań nie odniósł się do szeregu istotnych okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów,

- Sąd Okręgowy nie wskazał w oparciu o jakie dowody i dlaczego przypisał osk. K. M. udział w związku przestępczym o charakterze zbrojnym i na czym ten udział miał polegać,

- Sąd Okręgowy nie wskazał dlaczego przyjął za aktem oskarżenia, że czyn na szkodę św. S. W. popełniony został w okresie „Kwiecień - maj, nie później niż 5 maja 2000 r.” mimo, iż z zeznań wielu świadków (np. M. K., K. B., S. G. i innych) wynika, że czyn taki został popełniony w innym czasie, co - w przypadku uwzględnienia tych dowodów - eliminowałoby udział oskarżonego w tym zdarzeniu,

- Sąd Okręgowy nie dokonał żadnej weryfikacji zeznań świadka koronnego M. S. (1), dowodu na podstawie którego skazani zostali wszyscy oskarżeni (por. str. 21 - 22 uzasad. wyr.) mimo, iż w stosunku do osk. K. M. są one wewnętrznie sprzeczne, nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach, a wręcz przeciwnie pozostają z nimi w rażącej sprzeczności (por. zeznania świadków wyżej powołanych a także zez. św. K. i umowa nabycia przez niego ładowarki (k.4173 – 4175), notatka urzędowa z 24 maja 2002 r. (k.4140) ,zez. św. S. i in.),

- Sąd Okręgowy w ogóle nie odniósł się w uzasadnieniu do nieomal wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności dotyczących osk. K. M. ujawnionych w toku rozprawy, co pozwala na przyjęcie domniemania, że nie zostały one uczynione podstawą zaskarżonego wyroku,

1.2. rażąco obrażając art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., albowiem Sąd Okręgowy pominął wszystkie dowody i okoliczności przemawiające na korzyść osk. K. M. a przeciwko wersji przyjętej przez Sąd, zarówno w zakresie przypisanego temu oskarżonemu udziałowi w związku przestępczym o charakterze zbrojnym, jak i w działaniach wymierzonych w S. W..

2. błędną ocenę okoliczności faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku a w szczególności, że osk. K. M. brał udział w związku przestępczym, że wprowadził w błąd św. W., że brał udział w jakichkolwiek z nim rozmowach, że wprowadził tego świadka w błąd, że doprowadził pokrzywdzonego do wydania M. S. (1) lub innym osobom ładowarki, że stosował względem pokrzywdzonego przemoc i groźby karalne a także że oskarżeni, co należy rozumieć, że i osk. K. M. nie przyznawali się do popełnienia zarzucanych im przestępstw, „choć nie zaprzeczali, że w danym czasie znaleźli się w krytycznym miejscu” (por. str. 21 uzasad. wyr.).

Wskazując na wyżej podniesione powody odwoławcze skarżący wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie osk. K. M. od przypisanych mu dwóch czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Apelacje obrońców oskarżonego R. G. (1) zarzucają wyrokowi:

Apelacja adw. E. S. zarzuca: obrażając przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku a mianowicie art. 4, 5 § 2, 7, 410 i art. 424 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów, dokonaniu ich dowolnej oceny, naruszeniu zasad obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd przy wyrokowaniu całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnieniu okoliczności przemawiających na jego korzyść, a zwłaszcza uznaniu za niewiarygodne w całości wyjaśnień oskarżonego R. G. (1), pominięciu zeznań świadka A. P., z których wynika, że nie rozpoznał on w oskarżonym mężczyźnie przekazującemu świadkowi torbę z bronią i dodatkowo nieustosunkowanie się do wątpliwości A. P., że w przekazywanej mu torbie, z uwagi na jej wymiary z całą pewnością nie zmieściłaby się broń. Sąd uwzględnił jedynie te fragmenty materiału dowodowego, a w szczególności zeznań świadka koronnego M. S. (1), które obciążały oskarżonego.

Nadto pominięcie w uzasadnieniu wyroku kwestii braku jakichkolwiek szczegółów popełnianych przestępstw z udziałem oskarżonego R. G. (1) z innymi oskarżonymi, którym Sąd przypisał udział w związku zbrojnym, czy braku

odniesień co do popełnienia innych przestępstw przez R. G. (1) - co w konsekwencji doprowadziło do uznania winy oskarżonego w ramach przypisanych mu czynów.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego do ponownego rozpoznania lub zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Apelacja adw. L. M. (1) zarzuca:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku a mających wpływ na jego treść przez ustalenie niezgodne z treścią dowodów przeprowadzonych na rozprawie poprzez:

1. przyjęcie, „że oskarżony w nieustalonych dniach w okresie kwiecień- maj 2000r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami na trasie P. - Z. koło N., udzielił pomocy w zbyciu ładowarki (...) w ten sposób że wiedząc iż ładowarka została uzyskana z pomocą czynu zabronionego przewiózł ją do nabywcy - J. K. (4), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw”.
2. przyjęcie, „że od nieustalonego czasu, nie wcześniej niż od listopada 1999r. do października 2000r., w P. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci co najmniej dwóch pistoletów (...) oraz strzelby marki M. wraz z amunicją a następnie w październiku 2000r., udzielił pomocy w handlu tą bronią w ten sposób, że na polecenie D. B. (1) przekazał ją do zbycia M. S. (1) i P. P. (2), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnienie przestępstw”.

II. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia:

1. przez naruszenie art. 2 § 2 k.p.k. - poprzez bezpodstawne przyjęcie, że wszystkie dokonane przez Sąd ustalenia są prawdziwe,
2. przez naruszenie zasady in dubio pro reo, tj. art. 5 § 1 i §2 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie na korzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości.

III. z ostrożności procesowej zarzucam niewspółmierną surowość kary orzeczonej wobec R. G. (1) w wymiarze 3 lat pozbawienie wolności w sytuacji braku dowodów wskazujących na popełnienie przez oskarżonego czynów objętych aktem oskarżenia i licznych czynów z tego wynikających, a także wynikających ze sprzecznych zeznań świadków i oskarżonych w tym procesie bądź też z braku zeznań obciążających oskarżonego w sposób niebudzący wątpliwości.

Podnosząc powyższe zarzuty apelacja wnosi o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. G. (1) od przypisywanych mu aktem oskarżenia czynów, ewentualnie
2. uchylenie wobec R. G. (1) zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Apelacja obrońcy oskarżanego M. W. (1) zarzuca wyrokowi:

1) mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 424 k.p.k.:

- a) poprzez brak jakiegokolwiek odniesienia w uzasadnieniu wyroku, dlaczego Sąd I instancji przypisał oskarżonemu M. W. (1) czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., jakie fakty i okoliczności doprowadziły do takiego rozstrzygnięcia oraz brak wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, przyjętej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu M. W. (1), podczas gdy Sąd tego typu rozważania czyni co do innych oskarżonych, pomijając przy tym zupełnie oskarżonego M. W. (1). Powyższe uchybienia całkowicie uniemożliwiają odtworzenie procesu myślowego Sądu i tym samym ustalenie, czym kierował się Sąd, uznając oskarżonego M. W. (1) za

winnego popełnienia czynu z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a w konsekwencji uniemożliwiają także poddanie zapadłego rozstrzygnięcia merytorycznej kontroli instancyjnej, wskazując na niewłaściwy proces podejmowania decyzji co do winy oskarżonego M. W. (1) oraz czynią nierealnym zapewnienie w/w oskarżonemu prawa do obrony i realizacji naczelnej zasady procesu karnego, jaką jest zasada prawdy materialnej,

b) poprzez brak wskazania na podstawie, jakiego zgromadzonego materiału dowodowego Sąd przyjął, iż zarzuty sformułowane w akcie oskarżenia (wobec wszystkich dziewiętnastu oskarżonych, w tym oskarżonego M. W. (1)) zostały wykazane w toku przewodu sądowego, zeznaniom, których świadków Sąd dał wiarę oraz dlaczego uznał wyjaśnienia oskarżonych za mające jedynie na celu ich ekskulpację od zarzutów, podczas gdy Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku posługuje się tylko ogólnym określeniem materiału dowodowy wobec wszystkich oskarżonych i przypisanych im czynów, nie dokonując nawet sumarycznego powołania zebranych dowodów, przy czym w odniesieniu do czynu oskarżonego M. W. (1) Sąd meriti nie wskazuje żadnych dowodów, które doprowadziły do uznania M. W. (1) za winnego popełnienia czynu z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i wymierzenia mu kary 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności, co z uwagi na wskazane także w pkt a) uchybienia w konstrukcji uzasadnienia uniemożliwia całkowicie jakąkolwiek weryfikację stanu faktycznego i prawnego niniejszej sprawy w odniesieniu do czynu przypisanego M. W. (1).

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i § 1 i 2 k.p.k. Zarzucając powyższe skarżący wnosi o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej uznania oskarżonego M. W. (1) za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w pkt XVII sentencji wyroku a co do którego rozstrzygnięcie znalazło się w pkt 15 sentencji wyroku i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Apelacja obrońcy oskarżonego A. K. (1) zarzuca wyrokowi:

obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj.

- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na braku w merytorycznej części uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, wskazania przez Sąd jakie fakty w stosunku do oskarżonego K. Sąd I instancji uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych,

- art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. polegającą na całkowitym zaniechaniu wyjaśnienia w pisemnym uzasadnieniu wyroku podstawy prawnej wyroku wydanego wobec A. K. (1) w tym w jaki sposób tj. jakim konkretnie swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona zarzucanych mu czynów,

- art. 424 § 2 k.p.k. polegającą na całkowitym zaniechaniu przytoczenia w uzasadnieniu wyroku okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary orzeczonej w stosunku do A. K. (1).

W konkluzji skarżący wnosi, aby Sąd Apelacyjny w oparciu o treść art. 437 § 11 2 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok w stosunku do A. K. (1) i przekazał jego sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelacja obrońcy oskarżonego P. O. (1) zarzuca wyrokowi:

1) naruszenie art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku, jakie fakty Sąd I instancji uznał za udowodnione w stosunku do oskarżonego P. O. (1) i na jakich konkretnie dowodach się oparł; Sąd I instancji ograniczył się bowiem do lakonicznego wymienienia nazwisk kilku świadków (k.21,22), którzy zeznawali na okoliczność związku przestępczego (art. 258 § 2 kk), w którym nie brał udziału osk. P. O. (1) i nawet nie miał postawionego zarzutu w akcie oskarżenia; nadto Sąd I instancji nie wyjaśnił w uzasadnieniu podstawy prawnej wyroku w stosunku do osk. P. O. (1);

2) naruszenie art. 4, art. 7, art. 410 i art. 424 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej sprzecznej zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego oceny dowodu w postaci wyjaśnień osk. P. O. (1), który nie przyznał się do winy, poprzez uznanie ich za niewiarygodne w sytuacji gdy brak było dowodów, które wskazywałyby na zasadność postawionych oskarżonemu zarzutów z aktu oskarżenia.

Na podstawie art. 427 § 1 oraz art. 437 § 1 k.p.k. skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części oraz uniewinnienie oskarżonego P. O. (1).

Apelacje obrońców oskarżonego M. K. (1) zarzucają wyrokowi:

Apelacja adw. M. Ł. zarzuca wyrokowi:

- obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na całkowitym pominięciu osoby oskarżonego M. K. (1) w merytorycznej części uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, skutkującą brakiem informacji jakie fakty w stosunku do tego oskarżonego Sąd I instancji uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych,

- obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. polegającą na całkowitym zaniechaniu wyjaśnienia w pisemnym uzasadnieniu wyroku podstawy prawnej wyroku wydanego wobec M. K. (1),

- obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 § 2 k.p.k. polegającą na całkowitym zaniechaniu przytoczenia w uzasadnieniu wyroku okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary orzeczonej m stosunku do M. K. (1).

W konkluzji apelacja wnosi, aby Sąd Apelacyjny w oparciu o treść art. 437 § 1 i 2 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok w stosunku do M. K. (1) i przekazał jego sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelacja adw. B. A. zarzuca wyrokowi:

- obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na pominięciu osoby oskarżonego M. K. (1) w merytorycznej części uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, skutkującą brakiem informacji jakie fakty w stosunku do tego oskarżonego Sąd I instancji uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, Sąd całkowicie pominął osobę oskarżonego M. K. (1) w pisemnych motywach wyroku;

- obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. polegającą na całkowitym zaniechaniu wyjaśnienia w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia podstawy prawnej wyroku wydanego wobec oskarżonego M. K. (1),

- obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 § 2 k.p.k. polegającą na całkowitym zaniechaniu przytoczenia w uzasadnieniu wyroku okoliczności, które Sąd miał na względzie przy określeniu wymiaru kary orzeczonej względem oskarżonego M. K. (1).

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k., w oparciu o treść art. 437 § 1 i 2 k.p.k., skarżąca wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do M. K. (1) i przekazanie jego sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelacja prokuratora zaskarża wyrok wobec oskarżonych:

1. D. K. (1) - w całości

2. P. B. (1) - w całości

3. D. B. (1) - w części dotyczącej orzeczenia o karze odnośnie zarzuconych mu czynów z pkt.: I, X,XI,XII,XIII,XXXVIII części wstępnej zaskarżonego wyroku

5. R. D. - odnośnie orzeczenia o karze

6. T. B. (1) - odnośnie orzeczenia o karze

7. D. S. (1) - w całości
9. P. P. (2) - w całości, oprócz czynu z pkt XXXI części wstępnej wyroku
10. M. P. (1) - odnośnie orzeczenia o karze
11. N. B. (1) - odnośnie orzeczenia o karze
12. P. P. (3) - odnośnie orzeczenia o karze za czyn XLI części wstępnej wyroku
13. K. M. (1) - odnośnie orzeczenia o karze za czyn XLI części wstępnej wyroku
14. R. G. (1) - odnośnie orzeczenia o karze
16. A. K. (1) - w całości
17. P. O. (1) - co do winy odnośnie czynu z pkt XLVIII części wstępnej wyroku
18. I. P. - odnośnie orzeczenia o karze na niekorzyść w/w oskarżonych.

Na podstawie art. 438 pkt 1,2 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzuca:

1. obrazę art. 101 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 102 k.k., polegającą na umorzeniu postępowania odnośnie czynu z pkt. XXXIV części wstępnej wyroku, kwalifikowanego z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., zarzuconego osk. P. P., z powodu upływu okresu przedawnienia, który to okres upływa dopiero w 2019 roku, oraz umorzeniu z powodu przedawnienia czynu z pkt XXXVII wobec osk. P. P., gdzie okres przedawnienia mija w 2020 roku;
 2. obrazę art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającą na braku w uzasadnieniu wyroku jakiegokolwiek informacji, dlaczego sąd:
 - a) czyny z pkt II (kwalifikowany z art. 159 d.k.k. w zw. z art. 58a d.k.k.) i III (kwalifikowany z art. 159 d.k.k. w zw. z art. § 2 d.k.k. w zw. z art. 58a d.k.k.) części wstępnej wyroku, zarzucone oskarżonym D. K. i P. B., uznał jako jeden czyn, kwalifikowany wyłącznie z art. 158 § 1 kk, co w konsekwencji doprowadziło do umorzenia w tym zakresie postępowania z powodu przedawnienia ścigania;
 - b) z czynów XXIII, XXIV, XXV, XXXVIII i XXXIX, zarzucanych osk. D. S. oraz z czynu XXVII, zarzucanego osk. P. P., wyeliminował działanie w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. art. 65 § 1 k.k., ponadto z czynu XXVII działanie w warunkach ciągu przestępstw, tj. art. 91 § 1 k.k., co mogło skutkować orzeczeniem znacznie łagodniejszych kar, niż wnioskowanych przez oskarżyciela publicznego;
 - c) uniewinnił osk. A. K. od zarzucanego mu czynu z pkt. XLV, oraz osk. P. O. od zarzuconego mu czynu z pkt XLVIII
- co uniemożliwia jakąkolwiek merytoryczną ocenę zasadności powyższych orzeczeń.
3. rażąco niewspółmierność kar orzeczonych wobec oskarżonych:
 1. D. K. - za czyny z pkt I, IV, V, VI, VI oraz orzeczonej kary łącznej;
 2. P. B. - za czyny z pkt I,IV,VIII,IX oraz orzeczonej kary łącznej;
 3. D. B. - za czyny z pkt I,X,XI,XII,XIII,XXXVIII oraz orzeczonej kary łącznej;
 5. R. D. - za wszystkie zarzucone mu czyny (pkt I,XIX,XX,XXI);

6. T. B. - za oba zarzucone mu czyny (pkt I,XIX);

7. D. S. - za wszystkie zarzucone mu czyny (pkt XXIII,XXIV,XXV,XXXVIII,XXXIX)

9. P.P. - za czyny z pkt. XXVII, XXVIII, XXIX, XXX,XXXII, XXXIII, XXXV, XXXVII, LXIV, XXXVIII, X XXIX, XL, XLI, XLII, XLIII oraz orzeczonej kary łącznej;

10. M. P. – (czyn XLI);

11. N. B. – (czyn XLI);

12. P. P. – za czyn XLI;

13. K. M. za czyn XLI;

14. R. G. – za wszystkie zarzucone mu czyny (pkt I, XXV, XXVI);

16. A. K. – za czyny z pkt I, XLIII, XLIV oraz orzeczonej kary łącznej;

- polegającą na wymierzeniu kar znacznie poniżej wniosków złożonych przez oskarżyciela publicznego;

18. I. P. – (czyn L), polegającą na warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec niej kary pozbawienia wolności, bez orzeczenia w takim wypadku jakiegokolwiek kary grzywny.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wnosi o:

1. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w części dotyczącej:

a) uniewinnienia osk. A. K. od winy za czyn z pkt XLV;

b) uniewinnienia osk. P. O. od winy za czyn z pkt. XLVIII;

c) umorzenia postępowania wobec oskarżonych D. K. i P. B. odnośnie zarzuconych im czynów z pkt II i III;

d) umorzenia postępowania wobec osk. P. P. odnośnie zarzuconych mu czynów z pkt. XXXIV i XXXVII.

2. Zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonym:

1) D. K. za czyny z pkt:

I - kary 5 lat pozbawienia wolności oraz 200 st. po 500 zł grzywny;

IV - kary 5 lat pozbawienia wolności oraz 100 st. po 500 zł. grzywny;

V i VI - po uznaniu, iż stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk kary 4 lat pozbawienia wolności oraz 150 st. po 500 zł. grzywny;

VII - kary 2 lat pozbawienia wolności;

oraz wymierzenie kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 540 st. po 500 zł grzywny.

2) P. B. za czyny z pkt.:

I - kary 5 lat pozbawienia wolności oraz 200 st. po 400 zł grzywny;

IV - kary 4 lat pozbawienia wolności oraz 100 st. po 500 zł grzywny;

VIII - kary 3 lat pozbawienia wolności oraz 5000 zł grzywny na podst. art. 215 § 1 d.k.k.;

IX - kary 2 lat 6 m-cy pozbawienia wolności oraz 100 st. po 500 zł grzywny;

oraz orzeczenie kary łącznej 14 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 350 st. po 500 zł. grzywny.

3) D. B. za czyny z pkt.:

I - kary 5 lat pozbawienia wolności oraz 200 st. po 400 zł grzywny;

X i XI - uznanych jako ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. - kary 6 lat pozbawienia wolności oraz 200 st. po 400 zł grzywny;

XII – kary 2 lat pozbawienia wolności:

XIII - kary 8 lat pozbawienia wolności oraz 300 st. po 400 zł grzywny;

XXXVIII - kary 2 lat 6 m-cy pozbawienia wolności oraz 200 st. po 400 zł grzywny;

oraz orzeczenie kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności oraz 540 st. po 400 zł grzywny.

5) R. D. za czyny z pkt.:

I - kary 4 lat 6 m-cy pozbawienia wolności oraz 150 st. po 300 zł grzywny;

XIX - kary 4 lat 6 m-cy pozbawienia wolności oraz 200 st. po 300 zł grzywny;

XX - kary 6 lat pozbawienia wolności oraz 300 st. po 300 zł grzywny;

XXI - kary 2 lat pozbawienia wolności;

oraz orzeczenia kary łącznej 14 lat pozbawienia wolności oraz 400 st. po 300 zł grzywny;

6) T. B. za czyny z pkt.:

I - kary 3 lat pozbawienia wolności;

XIX - kary 3 lat pozbawienia wolności oraz 50 st. po 100 zł grzywny;

oraz wymierzenie kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności

7) D. S., po przyjęciu, że każdego z zarzuconych mu czynów dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. w zw. z art. 65 § 1 k.k. za czyny z pkt.:

XXIII - kary 7 lat pozbawienia wolności oraz 300 st. po 200 zł grzywny;

XXIV - kary 4 lat pozbawienia wolności oraz 200 st. po 200 zł grzywny;

XXV - kary 2 lat pozbawienia wolności oraz 50 st. po 100 zł grzywny;

XXXVIII - kary 2 lat pozbawienia wolności oraz 150 st. po 100 zł grzywny;

XXXIX - kary 4 lat pozbawienia wolności oraz 200 st. po 200 zł grzywny;

oraz kary łącznej 13 lat 6 m-cy pozbawienia wolności oraz kary łącznej 540 st. po 200 zł.

9) P. P. za czyny z pkt.:

XXVII - po przyjęciu, że osk. działał w zorganizowanej grupie przestępczej, kary 3 lat 6 m-cy pozbawienia wolności oraz 70 st. po 100 zł grzywny;

XXVIII - kary 2 lat pozbawienia wolności oraz 30 st. po 100 zł grzywny;

XXIX - kary 3 lat pozbawienia wolności oraz 70 st. po 100 zł grzywny;

XXX - kary 2 lat 6 m-cy pozbawienia wolności oraz 50 st. po 100 zł grzywny;

XXXII - kary 4 lat pozbawienia wolności oraz 50 st. po 100 zł grzywny;

XXXIII - kary 3 lat pozbawienia wolności oraz 150 st. po 100 zł grzywny;

XXXV - kary 3 lat pozbawienia wolności;

XXXVI i XLIV- po uznaniu, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk, kary 7 lat pozbawienia wolności oraz 300 st. po 100 zł grzywny;

XXXVIII - kary 2 lat pozbawienia wolności oraz 150 st. po 100 zł grzywny;

XXXIX - kary 4 lat pozbawienia wolności oraz 200 st. po 100 zł grzywny;

XL - kary 2 lat 6 m-cy pozbawienia wolności oraz 100 st. po 100 zł grzywny; XLI - kary 4 lat pozbawienia wolności oraz 200 st. po 100 zł grzywny;

XLII - kary 3 lat pozbawienia wolności oraz 200 st. po 100 zł grzywny;

XLIII - kary 3 lat 6 m-cy pozbawienia wolności oraz 200 st. po 100 zł grzywny;

oraz orzeczenie kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności oraz 540 st. po 100 zł. grzywny.

10) M. P.,

11) N. B.,

12) P. P.,

13) K. M.,

za zarzucony im czyn z pkt. XLI kary po 2 lata pozbawienia wolności po 30 st. po 100 zł. grzywny oraz po 15.000 zł tytułem naprawienia szkody.

14) R. G. za czyny z pkt.:

I - kary 3 lat pozbawienia wolności oraz 80 st. po 100 zł grzywny;

XXV - kary 2 lat pozbawienia wolności oraz 50 st. po 100 zł grzywny;

XXVI - kary 3 lat pozbawienia wolności;

oraz orzeczenie kary łącznej 6 lat 7 m-cy pozbawienia wolności oraz kary łącznej 100 st. po 100 zł grzywny.

16) A. K. za czyny z pkt.:

I - kary 1 rok pozbawienia wolności oraz 50 st. po 80 zł grzywny;

XLIII - kary 4 lat pozbawienia wolności oraz 200 st. po 100 zł grzywny;

XLIV - kary 3 lat 6 m-cy pozbawienia wolności oraz 150 st. po 100 zł grzywny;

oraz orzeczenie kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 300 st. po 100 zł grzywny.

18) I. P. za zarzucony jej czyn z pkt. L obok orzeczonej kary pozbawienia wolności, kary grzywny - na podstawie art. 33 § 2 k.k. - w wymiarze 30 st. po 50 zł grzywny.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności celowym jest przedstawienie historii niniejszej sprawy, bowiem jej dotychczasowy przebieg nie jest bez znaczenia dla przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Do Sądu Okręgowego w Warszawie wpłynął akt oskarżenia z dnia 17 lutego 2003 r. przeciwko 29 oskarżonym, w tym oskarżonym objętym przedmiotowym wyrokiem (t 52). W dniu 4 lutego 2005 r. po stosownych decyzjach procesowych zapadł wyrok wobec 26 oskarżonych (sygn. VIII K 71/03 k 6413 t.82). Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy 18 oskarżonych oraz prokurator na niekorzyść oskarżonych D. K. (1), P. B. (1), D. B. (1), R. D., M. S. (2), D. S. (1), P. P. (2), R. G. (1) i A. K. (1) w części dotyczącej orzeczenia o karze. Wyrok ten został przez Sąd Apelacyjny uchylony wobec oskarżonych D. K. (1), P. B. (1), D. B. (1), E. J. (1), R. D., T. B. (1), M. S. (2), D. S. (1), G. D., M. P. (1), N. B. (1), P. P. (3), K. M. (1), R. G. (1), M. W. (1), w części skazującej wobec P. P. (2), A. K. (1) i P. O. (1) oraz na mocy art. 435 kpk wobec J. R. (1), M. L., J. Ł. (1), D. P. (1), I. P. oraz wobec T. S. w zakresie czynów L i LIII i sprawa w powyższym zakresie została przekazana do ponownego rozpoznania (t 92).

Sąd Okręgowy na mocy art. 345 § 1 i 2 przekazał sprawę prokuratorowi w celu uzupełnienia śledztwa. Prokurator złożył do Sądu Okręgowego nowy akt oskarżenia z dnia 18 października 2007 r. przeciwko 24 oskarżonym (t 100) Objęci tym aktem oskarżenia oskarżeni J. R. (1), M. L., M. S. (2), G. D., T. S., D. P. (1) poddali się karze i wobec nich został wydany w dniu 28 kwietnia 2008 r. wyrok, który uprawomocnił się w dniu 5 maja 2008 r. (k 11448). W tej sytuacji do rozpoznania pozostała sprawa 18 oskarżonych, a nadto sprawa M. K. (1) (sygn. XVIII K 129/08) połączona do wspólnego rozpoznania. W dniu 30 października 2013 r. został wydany zaskarżony wyrok. W wyroku tym Sąd Okręgowy zastosował własną numerację zarzutów przedstawionych w akcie oskarżenia, bowiem pomijając zarzuty stawiane w/w oskarżonym, którzy poddali się karze, nadał zarzutom stawianym pozostałym oskarżonym kolejne numery. I tak zarzut postawiony oskarżonemu A. K. (1) z art. 171 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk, dotyczący posiadania materiałów zawierających substancje wybuchowe, został w nowym akcie oskarżenia oznaczony numerem 50 (poprzednio nr 52), a w zaskarżonym wyroku jako zarzut 45; zarzut postawiony w akcie oskarżenia P. O. (1) w punkcie 56 (poprzednio 58) z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk dotyczący nabycia obrazu pochodzącego z przestępstwa w zaskarżonym wyroku oznaczono jako zarzut 48.

Powołano powyższe zarzuty stawiane oskarżonym **A. K. (1) i P. O. (1)**, ponieważ z urzędu należy stwierdzić, że w tym zakresie Sąd Okręgowy dopuścił się rażącego uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 kpk. Postępowanie karne co do tych czynów zarzucanych oskarżonym zostało już prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 lutego 2005 r. sygn. VIII K 71/03. Wyrokiem tym obaj oskarżeni zostali uniewinnieni od dokonania wyżej określonych czynów (pkt 74 i 82) i to rozstrzygnięcie nie zostało zaskarżone przez prokuratora, a wyrok odnośnie obu oskarżonych uchylono tylko w części skazującej. Nowy akt oskarżenia obejmował w/w czyny i Sąd Okręgowy bezkrytycznie wydał ponowne rozstrzygnięcie uniewinniając obu oskarżonych od dokonania tych czynów. W związku z tym mając na uwadze art. 439 § 1 pkt 8 kpk orzeczenie w tym zakresie podlegało uchyleniu a postępowanie umorzeniu. W takiej sytuacji zarzuty **apelacji prokuratora** odnoszące się do w/w czynów zarzucanych oskarżonym A. K. (1) i P. O. (1) są bezprzedmiotowe.

Przechodząc do zarzutów zawartych w apelacjach to trzeba zgodzić się z obrońcami wszystkich oskarżonych oraz prokuratorem, że Sąd Okręgowy w sposób rażący naruszył przepis art. 424 § 1 i 2 kpk, bowiem przy sporządzaniu motywów pisemnych zaskarżonego wyroku nie spełnił chociażby minimalnych wymogów tego przepisu i choćby skrótowo ustosunkował się w części motywacyjnej orzeczenia względem wszystkich oskarżonych oraz istotnych dla wydanego rozstrzygnięcia okoliczności o charakterze faktycznym i prawnym. Uzasadnienie, mimo, że sporządzane przez okres kilkunastu miesięcy, nie odnosi się do wszystkich oskarżonych, nie przedstawia podstawy faktycznej orzeczenia, nie wskazuje dowodów, które zadecydowały i dlaczego o przyjęciu winy konkretnych oskarżonych w zakresie konkretnych zarzucanych im czynów za udowodnioną, nie wyjaśnia podstawy prawnej orzeczenia oraz okoliczności, które zdeterminowały wymiar kar oskarżonym. Innymi słowy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie wyjaśnia dlaczego zapadł takiej treści wyrok wobec 19 oskarżonych. Tak wadliwie sporządzone uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie tylko utrudnia kontrolę odwoławczą, ale także utrudnia stronom skontrolowanie wyroku, a w konsekwencji skonstruowanie apelacji.

Pomimo uznania zarzutu wszystkich apelacji za zasadny to ich wnioski o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie podlegały uwzględnieniu przede wszystkim ze względu na treść art. 455a kpk obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r. Warto zauważyć, że apelacje były sporządzane przed dniem 1 lipca 2015 r., niemniej jednak nie można uznać, aby wadliwość uzasadnienia wyroku i w tamtym okresie automatycznie przesądzała o uchyleniu wyroku. Szczególnie uwaga ta odnosi się do apelacji prokuratora, dla którego wyznacznikiem przy jej sporządzaniu powinien być przepis art. 434 § 1 kpk, aby można rozważać zasadność apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonych.

Podkreślić trzeba, że kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie sprowadza się tylko do kontroli jego uzasadnienia, jednak nie można też uznać, aby prawidłowo sporządzone motywy pisemne nie miały znaczenia w toku tej kontroli. Stanowią one bowiem punkt wyjścia dla zbadania zasadności rozstrzygnięcia, o czym decyduje całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, a niespełnienie wymagań określonych w art. 424 § 1 i 2 kpk wskazuje na potrzebę przeprowadzenia szczególnie wnikliwej i skrupulatnej kontroli zaskarżonego wyroku. W niniejszej sprawie punkt wyjścia do kontroli odwoławczej stanowi treść wyroku i ogólne wnioski Sądu Okręgowego co do oceny zeznań świadków, pokrzywdzonych oraz świadków koronnych mających w przeważającej części istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Obrońcy większości oskarżonych obok zarzutu obrazy art. 424 kpk stawiają zarzut obrazy art. 410 kpk i art. 7 kpk kwestionując możliwość dokonania ustaleń faktycznych na podstawie zeznań szczególnie świadka koronnego M. S. (1). Z takim stanowiskiem zgodzić się nie można.

Na wstępie warto przypomnieć, że instytucja świadka koronnego to instytucja ustawowa, która z istoty rzeczy ma zastosowanie wobec osoby podejrzanej w toczącym się przeciwko niej postępowaniu karnym, i która była członkiem związku lub grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, a więc współuczestnikiem przestępstw, do których odnoszą się zeznania. Skorzystanie z uprawnień ustawowych jest prawem osoby podejmującej taką decyzję, a warto zauważyć, że nie są to decyzje nieprzemyślane, czy podjęte pod wpływem impulsu, tym bardziej, że nie są one łatwe dla tych osób z racji różnego rodzaju przestępczych, ale i emocjonalnych, powiązań, jak też ze względu na ostracyzm środowiska, w którym dotychczas przebywali, skutkujący nawet zagrożeniem życia. Podjęcie przez podejrzanego decyzji o współpracy to nie tylko przewidziane ustawowo prawo, ale i zobowiązania, określone w art. 3 ustawy o świadku koronnym, które bierze na siebie dana osoba. W razie wykazania, że świadek koronny złożył nieprawdziwe zeznania grożą mu poważne konsekwencje (art. 10,11 ustawy o świadku koronnym), bowiem wolą ustawodawcy było skłonienie świadka do mówienia prawdy i wyeliminowanie możliwości składania fałszywych zeznań.

Nie można uznać, iż wobec tego rodzaju świadków winien istnieć założony z góry nakaz nieufności skoro zeznają oni w określonej sytuacji procesowej, oczywistym też jest, że nie jest to „superdowód”, ale dowód, który podlega skrupulatnej analizie, aby wnioski z niej wyprowadzone spełniały warunek art. 2 § 2 kpk. Nie można też uznać, iż dowody tego rodzaju podlegają prawnej dyskwalifikacji tylko dlatego, że brak jest ich potwierdzenia innym dowodem (dowodami). Dowód z zeznań świadka koronnego jak i zeznań świadków, którzy w swojej sprawie karnej podjęli współpracę celem

skorzystania z art. 60 § 3 kk, podlega ocenie w ramach art. 7 kpk i ocena ta dokonywana jest zarówno z uwzględnieniem treści i wymowy konkretnego dowodu, jak i w sposób kompleksowy mając na uwadze całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Świadkowie koronni przesłuchani w niniejszej sprawie – J. S. (1), M. S. (1) a nadto skazany J. R. (1) korzystający z art. 60 § 3 kk – swoimi zeznaniami dostarczyli dowodów przede wszystkim wskazujących na popełnienie przez siebie szeregu przestępstw, odnośnie których musieli podać osoby z nimi współdziałające, opisać ich role i okoliczności popełnionych przestępstw. Nie jest to przerzucenie odpowiedzialności za własne czyny na te osoby, czy minimalizowanie swojej winy, ale wypełnianie przyjętego na siebie zobowiązania. Ich relacje były konsekwentne, jednoznaczne i wzajemnie korespondujące, znajdowały też potwierdzenie w innych dowodach tworząc z nimi spójną całość.

Sąd odwoławczy nie kwestionuje, iż odnośnie niektórych czynów (o czym niżej) zarzucanych oskarżonym na ich sprawstwo wskazywał jedynie świadek koronny M. S. (1). Nie oznacza to, że z tego powodu dowód ten powinien zostać zdyskredytowany i to w sytuacji, gdy żadna z apelacji nie wykazała, aby pomówienia były wynikiem fałszywego obciążenia oskarżonych, bądź motywowane chęcią przerzucenia własnej odpowiedzialności na inne osoby. Nie można czynić zarzutu Sądowi I instancji, iż wiarygodność świadka oceniał też na podstawie wielogodzinnego bezpośredniego kontaktu ze świadkiem. Sposób składania zeznań, gesty, mimika, nie pozostają bez znaczenia dla oceny wiarygodności osoby przesłuchiwanej.

Nie sposób też uznać za niewiarygodne zeznania świadka koronnego tylko dlatego, że zawierają drobne nieścisłości, gdy uwzględni się rozmiar składanych zeznań oraz zakres czasowy, którego one dotyczyły, a także wpływ czasu od popełnienia czynów do momentu składania zeznań. W realiach niniejszej sprawy nie ma miejsca sytuacja, aby każdy ze świadków składając zeznania odmiennie obrazował te same zdarzenia, aby zeznania zawierały ewidentne sprzeczności, czy dopiero po upływie wielu miesięcy przedstawiał okoliczności, które z punktu widzenia doświadczenia życiowego, nie mogły zostać zapomniane bezpośrednio po zdarzeniu będącym przedmiotem depozycji.

Faktem jest, że świadkowie nie zawsze potrafili precyzyjnie określić datę popełnionych przestępstw, nie są to jednak okoliczności, które podważać by miały wiarygodność ich zeznań. Świadkowie nie prowadzili ewidencji dokonanych przestępstw, a ich zeznania są spontanicznymi relacjami tego co zapamiętali. Nie ukrywali, iż pewnych okoliczności nie pamiętają, czy też w pewnych zakresach nie mają wiedzy.

Oceniając zeznania przesłuchanych świadków koronnych trzeba mieć również na uwadze to, że organy ścigania nie tylko nie znały współsprawców, ale w zdecydowanej większości przypadków nie miały wiedzy o popełnionych przestępstwach, ponieważ pokrzywdzeni o tym nie zawiadamiali policji. Ustalenia co do osób pokrzywdzonych nastąpiły po przesłuchaniu M. S. (1) i wówczas składane przez pokrzywdzonych zeznania potwierdzały w pełnym zakresie jego depozycje. Relacje tego świadka dotyczyły przestępstw przez niego dokonanych we współdziałaniu z konkretnymi oskarżonymi, których znał jako członków „grupy (...)”, zdarzeń, w których brał udział wraz z innymi oskarżonymi i co do zasady była to wiedza innego rodzaju niż świadka koronnego J. S. (1). Ta różnica wynikała z pozycji jaką w strukturze „grupy (...)” obaj zajmowali i w konsekwencji jakiego rodzaju przestępczą działalność prowadzili. Opis tej działalności, działalności „grupy (...)”, jej skład, organizacja, okoliczności dotyczące posiadania broni przez tę „grupę”, rodzaj dokonywanych przestępstw, sposób rozliczania pieniędzy, podawany przez J. S. (1) i M. S. (1) jest nie tylko jednoznaczny i konsekwentny, ale zeznania tych świadków w pełni korespondują ze sobą. Znajdują też potwierdzenie w zeznaniach innych członków „grupy (...)”, tj. S. K., J. R. (1), M. S. (2), a także w wyjaśnieniach oskarżonego M. K. (1) składanych w śledztwie. Dlatego trafne jest twierdzenie, iż zeznania świadków, ze szczególnym uwzględnieniem świadków koronnych M. S. (1) i J. S. (1), zasługują na wiarę, co powoduje, iż stanowią podstawę ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku.

Oдноśnie apelacji obrońców oskarżonych D. K. (1), P. B. (1), D. B. (1), R. D., T. B. (1), P. P. (3), K. M. (1), R. G. (1), J. Ł. (1), A. K. (1) i M. K. (1) w zakresie czynu z art. 258 § 2 kk

W sprawie nie może budzić wątpliwości, iż zebrane dowody jednoznacznie przekonują o istnieniu związku przestępczego – tzw. grupy (...) – który spełniał wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku warunki świadczące o zasadności stanowiska Sądu Okręgowego. Związek ten miał na celu popełnianie przestępstw w postaci kradzieży i obrotu tak uzyskanymi samochodami, rozbojów, wymuszeń rozbójniczych, obrotu narkotykami.

Okoliczności powyższe wynikają jednoznacznie z zeznań świadków koronnych J. S. (1) (k 12619v t.108; k 12711 t.109; 13262 t.111) i M. S. (1) (k 12101 t.106, 12333; 12497 t.107; 13022, 13033, 13116, 13140, t.110; 13154 – 13202 t.111), a także zeznań S. K. (k 13909 t. 114), J. R. (1) (k 13215 t. 111; 13713 t.113; 14061 t.115), M. S. (2) (k 11445v t.101; 12797 t.107; 14462, 14505 t.117; 14717 t. 118), R. P. (13777v t. 114), I. Ł. (k 13730v) oraz z wyjaśnień M. K. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym (k 11950/ k 328 -341 zał. akt SR XVIII K 129/08).

Dowody powyższe w sposób jednoznaczny wskazują, iż został założony związek przestępczy, tzw. grupa (...), z biegiem czasu bardzo liczebna i prowadząca rozległą działalność przestępczą. Była to grupa ludzi wysoce zorganizowana, z wyraźnym przywództwem tzw. zarządem, któremu podlegały osoby dowodzące poszczególnymi grupami, (m.in. taką osobą był J. S. (1), J. P.), na których czele stały też konkretne osoby w charakterze przywódców. Hierarchiczna organizacja, podporządkowanie członków grupy ich przywódcom, tworzyło specyficzną, trwałą strukturę przestępczą, którą świadek J. S. (1) określił jako „wojskową”, był rozkaz to podlegał wykonaniu (k 145 i nast.). Działania przestępcze były planowane, uzgadniane, polecenia podlegały bezwzględnemu wykonaniu, niejednokrotnie dochodziło do wymuszania posłuszeństwa, a niesubordynacja podlegała karze finansowej, fizycznej, bądź wykluczeniu z grupy. Proponowane działania przestępcze w zależności od ich wagi musiały zyskać akceptację przywódców tzw. kapitanów, bądź „zarządu”. Poszczególne osoby były przyjmowane do „grupy”, każda z osób wchodzących w jej miała określoną pozycję, była możliwość awansowania za przestępcze zasługi na wyższy szczebel w tej przestępczej hierarchii. Kontakty z osobami stojącymi najwyżej w strukturze „grupy (...)” były ograniczone, mogły je mieć tylko konkretne osoby, taka zasada komunikacji dotyczyła też „kapitanów”. Pieniądze pochodzące z przestępstw dokonywanych przez konkretne osoby zawsze były dzielone kaskadowo, aby kolejno ostatecznie trafić w uzgodnionej części do osób stanowiących „zarząd”. Członkowie „grupy (...)” akceptowali te cele i zasady, był to podstawowy warunek przynależności, którego należało bezwzględnie przestrzegać, byli dyspozycyjni, gotowi do realizacji wyznaczonych zadań, zależni od woli i decyzji przywódców podgrup, a ci w ważnych decyzjach przestępczych zależni od swoich „przełożonych”. Wszystkich członków tego związku łączyła wspólna wola popełniania przestępstw i świadomość, że mają poparcie, pomoc i ochronę „grupy”.

W świetle ww. dowodów nie może budzić wątpliwości, iż ten związek przestępczy określany mianem „grupy (...)” miał charakter zbrojny. Dysponował bowiem różnymi jednostkami broni, amunicji, m.in. pistoletami (...)i bronią gładkolufową M., przeznaczonymi do dyspozycji jego członków w miarę potrzeby, która w pewnym okresie przechowywana była przez członka tej grupy oskarżonego R. G. (1). Wynika, to w sposób zdecydowany z zeznań J. S. (1) (k 233, 324, 371-3), M. S. (1) (k 13165/675, 862, 1054, 1082,1089), S. K. (k 3347, 3388, 3394, 3409,3359), M. S. (2) (k 11445v, 12797). Broń będąca w posiadaniu grupy została zakupiona w roku 1996 i 1999 przez oskarżonego D. B. (1) z pieniędzy grupowych. Broń była też w dyspozycji podgrupy określanej jako „grupa B.”, której przywództwo tworzyli oskarżeni D. K. (1), P. B. (1) oraz M. B. (1), J. M. (2), J. R. (1) i do pewnego czasu M. L. oraz podgrupy M. S. (2), w skład której m. in. wchodził m.in. oskarżeni, R. G. (1), M. S. (3), P. P. (3), którzy odłączyli się z podgrupy J. S. (1), przechodząc, razem z P. K. (3), do dyspozycji J. P..

Udział w związku przestępczym, tzw. grupie (...), oskarżonych D. B. (1), D. K. (1), P. B. (1), R. D., T. B. (1), J. Ł. (1), P. P. (3), K. M. (1), R. G. (1), A. K. (1), M. K. (5), a także J. S. (1), M. S. (1), P. P. (2), D. S. (1), J. R. (1), S. K., M. S. (2) wynika z ww. dowodów. Świadkowie ci zeznając wielokrotnie, ze względu na rozległą działalność przestępczą, w której sami uczestniczyli, w sposób konsekwentny, zdecydowany i wzajemnie ze sobą korespondujący opisali udział także oskarżonych w „grupie (...)” (i innych osób odpowiadających w innych procesach), rolę oskarżonych w strukturze grupy i podejmowane przez nich działania przestępcze.

Świadkowie J. S. (1), M. S. (1), S. K., we wszystkich swoich zeznaniach składanych w śledztwie (t I-VI i in.) oraz na rozprawie jednoznacznie twierdzili, iż **D. B. (1)** ps. (...) był w „grupie” od początku lat 90, później pod

przywództwem J. S. (1), miał „swoją strukturę” i pełnił znaczącą rolę w „grupie (...)”. Był łącznikiem między podgrupami a J. S. (1), przekazywał niżej uzgodnione z nimi polecenia, członkowie podgrup z oskarżonym uzgadniali przedsięwzięcia przestępcze, jemu przekazywali określoną procentowo stawkę pochodzących z przestępstw pieniędzy, on był odpowiedzialny za broń związku, on kupował broń, miał swoich dilerów narkotyków m.in. P. P. (2). Rozszerzył działalność „grupy (...)” na inne miejscowości w P., m.in. O., P., L.. Jego bliskim „współpracownikiem” był m.in. S. K. ps. (...) oraz oskarżony **M. K. (1)** (k 390, 673, 940, 949, 953,1035)). To oskarżony zwerbował do „grupy” świadka M. S. (1), który stał się „wspólnikiem” oskarżonego P. P. (2).

J. S. (1) podlegała też podgrupa określana jak „grupa B.”, w której równorzędny status decyzyjny posiadali oskarżeni **D. K. (1), P. B. (1)** ps. (...) oraz M. B. (1), J. R. (1), J. M. (2) i M. L.. Mieli oni swoją grupę, której członkom wydawali polecenia, egzekwowali ich wykonanie, sami też stanowili ochronę J. S. (1). Po aresztowaniu J. S. (1) ich znaczenie i pozycja niezmiernie wzrosła, bowiem jak to określił S. K. (k 3347) „zyskali władzę na cały P.”.

Inną podgrupę tworzyli m.in. M. S. (2), oskarżony D. S. (1) oraz oskarżeni **R. G. (1) i P. P. (3)** określani przez świadków jako „żołnierze w bojówce S.” (k 234-258). Oskarżeni D. B. (1), D. K. (1), P. B. (1), R. G. (1) ps. (...), M. K. (1) uczestniczyli, tak jak świadek M. S. (1), i inne wskazywane osoby, w codziennych spotkaniach z J. S. (1), określanych jako „wieczorne spacer”, w czasie których relacjonowano i omawiano bieżące wydarzenia związane z działalnością przestępczą, podejmowano decyzje, uzgadniano propozycje przestępczych działań, oskarżony D. B. (1) przekazywał pieniądze z dokonanych przestępstw, przedstawiano J. S. (1) niektórych nowych członków grupy, w czasie tych spotkań zapadły też decyzje o zakupie broni i sposobie finansowania tego zakupu. Również na tych spotkaniach decydowano o udzielaniu pomocy aresztowanym członkom grupy, m.in. D. B. (1) zarządził zbiórkę pieniędzy wśród obecnych na spotkaniu „na wykupienie” z aresztu oskarżonych **i K. M. (1)** (zeznania M. S. (1) k 12356,13203/1121).

Od stycznia 2001 r. na udział w „grupie (...)” wyraził zgodę oskarżony **A. K. (1)**, dysponujący bronią w postaci pistoletu (...), prowadzący działalność przestępczą w J. i okolicy, został zaakceptowany przez M. B. (1) i od tego czasu przekazywał 20% z uzyskanych z przestępstw pieniędzy „grupie B.” za pośrednictwem M. S. (1) i oskarżonego P. P. (2) do czasu swojego aresztowania, tj. do dnia 13 czerwca 2001 r. (k 13146v i nast./946).

W świetle zeznań ww. świadków należy zaakceptować stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w zaskarżonym wyroku co do tego, iż oskarżeni D. K. (1), P. B. (1), D. B. (1), M. K. (1), P. P. (3), R. G. (1) i A. K. (1) brali udział w związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw. Oskarżeni mieli pełną świadomość przynależności do tej organizacji przestępczej akceptowali jej cele, identyfikowali się z nią, mieli też wiedzę, iż związek dysponuje bronią, magazynowaną u konkretnej osoby, przechowywaną też przez oskarżonego R. G. (1), którą posługiwano się w miarę potrzeby, a więc wtedy kiedy należało według przywódców co najmniej zademonstrować siłę wobec innych grup przestępczych. Po 5 grudnia 1999 r. tj. po zabójstwie A. K. (4) ps. (...) wzrosły obawy J. S. (1) o swoje życie i w związku z tym pod jego domem członkowie grupy m.in. oskarżeni D. S. (1), M. K. (1), P. P. (2), świadkowie M. S. (1), S. K. na zmianę pełnili ochronę dysponując bronią przekazywaną sobie przy wymianie składów osobowych ochrony.

Jeżeli chodzi o pozostałych oskarżonych, którym postawiono zarzut z art. 258 § 2 kk, tj. **R. D., T. B. (1), J. Ł. (1) i K. M. (1)**, to należy zgodzić się, iż oni również brali udział w związku przestępczym mającym na celu popełnianie przestępstw tzw. „grupie (...)”. Gdyby oskarżony K. M. (1) ps. (...) nie był członkiem tego związku, o czym zeznaje M. S. (1), to stojący wyżej w hierarchii grupy, nie zarządzili by zbierania pieniędzy na jego (i też oskarżonego P. P. (3)) „wykupienie” z aresztu, ponadto nie przez przypadek M. S. (1) pojechał po tego oskarżonego i P. P. (3) gdy przystąpił wraz z innymi do realizowania zaplanowanego przestępstwa odnośnie ładowarki S. W. (1) (zarzut 41)

Oskarżony R. D. według zeznań J. S. (1), M. S. (1), M. S. (2), J. R. (1) był członkiem „grupy (...)” tak jak i oskarżony T. B. (1) ps. (...), który został wskazany i rozpoznany przez J. S. (1) jako członek tej „grupy” a zarazem podgrupy, w której był R. D. (k 215, 295, 325). Dowodem w tym zakresie są też zeznania J. R. (1) (k 13713 t.113; 14060) i K. Z. (2) (k 5373).

Jeżeli chodzi o oskarżonego J. Ł. (1) ps. (...) to według świadków M. S. (1)(k 12341/959), J. S. (1) (k 12620/327), S. K. (k 3350, 3354v) był członkiem „grupy (...)”, w ramach której zajmował się obrotem kokainą. Świadkowie znali go,

opisali nie tylko jego działalność zawodową, ale działania przestępcze, przy czym według ich relacji polegały one tylko na obrocie narkotykami. Faktem jest, co podnosi obrońca oskarżonego w apelacji, iż J. S. (1) na rozprawie podał, iż J. Ł. (1) ps. (...) to „taki bardziej wolny strzelec, był przy P.” (k 12620 t.108). Nie można jednak uznać, aby to twierdzenie, w świetle całokształtu zeznań ww. świadków, wieloletniego przestępczego działania oskarżonego prowadzącego obrót kokainą, „przy P.”, czyli J. P. zajmującym w tymże związku przestępczym wyższą pozycję w hierarchii, przeczyły udziałowi tego oskarżonego w związku przestępczym. To, że oskarżony nie był w konkretnej podgrupie przestępczej, a bezpośrednio podlegał J. P. nie może być uznane, jak sugeruje skarżący, iż oskarżony nie brał udziału w strukturach tegoż związku przestępczego.

Również podnoszony w apelacjach obrońców ww. oskarżonych fakt, że oskarżeni nie przyznali się do udziału w przestępczej „grupie (...)” nie może stanowić zasadnego argumentu, bowiem zebrane dowody przeczą stanowisku oskarżonych w sposób zdecydowany. Analiza zeznań świadków tak co do ich treści jak i we wzajemnej korelacji nie pozwala na uznanie argumentów apelacji za zasługujące na uwzględnienie. Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego R. G. (1) to podnieść trzeba, że uszło uwagi skarżącej, iż o udziale oskarżonego w związku przestępczym o charakterze zbrojnym świadczą zeznania nie tylko M. S. (1), ale i S. K. oraz J. S. (1). Wbrew twierdzeniu autorki apelacji J. S. (1) rozpoznając oskarżonego wyraźnie określił okoliczności jego poznania w 1998 r. Podał bowiem, że przedstawił go D. B. (1) ps. (...) ze S. K. ps. (...) jako członka grupy, który był „w grupie uderzeniowej B.”, a na codzień instruktorem na siłowni (k 380). Również zeznania M. S. (1) i S. K. są jednoznaczne co do udziału i roli oskarżonego w grupie, w tym przechowywania broni (np. k 1054, 3407), a też z niej korzystania, co wynika z relacji J. S. (1) (k 154).

Jeżeli chodzi o okresy udziału oskarżonych w „grupie (...)” to przystąpienie do grupy poszczególnych oskarżonych wynika z zeznań świadków J. S. (1), M. S. (1), S. K., J. R. (1), którzy również te okresy działalności w „grupie przestępczej” odnoszą do pewnych znaczących zdarzeń. Faktem jest, co podnosi obrońca oskarżonych D. K. (1) i P. B. (3), że odnośnie innego członka ich podgrupy, tj. M. B. (1) przyjęto w innej sprawie o sygn. VIII K 438/05 okres jego przynależności do tego związku przestępczego o charakterze zbrojnym od 1999 r. Jednak ta okoliczność nie może zdeterminować przedmiotowego rozstrzygnięcia, skoro w niniejszej sprawie zebrane dowody wskazują na prawidłowe przyjęcie tego okresu w akcie oskarżenia, a następnie w zaskarżonym wyroku.

Jeżeli chodzi o końcowy okres udziału oskarżonych w „grupie (...)”, za wyjątkiem oskarżonego D. K. (1), P. B. (1), A. K. (1) to ustalony został na sierpień 2000 r., tj. czas gdy nastąpiły aresztowania wielu członków tejże grupy. Odnośnie D. K. (1) w tym zakresie nie podzielono argumentu apelacji. Oskarżony ten, jak wynika z zeznań M. S. (1), ukrywał się w P., gdzie następnie został zatrzymany, ale wcześniej nadal prowadził działalność jako członek „grupy (...)”, tak jak i oskarżony A. K. (1) do czasu zatrzymania (k 946). Również nie uznano za zasadny argument apelacji obrońcy oskarżonego P. P. (3) dotyczący aresztowania oskarżonego w dniu 5 maja 2000 r., w tym dniu został również zatrzymany K. M. (1). Nie można uznać, iż z chwilą aresztowania zakończyli oni działalność w „grupie (...)”, skoro D. B. (1) organizował dla nich pomoc, jako członków tej grupy.

W powyższym zakresie dokonano korekty zaskarżonego wyroku odnośnie oskarżonego P. B. (1), bowiem został on tymczasowo aresztowany w dniu 28 kwietnia 2001 r. i brak jest dowodów, aby można uznać jego udział w „grupie” do sierpnia 2001 r., dlatego datę 27 kwietnia 2000 r. przyjęto jako końcowy okres jego udziału w związku przestępczym o charakterze zbrojnym.

Zmiany również wymagał okres udziału w „grupie (...)” oskarżonego M. K. (1), który sam w śledztwie określił, że było to od 1997 roku. Jednocześnie podał okoliczności „zerwania kontaktów” z tą „grupą” (k 328 i nast. zał akt XVIII K 129/08), które wskazują, że było to po aresztowaniu J. S. (1). J. S. (1) został tymczasowo aresztowany w dniu 18 grudnia 1999 r., a świadek M. S. (1) zeznał, iż właśnie w tym czasie nastąpiło wykluczenie oskarżonego z „grupy (...)” (k 13154v). Ta korelacja między wyjaśnieniami oskarżonego M. K. (1) złożonymi w śledztwie a konsekwentnymi zeznaniami M. S. (1) pozwala na stwierdzenie, iż wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie i odwołujące w sposób nieprzekonywujący wyjaśnienia pierwotne, stanowią przyjętą formę obrony.

Dokonując kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny nie znalazł dowodów, które wskazywałyby, że oskarżeni R. D., T. B. (1), K. M. (1) i J. Ł. (1), jako członkowie związku mającego na celu popełnianie przestępstw posiadali wiedzę, obejmowali swoją świadomością, bądź co najmniej godzili się na to, że związek, w którym uczestniczyli posługuje się bronią. Do uznania winy w tym zakresie nie wystarczy ustalenie, że „grupa (...)” stanowiąca związek mający na celu popełnianie przestępstw miała charakter zbrojny, ale koniecznym jest ustalenie w tym zakresie okoliczności podmiotowych.

Świadkowie J. S. (1), M. S. (1), S. K. nie mieli wątpliwości, co wynika z zeznań z rozprawy i ujawnionych zeznań ze śledztwa, że ww. oskarżeni byli członkami „grupy (...)”, wiedzieli, że oskarżony J. Ł. (1) ps. (...) „rozprawiał” narkotyki, że R. D. i T. B. (1) podporządkowani byli J. P., a K. M. (1), według zeznań M. S. (1), był „wspólnikiem” P. P. (3) i dla obu była organizowana pomoc, gdy zostali aresztowani. Nie zostały jednak w toku postępowania przedstawione inne dowody, które pozwoliłyby na ustalenie, że ww. oskarżeni mieli świadomość co do zbrojnego charakteru związku przestępczego, w którym brali udział, jak też z przeprowadzonych dowodów nawet nie można wyprowadzić takiego wniosku. Niewątpliwie z całą stanowczością nie można też wykluczyć tego, że oskarżeni R. D., T. B. (1), K. M. (1), J. Ł. (1) orientowali się, że „grupa (...)”, której są członkami dysponuje bronią palną. Jednak ustalenia co do winy oskarżonych nie mogą opierać się na przypuszczeniach, czy domniemaniach, dlatego odnośnie ww. oskarżonych Sąd odwoławczy uznał, iż nie można przypisać im popełnienia czynu z art. 258 § 2 kk. Oskarżeni swoim działaniem, polegającym na udziale w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, co zostało udowodnione, wyczerpali dyspozycję art. 258 § 1 kk – ze względu na treść art. 4 § 1 kk – w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 r.

Mając na uwadze upływ czasu od chwili popełnienia tego czynu przez oskarżonych R. D., T. B. (1), K. M. (1), J. Ł. (1), zagrożenie ustawowe nieprzekraczające trzech lat pozbawienia wolności za czyn z art. 258 § 1 kk w brzmieniu do dnia 1 maja 2004 r. ze względu na art. 4 § 1 kk oraz treść art. 101 § 1 pkt 4 kpk i art. 102 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. należy stwierdzić, że nastąpiło przedawnienie karalności tego przestępstwa. Dlatego w tym zakresie wyrok uchylono i postępowanie na mocy art. 17 § 1 pkt 6 umorzono.

Nie nastąpiło natomiast przedawnienie karalności przestępstwa art. 258 § 2 kk w brzmieniu, ze względu na treść art. 4 § 1 kk, obowiązującym do dnia 1 maja 2004 r., którego dopuścili się oskarżeni P. B. (1), D. B. (1), P. P. (3), R. G. (1), A. K. (1) i M. K. (1). Czyn ten był zagrożony karą pozbawienia wolności do 5 lat, a więc przedawnienie karalności, zgodnie z art. 101 § 1 pkt 3 kk następuje po 10 latach, a ponieważ w tym okresie zostało wszczęte postępowanie to z mocy art. 102 kk w brzmieniu obowiązującym od dnia 3 sierpnia 2005 r. okres ten przedłuża się o kolejne 10 lat, bowiem do dnia 3 sierpnia 2005 r. czyn ten nie uległ przedawnieniu (art. 2 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks Karny). Przepis art. 102 kk obowiązujący od dnia 1 lipca 2015 r. nie może mieć zastosowania, bowiem art. 258 § 2 kk z tego okresu nie jest względniejszy dla oskarżonych (zagrożenie do 8 lat pozbawienia wolności), a nie jest dopuszczalne przyjęcie za podstawę skazania ustawy poprzednio obowiązującej jako ustawy względniejszej dla oskarżonych i równoczesne ustalenie terminów przedawnienia według przepisów ustawy nowej. W odniesieniu do oskarżonego D. K. (1) nie nastąpiło przedawnienie karalności przypisanego jemu czynu i to bez względu na to, z jakiego okresu obowiązywania stosowany byłby art. 258 § 2 kk i art. 102 kk.

W tym miejscu podnieść trzeba, że ustanie karalności wynikające z przedawnienia przestępstwa z art. 258 § 1 kk nie wyklucza automatycznie możliwości przypisania przestępstwa określonego typu jako popełnionego w warunkach obostrzenia z art. 65 § 1 kk. Jeżeli wymienione w tym przepisie warunki wynikają z ustaleń sprawy, to zasadnym jest zastosowanie tego unormowania, tym bardziej, że przepis ten nie tworzy nowego rodzaju przestępstwa, a przedawnienie dotyczy przestępstw, a nie okoliczności wpływających na obostrzenie odpowiedzialności o jakich mowa z art. 65 § 1 kk.

Ponadto przepis ten, zgodnie z orzecznictwem i poglądami doktryny, może być zastosowany również w sytuacji, gdy formalnie nie zarzucono oskarżonym popełnienia przestępstwa z art. 258 kk, bowiem nie jest warunkiem sine qua non dla przypisania sprawcy popełnienia czynu w warunkach art. 65 § 1 kk skazanie z art. 258 kk uprzednie czy jednoczesne. Sąd orzekający jest uprawniony do samodzielnego ustalenia, możliwości odpowiadania przez oskarżonego w warunkach art. 65 § 1 kk, posiada bowiem swobodę w zakresie ustalania wszelkich okoliczności

faktycznych, a w zakresie art. 65 § 1 kk bada, czy sprawca popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa.

W powyższym zakresie nie można nie zauważyć, że art. 65 § 1 kk obowiązujący obecnie i art. 65 kk obowiązujący do dnia 1 maja 2004 r. w realiach zarzutów stawianych oskarżonym są przepisami o tożsamej treści. Przyjmowanie więc przez Sąd I instancji w kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym art. 65 kk nie znajduje prawnego uzasadnienia. Dlatego w tym zakresie zaskarżony wyrok wymagał zamiany.

Odnośnie apelacji obrońców oskarżonych D. B. (1), M. W. (1), P. P. (2), R. G. (1) w zakresie zarzutów z art. 263 § 1 i 2 kk

Apelacje w powyższym zakresie nie są zasadne.

Jak wyżej wykazano dowody zebrane w sprawie uzasadniają stanowisko, iż „grupa (...)” była związkiem przestępczym o charakterze zbrojnym.

Z zeznań J. S. (1), S. K. ewidentnie wynika, iż oskarżony **D. B. (1)** osobiście posiadał broń, był też odpowiedzialny za uzbrojenie grupy i to on w 1996 r. dokonał zakupu broni, po uzyskaniu za pośrednictwem tego świadka, zgody „zarządu grupy”. Ten oskarżony następnie uzupełniał uzbrojenie w 1999 r. i ta okoliczność wynika również z zeznań M. S. (1). Świadek M. S. (1) opisał okoliczności zakupu jesienią 1999 r. dwóch pistoletów (...), zaś świadek S. K. zakupu broni M. od nieustalonego mężczyzny w barze w M. (nie jak w a/o w G. M..) (zarzut 10a,b,c,d i 11 / 12a,b,c,d i 13” a/o).

Pistolety (...)oskarżony D. B. (1) nabył od oskarżonego **M. W. (1)** ps. (...) (zarzut 17/20). Pistolety te przechowywał M. S. (1), jeden był okresowo w posiadaniu S. K., były też w dyspozycji członków grupy, m.in. oskarżonego **P. P. (2)** (zarzut 31/35), gdy ochraniali dom J. S. (1) między 5 a 8 grudnia 1999 r. Od sierpnia 2000 r. pistolety zostały przekazane na przechowanie oskarżonemu **R. G. (1)**, który przechowywał też broń M., bowiem następnego dnia po jej zakupie przekazał mu ją S. K. (zarzut 26/30). R. G. (1) broń przechowywał do października 2000 r. kiedy to na polecenie oskarżonego D. B. (1) wydał ją teściowi M. S. – A. P., który z kolei zgodnie z umową przekazał ją M. S. (1). M. S. (1) te trzy jednostki broni przewiózł do P., gdzie obaj z P. P. (2) wówczas ukrywali się, celem sprzedaży na polecenie **D. B. (1)** (zarzut 10e.f/13e.f). Pistolet (...)został sprzedany przez M. S. (1) i oskarżonego **P. P. (2)** (zarzut 32/36) oskarżonemu A. K. (1), zaś drugi pistolet(...) i M. przekazany skazanemu D. P. (2).

Powyższe okoliczności uzasadniają treść zaskarżonego wyroku i nie może być wątpliwości, iż wynikają one w sposób jednoznaczny z zeznań J. S. (1) (k 116, 154, 185, 234, 323-4, 330, 371-373, 1088), M. S. (1)(k 12339, 12349, 12352, 13166/ 457, 701, 862-3, 956, 1054,3498) S. K. (13909v/ 3347, 3338, 3346., 3388, 3394-6, 3407,9) tworząc spójny i jednoznaczny obraz działania oskarżonych w powyższym zakresie. Analizując te dowody nie można uznać, aby zaskarżony w tej części wyrok wobec oskarżonych D. B. (1), M. W. (1), P. P. (2), R. G. (1) nie spełniał wymogu art. 2 §2 kpk. Treść zaskarżonego wyroku przekonuje, iż Sąd Okręgowy nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych, co w świetle zeznań wyżej wskazanych świadków nie może być uznane za naruszenie zasady art. 7 kpk.

Świadkowie J. S. (1), M. S. (1), S. K. składając zeznania nie koncentrowali się tylko na przekazaniu informacji o osobach związanych z nabywaniem broni dla „grupy”, czy jej przechowywaniem. Te informacje były logicznym następstwem relacjonowania działalności „grupy (...)”, dlatego podawali je w czasie różnych przesłuchań, które stanowiły kontynuację zeznań, a w których szczegółowo opisywali okoliczności poszczególnych zdarzeń w konsekwencji objętych zarzutami aktu oskarżenia. Relacje z różnych okresów przesłuchań odnośnie nabycia broni, przestreliwania pistoletu (...), posiadania, przechowywania, sprzedaży broni są spójne, jednoznaczne i konsekwentne, o czym przekonuje lektura tych zeznań.

Świadek M. S. (1) i S. K. znali oskarżonego M. W. (1) z wcześniejszych kontaktów z D. B. (1), bowiem załatwiał jemu wczasy w Ł., nabył samochód od D. B. i świadkowie opisywali okoliczności związane z tą transakcją, M. S. (1) na polecenie D. B. (1) odwoził oskarżonego samochodem, przekazał treść wówczas prowadzonej przez niego rozmowy. Znajomości

z oskarżonym D. B. (1) oskarżony nie kwestionował, potwierdził korzystanie z odwiezienia samochodem przez M. S. (1), okoliczności transakcji dot. nabycia samochodu, zaprzeczając aby sprzedał D. B. (1) dwa pistolety(...).

Okoliczności sprzedaży broni przez oskarżonego M. W. (1) opisał szczegółowo M. S. (1), który był razem z nabywcą czyli D. B. (1) dwukrotnie w miejscu przekazania za każdym razem pistoletu (...).

S. K. od D. B. (1) dowiedział się, że pistolety (...) nabył on od oskarżonego M. W. (1) określanego pseudonimem (...). Jeden z tych pistoletów w pewnym okresie był w dyspozycji tego świadka, oba były też przechowywane przez M. S. (1), a od czerwca 2000 r. przechowywał je oskarżony R. G. (1). J. S. (1) wiedział, że w 1999 r. D. B. (1) uzupełniał poprzez zakup broń grupową.

Świadek M. S. (1) opisał też szczegółowo okoliczności sprzedaży broni w czasie gdy wraz z oskarżonym P. P. (2) ukrywali się w P.. Z zeznań tych jednoznacznie wynika rola tego oskarżonego, jak i oskarżonego D. B. (1) inicjatora transakcji. Te okoliczności znalazły potwierdzenie w zeznaniach S. K., jak też A. P..

Brak jest okoliczności, które podważałyby wiarygodność zeznań M. S. (1) i S. K. w tym zakresie, takich też okoliczności nie wskazały apelacje oskarżonych. Powoływanie się przez oskarżonego M. W. (1) na wykształcenie, charakter pracy zawodowej, czy podjęcie przez niego w późniejszym okresie współpracy z funkcjonariuszami policji w innej sprawie, nie mającej związku z przedmiotową, pozostaje bez wpływu na ocenę zeznań świadków. Powyżej wskazane okoliczności czynią zaskarżony wyrok zasadnym, a orzeczona wobec oskarżonego kara w wymiarze roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności nie może być uznana za karę rażąco niewspółmierną w sensie surowości. **Z tych przyczyn zaskarżonego wyrok odnośnie oskarżonego M. W. (1) utrzymano w mocy.**

Jeżeli chodzi o argumenty apelacji obrońców oskarżonego R. G. (1) to zauważyć trzeba, że zeznania świadka A. P. – teścia M. S. (1) (k 14022), niewątpliwie podejmującego próbę obrony oskarżonego, nie podważają wiarygodności zeznań M. S. (1). M. S. (1) nie informował teścia, co będzie odbierał od oskarżonego, zwrócił się do niego z prośbą o odebranie paczki, ten torbę odebrał, nie zaglądał do niej, natomiast do oskarżonego skierował prośbę o takie zapakowanie broni, aby nie była widoczna. Nie jest też skutecznym argumentem odwołanie się do zeznań J. S. (1), który podawał, iż magazyn broni „grupy (...)” był u mężczyzny o nazwisku H.. Należy bowiem odróżnić „magazyn broni”, o którym zeznaje świadek, od przechowywania broni przez oskarżonego R. G. (1). Przypomnieć trzeba skarżącemu, iż z zeznań M. S. (1) wynika, że od sierpnia 2000 r. pistolety (...) na przechowanie oskarżonemu przekazał D. B. (1) (k 675), zaś zeznań S. K. wynika, iż broń M. przekazał on na przechowanie oskarżonemu na drugi dzień po jej zakupie jesienią 1999 r. (k 3407),

Jeżeli chodzi o apelacje obrońców oskarżonych D. B. (1) i P. P. (2) poza ogólnym kwestionowaniem w tej części wyroku nie przedstawiają innych argumentów. Również Sąd Apelacyjny nie znalazł argumentów, które mogłyby podważyć wskazane wyżej dowody, a które z racji swej wiarygodności powinny decydować o ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku.

Natomiast poza zarzutami apelacji, **z urzędu** stwierdzić trzeba, że zaskarżony wyroku wymagał **zamiany odnośnie oskarżonych D. B. (1), P. P. (2) i R. G. (1).**

W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu D. B. (1) należało właściwie – w sposób zgodny z zeznaniami świadków – określić okres nabywania przez oskarżonego broni, miejsce nabycia broni M. oraz właściwy sposób działania w zakresie sprzedaży pistoletu (...)i M.. A. K. (1) oskarżeni zbyli tylko pistolet (...), natomiast drugi pistolet (...) i M. oskarżony przekazał celem sprzedaży M. S. (1) i P. P. (2).

W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu P. P. (2) zaskarżony wyrok wymagał korekty co do okresu posiadania broni. Niewątpliwie oskarżony posiadał pistolet (...) w okresie kiedy ochraniał wraz z innymi członkami „grupy (...)” J. S. (1) w dniach 5-8 grudnia 1999 r. Natomiast to, że z M. S. (1) byli współnikami, a M. S. (1) przechowywał pistolety, nie może być uznane za posiadanie broni przez oskarżonego, a jak należy przypuszczać tylko tego rodzaju okoliczność wynikająca z zeznań M. S. (1) i S. K. mogła zadecydować o treści zarzutu aktu oskarżenia.

Odnośnie czynu przypisanego R. G. (1) należy stwierdzić, iż w ujawnionym stanie dowodowym sprawy brak jest podstaw, aby uznać, że oskarżony przekazując na polecenie D. B. (1) broń M. S. (1) i P. P. (2), za pośrednictwem A. P., udzielił im pomocy w handlu bronią. Prokurator nie wykazał, aby oskarżony wiedział o celu przekazania broni, aby swoim zamiarem obejmował udzielnie pomocy w handlu bronią. Nie można też podzielić zarzutu aktu oskarżenia, iż oskarżony dwa pistolety (...)przechowywał od listopada 1999 r., skoro z zeznań M. S. (1) jednoznacznie wynika, iż miało to miejsce od sierpnia 2000 r.(k 675, 1054). Dlatego w tym zakresie zaskarżony wyrok wymagał zmiany co do faktów, kwalifikacji prawnej czynu, którą stanowi art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz w zakresie wymiaru kary. Sąd uznał, iż karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego R. G. (1), stopnia społecznej szkodliwości czynu, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności wskazanych w art. 53 § 1 kk, będzie kara 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W zakresie **apelacji obrońców oskarżonego R. G. (1)** dotyczącej przypisanego czynu z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk Sąd odwoławczy nie podzielił argumentów, które ze swej istoty miały zakwestionować winę oskarżonego w tym zakresie. Faktem jest, że M. S. (1) zabrał oskarżonego oraz oskarżonego D. S. (1) „do towarzystwa”, ale należy zauważyć, iż poinformował ich o celu podróży, jakim była sprzedaż uzyskanej z przestępstwa ładowarki (zarzut 25/29). Oczywiście jest, że oskarżony „nie brał udziału w zaborze ładowarki”, jednak nie wyklucza to udzielenia pomocy do jej sprzedaży, skoro wiedział, że taki cel przyświecał tej podróży. Dodatkowo można zauważyć, że cytowane w apelacji twierdzenie M. S. (1) nie jest pozbawione racji, skoro oskarżony jako należący do „grupy (...)” wiedział czym grupa i M. S. (1) zajmuje się, tym bardziej, że M. S. (1) nie prowadził legalnej działalności gospodarczej i to w zakresie sprzętu budowlanego.

Trzeba również podkreślić, w aspekcie argumentów apelacji, iż z zeznań M. S. (1) wynika, iż do N. w celu sprzedaży ładowarki pochodzącej z przestępstwa jechał z oskarżonym **R. G. (1) i D. S. (1)**. W okolicach N. spotkali się z A. O., który przyjechał F. (...), aby doprowadzić ich do umówionego nabywcy. A. O. zeznał, że w umówione miejsce przyjechał M. S. (1) „w towarzystwie dwóch mężczyzn” (k 4426). Nabywca ładowarki J. K. (2) zeznał, że zawierał transakcję z jednym mężczyzną, a przyjechało dwóch lub trzech (k 4173), zaś S. G. (1) transportujący ładowarkę zeznał, że jadący terenowym samochodem „chyba” trzech mężczyźni spotkali się z mężczyzną, który przyjechał samochodem F. (...) i pilotował ich do nabywcy (k 4115).

W związku powyższym należy uznać, iż dowody zebrane w sprawie uprawniały Sąd Okręgowy do uznania winy oskarżonego R. G. (1) za udowodnioną, a działaniem swoim wyczerpał on dyspozycję art.18 § 3 kk w zw. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk. Mając na uwadze, iż przestępstwo to zostało popełnione w 2000 r. należy stwierdzić, iż w świetle treści z art. 101 § 1 pkt 3 kk i art. 102 kk jego karalność uległa przedawnieniu. W związku z tym w tym zakresie wyrok uchylono, a postępowanie z mocy art. 17 § 1 pkt 6 umorzono.

W tej sytuacji zachodziła konieczność orzeczenia wobec R. G. (1) nowej kary łącznej obejmującej skazanie za czyn I i XXVI. Orzeczono karę łączną w wymiarze 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności uznając ją za karę współmierną, a na jej poczet z mocy art. 63 § 1 kk zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 października 2002 r. do dnia 4 lutego 2005 r.

Odnośnie zarzutów dotyczących **obrotu narkotykami** – apelacje obrońców oskarżonych **D. K. (1)** (pkt 4 wyroku dot. zarzutu 5 i 6 a/o), **P. B. (1)** (pkt 7; zarzut 9), **D. B. (1)** (pkt 11 wyroku dot. zarzutu opisanego w wyroku jako 13, a w a/o jako 15), **E. J. (1)** (pkt 16; zarzut 18/20), **P. P. (2)** (pkt 33 i 40 wyroku; zarzut 36 i 44/ 40 i 49; pkt 53 zarzut 37/41) i **A. K. (1)** (pkt 40 wyroku zarzut 44/49).

Należy zaakceptować, w przeciwieństwie do skarżących obrońców, rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego co do winy ww. oskarżonych w zakresie obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi oraz w zakresie nabycia prekursora (...), bowiem znajduje ono potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych świadków, tj. J. S. (1), M. S. (1), S. K., R. P..

J. S. (1), M. S. (1), S. K. w swoich zeznaniach opisali działalność przestępczą **D. B. (1)** w zakresie obrotu kokainą, sposób jego działania, od kogo nabywał kokainę, komu przekazywał do dalszej dystrybucji. Świadczyli ci byli

członkami tej samej „grupy (...)”, byli w stałym kontakcie z D. B. (1), który część zarobionych na tym procederze pieniędzy przekazywał J. S. (1) (k 145, 179, 388). S. K. wielokrotnie jak podał „pomagał” D. B. (1) w handlu narkotykami, przewoził je, był przy ich porcjowaniu przez oskarżonego (k 3358 i nast.). Z zeznań R. P. wynika, iż od oskarżonego D. B. (1), odbierał, po wcześniejszym zamówieniu, 40 porcji po 0,6 g kokainy i tabletki extasy (k 13777v/3786), wiedział, że ten oskarżony uchodzący “za prawą rękę (...)” zajmuje się handlem narkotykami (k 3795,3805).

M. S. (1) opisał sytuację, gdy na polecenie D. B. (1) przekazał oskarżonemu **P. B. (1)** będącemu razem z M. B. (1) 30 g kokainy (k 937), a nadto sytuację dotyczącą sprzedaży przez tego oskarżonego 1000 tabletek extasy (1110). W zeznaniach tych podał również okoliczności związane z nabyciem przez **D. B. (1)** substancji do produkcji amfetaminy – (...) w ilości 1 litra, którą odebrał razem z **P. P. (2)** w W. od nieznanego mężczyzny.

J. S. (1), M. S. (1) i S. K. byli bezpośrednimi świadkami nabywania kokainy przez **D. B. (1)** od **E. J. (1)** – J. S. (1) dwukrotnie na przestrzeni 1997 i 1998 r. (k 381-2), jednokrotnie w 1999 r. M. S. (1) (k 958, 1055) i wielokrotnie S. K. (k 3347,3350,3358,3551). Świadkowie rozpoznali oskarżonego E. J. (1) określanego w zeznaniach jako „G. z P.”, opisali przebieg transakcji, ilość nabywanej kokainy, sposób rozliczenia między oskarżonymi, jak też dalszą dystrybucję kokainy przez D. B. (1) za pośrednictwem m.in. oskarżonego **P. P. (2)**. Oskarżony P. P. (2) był stałym dilerem D. B. (1), któremu – jak podał J. S. (1) – B. przekazywał jednorazowo „przeważnie 100 porcji kokainy” (k 219, 308, 378), a J. S. (1) miał stałe dochody z tej sprzedaży (k 308). Zdaniem S. K. oskarżony D. B. (1) przekazał do dalszej dystrybucji P. P. (2) co najmniej 2 kg kokainy (k 3354).

Z zeznań M. S. (1) jednoznacznie też wynika, że oskarżony **D. K. (1)** przekazywał mu do dalszej dystrybucji kokainę, łącznie co najmniej 400 g, ponadto za jego pośrednictwem oraz oskarżonego **P. P. (2)** wprowadził do obrotu 48 g kokainy, która następnie została sprzedana do dalszej dystrybucji oskarżonemu **A. K. (1)**. Świadek wielokrotnie, w tym na rozprawach, opisał przebieg tej transakcji, do której finalnie doszło w P., gdzie świadek i P. P. (2) ukrywali się. Kokaina do sprzedaży do P. została przekazana z inicjatywy D. K. (1) jako przesyłka za pośrednictwem (...), którą odebrał M. S. (1). Następnie wraz P. P. (2) sprzedali kokainę w ilości ok. 80 porcji po 0,6 g każda A. K. (1), a należność przekazali D. K. (1), gdy przyjechał do P. (k 665). W tym zakresie należy zgodzić się z apelacją obrońcy, że w sprawie nie ma dowodu, który pozwałaby na uznanie za aktem oskarżenia, że to oskarżony D. K. (1) osobiście nadał przesyłkę z kokainą za pośrednictwem (...) do P.. Natomiast to, że zainicjował telefonicznie jej sprzedaż, uczestniczył w obrocie tą kokainą, otrzymał zapłatę wynika jednoznacznie z zeznań M. S. (1). Lektura tych zeznań przekonuje o ich logiczności, spójności i w związku z tym należy zgodzić się z ogólnym wnioskiem Sądu I instancji o nadaniu im waloru wiarygodności.

To, że oskarżeni nie przyznali się do dokonania zarzucanych im czynów nie oznacza, iż świadkowie mówią nieprawdę, tym bardziej, że nie ujawniono okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność. O roli oskarżonego P. P. (2) w obrocie narkotykami nie tylko zeznaje M. S. (1), ale również J. S. (1) i S. K.. Są to wzajemnie korespondujące ze sobą zeznania, dlatego brak jest podstaw do przyjęcia, że powoływany przez obrońcę oskarżonego P. P. (2) konflikt między tym oskarżonym a M. S. (1) mógł mieć wpływ na treść jego zeznań. Istotne okoliczności wynikające z tych zeznań jak też z zeznań pozostałych świadków przeczą w sposób zdecydowany zarzutom apelacji obrońców ww. oskarżonych. Nie można uznać, aby dowody zebrane w tym zakresie nie były jednoznaczne, konsekwentne i aby przyjęcie ich za wiarygodne doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Nie można też uznać, mimo uchybienia art. 424 kpk, aby w tym zakresie – wbrew twierdzeniu apelacji obrońcy oskarżonego D. B. (1) nie było dowodów, które należy uznać za odpowiadające rzeczywistości i aby ujawnione dowody zostały potraktowane wybiórczo. Gdyby nawet przyjąć jak skarżący za wiarygodne i nie mające na celu obrony oskarżonego D. K. (1) zeznania J. R. (1), że nie ma wiedzy na temat handlu narkotykami przez D. B. (1) i nie przypomina sobie w tym zakresie sytuacji jakie miałyby miejsce to stwierdzić trzeba, że tego rodzaju depozycje nie mogą ze swej istoty podważyć treści zeznań J. S. (1), M. S. (1) czy S. K..

Zdaniem Sądu odwoławczego dowody zebrane w zakresie ww. czynów zarzucanych oskarżonym D. K. (1), P. B. (1), D. B. (1), E. J. (1), P. P. (2) i A. K. (1) w pełni uzasadniają rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego odnośnie winy

tych oskarżonych. Wszyscy oskarżeni działaniem swoim wyczerpali dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przy czym ze względu na treść art. 4 § 1 kk dotyczy to stanu prawnego obowiązującego do dnia 9 grudnia 2011 r. Ta okoliczność powoduje w zakresie czynów przypisanych oskarżonym konieczność prawidłowego określenia kwalifikacji prawnej i podstawy prawnej skazania oraz uzupełnienia podstawy wymiaru kary oskarżonym o art. 4 § 1 kk.

Konieczna stała się też korekta zaskarżonego wyroku, poza zarzutami wniesionych apelacji, odnośnie czynu przypisanego **E. J. (1)** poprzez wyeliminowanie ustalenia, iż z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, ponieważ tego rodzaju ustalenie zostało dokonane po pierwszym rozpoznaniu sprawy (pkt 26 wyroku z dnia 4 lutego 2005 r.), a złożona wówczas apelacja prokuratora tych ustaleń nie kwestionowała. Również wówczas na niekorzyść nie zostało zakwestionowane stanowisko Sądu, iż czyny zarzucane oskarżonemu D. K. (1) oraz oskarżonemu P. P. (2) zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw. Sąd Okręgowy obecnie nie zastosował art. 91 § 1 kk, co nie może ostać się w związku z treścią art. 443 kpk bez względu na prawidłowość konstrukcji wyroku w tym zakresie. Dlatego w tej części zaskarżonego wyroku dokonano zmiany, polegającej na orzeczeniu wobec oskarżonych D. K. (1) i P. P. (2) za czyny im przypisane jednej kary pozbawienia wolności i grzywny z mocy art. 91 § 1 kk, przy czym nie znaleziono okoliczności, które przy uwzględnieniu kierunku apelacji prokuratora, uzasadniałyby wymierzenie innych kar niż suma kar orzeczonych w zaskarżonym wyroku.

Jeżeli chodzi o czyn zarzucany oskarżonemu P. P. (2) z art. 47 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk to zasadne jest stanowisko Sądu Okręgowego, że w tym zakresie nastąpiło przedawnienie karalności i dlatego postępowanie zastało umorzone (pkt 53 wyroku).

Odnosnie apelacji prokuratora w zakresie czynów przypisanych oskarżonym D. K. (1) i P. B. (1) w punkcie 2 zaskarżonego wyroku.

Jeżeli chodzi o czyn przypisany oskarżonym D. K. (1) i P. B. (1) w punkcie 2 zaskarżonego wyroku w ramach zarzutów 2 i 3 aktu oskarżenia to apelacja obrońcy nie kwestionuje rozstrzygnięcia, tym samym akceptuje ustalenia faktyczne będące podstawą zaskarżonego wyroku, które w konsekwencji doprowadziły do umorzenia postępowania z powodu przedawnienia karalności, co w świetle obowiązujących przepisów znajduje uzasadnienie. W związku z tym należało rozważyć zasadność apelacji prokuratora domagającego się uchylenia wyroku w tej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że uszło uwagi prokuratora, że odnośnie oskarżonego P. B. (1) nie kwestionował on ustaleń faktycznych dokonanych uchylonym wyrokiem, a więc faktu, że oskarżony ten dopuścił się czynu z art. 158 § 1 dkk. W tej sytuacji apelacja w tym zakresie jest oczywiście bezzasadna, bowiem treść art. 443 kpk limituje możliwość orzeczenia na niekorzyść oskarżonego. Można by rozważać kwestię niezastosowania art. art. 58a dkk (art. 65 § 1 kk) ale tylko i wyłącznie wówczas gdyby w tym zakresie apelacja stawiała zarzut i wykazała uchybienia, a takiego stanowiska nie przedstawił autor apelacji. Taki sam wniosek dotyczy czynu przypisanego oskarżonemu D. K. (1), co do którego prokurator nie zakwestionował ustaleń faktycznych i nie wskazał uchybień, które mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. To, że Sąd I instancji uchybił przepisowi art. 424 § 1 i 2 kpk jest bezsporne, ale postawienie tylko tego rodzaju zarzutu nie może skutkować domniemaniem, że apelacja prokuratora kwestionuje ustalenia faktyczne stanowiące postawę zaskarżonego wyroku, tym bardziej, że nie zostało wykazane, aby prokurator nie zgadzał się z takimi ustaleniami. To, że prokurator nie ma informacji dlaczego czyn zarzucany oskarżonemu D. K. (1) został „wyłącznie zakwalifikowany z art. 158 § 1 kk” i Sąd „nie wyjaśnił na podstawie jakich dowodów i okoliczności zmienił opis czynów i kwalifikację prawną” (str. 9 apelacji) nie oznacza, aby tym samym postawiono zarzut obrazy np. art. 410 kpk, art. 7 kpk, czy błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Mimo, że Sąd Apelacyjny zauważa zeznania J. S. (1) (k 3737 i nast. t 69) i J. R. (1) (k 12959) w przedmiocie użycia noża przez oskarżonego D. K. (1) w pobiciu pokrzywdzonego D. S. (2) to zaprezentowane w apelacji stanowisko prokuratora uniemożliwia, w świetle art. 434 § 1 kpk, innego rodzaju rozstrzygnięcie, niż utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Przed przystąpieniem do rozważenia wniesionych apelacji w zakresie czynów przypisanych oskarżonym z art. 282 kk celowym jest przypomnienie, iż przestępstwo to polega na doprowadzeniu pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem lub zaprzestania działalności gospodarczej poprzez zastosowanie przemocy, groźby zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie. Groźba określona w tymże przepisie stanowi tzw. groźbę karalną i służy ona sprawcy do doprowadzenia w przyszłości dożądanego rezultatu, jednocześnie konieczne jest, aby wzbudzała ona u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę jej spełnienia w przypadku niezrealizowania żądania. Jest to forma wywarcia na pokrzywdzonym presji psychicznej i takie ukształtowanie jego psychiki, aby podjął żądaną przez sprawcę decyzję odnośnie mienia. Groźba ta może być skierowana nie tylko przeciwko osobie, która ma dokonać rozporządzenia mieniem, ale również przeciwko innej osobie, w szczególności najbliższej pokrzywdzonemu. Ponadto zachowanie sprawcy wypełnia znamiona z art. 282 kk zarówno wtedy, gdy sprawca grozi własnym działaniem, jak i wtedy gdy groźba dotyczy mającego nastąpić w przyszłości działania innych osób (vide OSNKW 1997 nr 7-8, poz.61).

Groźba, o której mowa w art. 282 kk, może być wyraźnie wypowiedziana, ale również może zostać sformułowana w sposób dorozumiany, gdzie sprawca swoimi wypowiedziami może dać pokrzywdzonemu do zrozumienia, że w razie odmowy rozporządzenia mieniem naraża się na skutki określone w przepisie art. 282 kk. Groźba może także przybrać postać zachowań konkludentnych, które doprowadzają pokrzywdzonego do przekonania, że jest zagrożony. I tak właśnie w niniejszej sprawie postępowali oskarżeni wobec niektórych pokrzywdzonych, co miało na celu ich zmuszenie do rozporządzenia mieniem. W takiej sytuacji bez znaczenia pozostaje to, że oskarżeni w niektórych przypadkach zachowywali się spokojnie, bez agresji wobec pokrzywdzonych.

Nie można też pominąć wiedzy pokrzywdzonych o oskarżonych i atmosfery wokół nich panującej, a także wiedzy z przekazów medialnych. O tym zeznawał np. świadek L. M. (2). Inni świadkowie ze względu na posturę oskarżonych, ich zachowanie, informacje, że „są z P.”, „grupy (...)” rozporządzili mieniem obawiając się co najmniej o swoje zdrowie, czy gwałtownego zamachu na mienie. Potwierdzeniem tych zeznań są stwierdzenia M. S. (1), że nie było potrzeby stosowania przemocy, wystarczyło odwołać się do tego, że „są z P.”, że są z „grupy (...)”, bo to wywoływało obawę, strach, co wiązało się z postępowaniem członków „grupy (...)”, a skutkowało rozporządzeniem przez pokrzywdzonych mieniem. Z powyższych przyczyn odwoływanie się przez niektórych skarżących do faktu niewypowiadania bezpośrednich gróźb wobec pokrzywdzonych nie może skutecznie podważyć rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonych D. K. (1) i P. B. (1) w zakresie pozostałych czynów im przypisanych.

Oskarżeni D. K. (1) i P. B. (1) zostali skazani za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 kk popełniony wobec pokrzywdzonego M. K. (2) (pkt 3 wyroku; zarzut 4). Zeznania M. K. (2) (13275v) nie wykazują, aby zaskarżony wyrok w tej części zapadł z naruszeniem przepisów postępowania i aby doszło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Istota zdarzenia opisywana przez tego świadka bez względu na upływ czasu nie uległa zmianie, nie zmieniła się pewność świadka co do udziału w tym przestępstwie oskarżonych D. K. (1) i P. B. (1). Apelacja nie przedstawia argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć zasadność zaskarżonego wyroku, a odwołanie się do fragmentu zeznań J. R. (1) i własna jego ocena, nie może stanowić o niewiarygodności zeznań M. K. (2). Świadek J. R. (1), jednocześnie skazany za tenże czyn, nie kwestionuje co do zasady jego przebiegu i potwierdza udział w nim obu oskarżonych. To, że oskarżony P. B. (1), będąc razem z innymi sprawcami, nie wypowiadał gróźb, nie żądał wydania pieniędzy nie oznacza, że przypisanego czynu nie dokonał. Obecność oskarżonych i innych osób z „grupy (...)”, a przede wszystkim – jak podał świadek J. R. (1) – obecność jednego z przywódców, tj. J. P. tworzyła tego rodzaju atmosferę, że wzbudzała u pokrzywdzonego obawę i realne zagrożenie. Ponadto wypowiedź, że pokrzywdzony powinien być im wdzięczny, bo gdyby przyjechał ktoś inny to i rozmowa byłaby inna, bo „przy pomocy bejsboli” jest formą swoistej groźby i obawa pokrzywdzonego o swoje co najmniej zdrowie była uzasadniona.

Pokrzywdzony nie posiadał żadnych zobowiązań wobec sprawców, nie byli oni też umocowani do działania w imieniu J. S. (1), który w tym czasie był aresztowany, bo to z nim pokrzywdzony miał rozliczenia. Te okoliczności były znane

oskarżonym, a ich zachowanie było podyktowane jedynie chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie. W związku z powyższym ustalenia co do winy obu oskarżonych nie zostały podważone.

Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska apelacji postulującej uznanie, iż oskarżeni dobrowolnie odstąpili od dokonania wymuszenia rozbójniczego. Faktem jest, że M. K. (2) nie spełnił żądania w określonym przez sprawców terminie, unikał zapłaty żądanej przez sprawców kwoty pieniędzy mimo kilkakrotnych żądań osobistych i telefonicznych, w lombardzie zatrudnił A. K. (5), aby tam nie przebywać, w konsekwencji nie doszło po stronie oskarżonych i innych sprawców do dokonania wymuszenia rozbójniczego na osobie pokrzywdzonego. Po upływie wyznaczonego ostatecznego terminu sprawcy czynu nie zgłosili się po żądane pieniądze, co pokrzywdzony a i świadek J. R. (1) wiązał z faktem, że nastąpiły aresztowania wśród członków grupy i w związku z tym, według J. R. doszło do zaniechania realizacji tego przestępstwa z polecenia J. P..

Odnosząc się do apelacji trzeba przypomnieć, że istota wymuszenia rozbójniczego polega na tym, że sprawca, stosując jeden ze środków oddziaływania określonych w art. 282 kk, przy czym może być to groźba dorozumiana, doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem w przyszłości. W związku z tym samo zastosowanie przez sprawców jednego ze środków oddziaływania określonych w tymże przepisie nie połączone z reakcją pokrzywdzonego w postaci rozporządzenia mieniem stanowi usiłowanie wymuszenia rozbójniczego. Należy uznać, że tego rodzaju działanie stanowi usiłowanie dokończony, co oznacza, że mimo ukończenia ostatniej czynności przez sprawców nie doszło do powstania skutku. Ta okoliczność powoduje niemożność zastosowania wobec oskarżonych art. 15 § 1 kk, bowiem ma on zastosowanie tylko w przypadku odstąpienie od dokonania czynu zabronionego w fazie usiłowania nieukończonego, które występuje, gdy sprawca nie ukończył ostatniej czynności zmierzającej do dokonania czynu zabronionego. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie wystąpiła, dlatego należało zaakceptować przyjętą kwalifikację prawą przypisanego oskarżonym czynu.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił apelacji obrońcy oskarżonych D. K. (1) i P. B. (1) w zakresie pozostałych czynów.

To, że oskarżony D. K. (1) w 2000 roku podzegał M. S. (1) i udzielił jemu pomocy do podpalenia holownika stanowiącego własność G. C. (zarzut 7), a oskarżony P. B. (1) w 1995 r. przyjął od M. S. (1) samochód marki M. (...) wiedząc, że pochodzi on z przestępstwa (zarzut 8) wynika z zeznań tego M. S. (1). Opisał on na rozprawie i w śledztwie (k 965) okoliczności podżegania przez oskarżonego D. K. (1), dostarczenia środków do realizacji celu, wskazania posesji G. C., jak też okoliczności dostarczenia oskarżonemu P. B. (1) samochodu, który pochodził z kradzieży z włamaniem dokonanej przez M. S. (1), sposobu zapłaty i kwoty jaką w ramach rozliczenia otrzymał (k 13154v). Brak jest okoliczności, które podważałyby wiarygodność zeznań M. S. (1), dlatego przyjęcie przez Sąd I instancji, iż obaj oskarżeni dopuścili się dokonania omawianych czynów należy uznać za trafne. Jedynie należało zauważyć, iż z zeznań M. S. (1) jednoznacznie wynika, że oskarżony D. K. (1) rozmowy na temat spalenia holownika prowadził tylko z M. S. (1), jego więc podzegał do dokonanie tego przestępstwa i jemu udzielił opisanej pomocy. To, że M. S. (1) do realizacji tego czynu przybrał sobie oskarżonego P. P. (2), a potem zlecił podpalenie holownika innym osobom nie może czynić przyjętą przez Sąd Okręgowy konstrukcję zarzutu aktu oskarżenia za zasadną. Dlatego w tym zakresie dokonano zamiany zaskarżonego wyroku.

Ponadto z urzędu należy obecnie stwierdzić, iż w stosunku do obu czynów nastąpiło przedawnienie ich karalności, dlatego w tym zakresie wyrok został uchylony, a postępowanie wobec oskarżonych D. K. (1) i P. B. (1) z mocy art. 17 § 1 pkt 6 podlegało umorzeniu.

W związku z powyższym rozstrzygnięciem zachodziła konieczność orzeczenia wobec obu oskarżonych nowej kary łącznej. I tak Sąd odwoławczy orzekł wobec oskarżonego D. K. (1) karę łączną 6 lat pozbawienia wolności, na poczet której z mocy art. 63 § 1 kk zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 lipca 2001 r. do dnia 29 grudnia 2006 r., a wobec P. B. (1) karę łączną 5 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której z mocy art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 kwietnia 2001 r. do dnia 18 listopada 2004 r. uznając tak orzeczone kary za kary nie noszące cech rażącej niewspółmierności w sensie surowości.

Odnośnie pozostałych czynów przypisanych oskarżonemu D. B. (1).

Jeżeli chodzi o apelację adw. A. A. obrońcy z urzędu oskarżonego D. B. (1) to ograniczyła się ona do wskazania uchybienia z art. 424 § 1 kpk, co zostało omówione w pierwszej części niniejszego uzasadnienia. Drugi obrońca z urzędu – adw. K. Z. (1) w swojej apelacji zarzuciła Sądowi I instancji, obok obrazy art. 424 § 1 kpk, obrazę art. 410 kpk, art. 4, 5, 7 kpk oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść.

Zarzuty te obrońca wywodzi ze stwierdzonego rażącego uchybienia w zakresie art. 424 § 1 i 2 kk, co jednak nie może stanowić o ich zasadności. Sąd Okręgowy przeprowadził przewód sądowy, przesłuchał m.in. świadka M. S. (1), jego zeznania uznał za wiarygodne, a to właśnie zeznania tego świadka zadecydowały o uznaniu winy oskarżonego D. B. (1) w zakresie zarzutu 12/ 14 i 38/42.

Odnośnie **zarzutu 12** M. S. (1) niezmiennie podawał (k 12349/690, 888), że ze skradzionych przez siebie na szkodę firmy (...) golarek, jedną o wartości nie mniejszej niż 250 zł, przekazał w 1998 r. oskarżonemu D. B. (1), który wiedział, że pochodzi ona z przestępstwa, a mimo to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przyjął tę golarzkę. To, że u oskarżonego po kilku latach nie zabezpieczono tej golarki nie oznacza, iż zeznaniom M. S. (1) należy odmówić waloru wiarygodności. Ta relacja M. S. (1) była następstwem opisu dokonanej przez niego kradzieży różnego sprzętu (...) z ww. firmy, w której był zatrudniony do 2 listopada 1998 r. Opisując dalsze losy skradzionego sprzętu podał spontanicznie o przekazaniu golarek i innego sprzętu konkretnym osobom w formie „prezentu”. Konsekwencja, jednoznaczność w zeznaniach M. S. (1), potwierdzenie kradzieży w dokumentacji ww. firmy (t.43), w zeznaniach S. W. (3), dokumentacji prowadzonego dochodzenia przekonuje o zasadności słuszności zaskarżonego wyroku, czego apelacja skutecznie nie podważyła. W tym zakresie ani skarżący, ani prokurator, a przede wszystkim Sąd Okręgowy nie zauważyli, iż czyn ten w czasie jego popełnienia, orzekania, wnoszenia apelacji, jak i obecnie stanowił wykroczenie z art. 122 § 1 kw. Tym samym w czasie orzekania przez Sąd Okręgowy postępowanie podlegać powinno umorzeniu z powodu przedawnienia karalności tego czynu. Ponieważ Sąd Okręgowy nie uwzględnił powyższego zaskarżony wyrok w tym zakresie należało uchylić i postępowanie na mocy art. 104 § 1 pkt 7 kpw. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. i w zw. z art. 45 § 1 kw. umorzyć.

Utrzymano w mocy wyrok w części dotyczącej czynów przypisanych oskarżonemu **D. B. (1)** w zakresie zarzutu **14/16** bowiem o zasadności wyroku przekonują zeznania pokrzywdzonej M. K. (3); zaś odnośnie zarzutów **15/17** i **16/18** oskarżony przyznał się do ich popełnienia, a przyznanie to, w świetle zebranych w tym zakresie dowodów, nie budzi wątpliwości. Nie budzi też wątpliwości umorzenie postępowania w zakresie ww. czynów, tj. czynu 14 z art. 191 § 1 kk i czynu 16 z art. 273 kk w zb. z art. 272 k w zw. z art. 11 § 2 kki art. 12 kk ze względu na przedawnienie karalności.

Aby uniknąć powtórzeń w zakresie **czynu 38** przypisanego oskarżonemu **D. B. (1)**, a także oskarżonym **D. S. (1)** i **P. P. (2)** omówiono łącznie wniesione przez obrońców oskarżonych apelacje w tym zakresie.

W toku kontroli odwoławczej nie znaleziono podstaw do zakwestionowania zaskarżonego wyroku w zakresie czynu opisanego jako zarzut 38. Zeznania M. S. (1) (k 13166) i pokrzywdzonego L. M. (2) (k 12388) tworzą spójny obraz działania oskarżonego D. B. (1), jak też oskarżonych **D. S. (1)**, **P. P. (2)** oraz świadka M. S. (1). Osoby te jako członkowie „grupy (...)” korzystały „często” w latach 1998-1999 z usług (...) prowadzącego bar (...) w O. nie płacąc za nie. Była to forma „haraczu” (k 676, 6433) i jak wynika z zeznań M. S. (1) było to na skutek decyzji oskarżonego D. B. (1). To właśnie oskarżony informował, iż w barze (...) mogą korzystać z jego usług jako członkowie „grupy (...)” bezpłatnie. W związku z tym przez 2 lata oskarżony D. B. (1) częściowo nie płacił L. M. (2), a pozostałe ww. osoby, w tym oskarżeni D. S. (1) i P. P. (2) nie płaciły w ogóle za osobiste korzystanie z jego usług. L. M. (2) przystał na takie rozwiązanie „ze strachu” przed oskarżonymi, obawiając się „demolki”. Niepłacenie rachunków przez oskarżonych zgłaszał do policji, „ale co oni mogli zrobić”, „próbował protestować” prowadząc rozmowy z D. B. (1) i S. K., ale jak określił M. S. (1) „stało na naszym”, a w związku z tym nie regulowano rachunków korzystając z usług baru traktując to jako „haracz”, co było przyjętym działaniem przestępczym przez członków „grupy (...)”. To, że oskarżony D. B. (1) „czasami płacił” za usługi, z których korzystał w barze (...), że pozostałe osoby płaciły, gdy korzystały z baru z rodzinami nie może przemawiać za niezasadnością zaskarżonego wyroku w tym zakresie. To nie z inicjatywy L. M. (2) nastąpiła

powyżej opisana sytuacja, on nie gościł oskarżonych w barze, nie prowadził też działalności charytatywnej. Odbywało się to w formie „haraczu” co dla obu stron było oczywiste, nie płacił oskarżonym miesięcznie konkretnych kwot, ale w zamian oni nie płacili za konsumpcję w barze. Nie mogą w tej części zaskarżonego wyroku podważyć zeznania syna pokrzywdzonego, którego orientację w sytuacji nawet na podstawie jego zeznań trudno uznać za prawidłową, a jego zeznania odzwierciedlające rzeczywisty stan faktyczny.

Faktem jest, że oskarżeni i inne osoby z „grupy (...)”, które nie płaciły za usługi w barze (...) nie stosowali wobec niego przemocy fizycznej. Nie była ona potrzebna, bowiem pokrzywdzony wiedząc kim są oskarżeni, jak zachowują się wobec niego i innych osób prowadzących działalność gospodarczą, z obawy o swoją osobę i mienie uznawał tę formę za „haracz” płacony członkom „grupy” ze względu na dorozumiane groźby. Oskarżeni nie musieli uciekać po skorzystaniu z usług baru, po prostu wychodzili nie płacąc, zachowywali się tak jakby „bar był ich”. Wiedzieli, że protesty pokrzywdzonego nie miały znaczenia, że oskarżony D. B. (1) wymusił na pokrzywdzonym taką formę „haraczu” i z tej sytuacji w sposób nieograniczony korzystali. Każdy z oskarżonych korzystający z usług baru (...) wiedział, że jest to w ramach „haraczu” i nie ma znaczenia, o czym wyżej, że w tym zakresie tylko oskarżony D. B. (1) prowadził z pokrzywdzonym „rozmowy” w tym zakresie.

Świadek M. S. (1) nie miał wątpliwości co do tego, że z baru w ten sposób korzystał on sam oraz m.in. oskarżeni D. B. (1), P. P. (2), D. S. (1) ps. (...). Świadek L. M. (2) również w sposób jednoznaczny i konsekwentny wskazywał oskarżonego D. B. (1). To, że „ludzie podlegli” D. B. (1) korzystali z usług baru (...) i nie płacili za jedzenie wiedział też świadek J. S. (1) (k 379)

Reasumując – zeznania L. M. (2) i M. S. (1) dają pełną podstawę do uznania winy oskarżonego **D. B. (1)**, a także **D. S. (1) i P. P. (2)** za udowodnioną w sposób dostateczny. Apelacja nie podważyła skutecznie wiarygodności tych dowodów, a i Sąd odwoławczy nie znalazł ku temu podstaw. Dlatego w tej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

W związku z umorzeniem postępowania przez Sąd Apelacyjny odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu **D. B. (1)** w punkcie 12 zachodziła konieczność orzeczenia **nowej kary łącznej** pozbawienia wolności, którą Sąd odwoławczy orzekł w rozmiarze 6 lat, uznając, iż tak orzeczona kara jest karą współmierną bez cech rażącej niewspółmierności w sensie surowości. Na poczet tej kary zaliczono oskarżonemu z mocy art. 63 § 1 kk okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 22 listopada 2001 r. do dnia 28 grudnia 2006 r.

Odnośnie apelacji obrońców oskarżonych R. D., T. B. (1), J. Ł. (1), D. S. (1).

Celowym jest, aby uniknąć powtórzeń, łączne ustosunkowanie się do apelacji obrońców ww. oskarżonych w zakresie czynów, którymi pokrzywdzony jest K. Z. (2) (**zarzut 19/21, 20/22, 22/24 23/25 24/26**).

Apelacje obrońców oskarżonych R. D. i T. B. (1) koncentrują się na uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i uchybień w tym zakresie. Natomiast obrońcy oskarżonych J. Ł. (1) i D. S. (1) w swoich apelacjach kwestionują wiarygodność zeznań K. Z. (2). Znaczna część argumentów apelacji to okoliczności drugorzędne dla oceny zeznań świadka bądź okoliczności pozostające bez wpływu na tę ocenę.

Zdarzenia będące przedmiotem rozpoznania miały miejsce w latach 1995-2000 w związku z tym nie jest okolicznością nadzwyczajną, że K. Z. (2) składając zeznania na rozprawie nie wszystko pamiętał. Nie można też pominąć jego jednoznacznego stwierdzenia, że nie chce składać zeznań, bo „boi się oskarżonych”. Podkreślał też, że nie składał zawiadomienia do policji o popełnionych na jego szkodę przez ww. oskarżonych przestępstwach. Był przesłuchiwany w toku śledztwa i przekazane informacje, jak podał po ich ujawnieniu, są „zgodne z prawdą” (k 12019). Warto więc przypomnieć okoliczności wynikające z zeznań K. Z. (2):

K. Z. (2) prowadził kiosk w okolicy stacji (...) w K.. Według jego zeznań (k 12019, 12243 t.105 i 106) latem 1995 r. samochodem kierowanym przez D. B. (1) przyjechali znani mu z widzenia i pseudonimów skazany M. S. (2) ps. (...) i oskarżony **D. S. (1)** ps. (...). W rozmowie z pokrzywdzonym najpierw M. S. (2) wyjaśnił czy wie on „dla kogo jeżdżą”, gdy pokrzywdzony potwierdził, że wie, że „dla (...)” czyli J. S. (1), zażądali comiesięcznej opłaty po 200 \$, a jeśli się nie

zgodzi to „przyjadą inni i inaczej będą rozmawiać”. Ponieważ pokrzywdzony obawiał się spełnia groźby, obawiał się że mogą go pobić to zgodził się i co miesiąc do kwietnia 2000 r. płacił „haracz” najpierw po 200 \$, później po 300 \$. Po odbiór tych kwot przyjeżdżały różne osoby, a po aresztowaniu J. S. (1) (18.12.1999 r.) oprócz pieniędzy brały także towar „dla tych co w więzieniu” (k 5209 -5235) – zarzut 23.

W 1998 r. do K. Z. (2) przyjechali skazany M. S. (2) i oskarżony **D. S. (1)** i zażądali 10000 \$ jako spłaty pożyczki zaciągniętej przez pokrzywdzonego u T. R.. K. Z. (2) przekazał im tę kwotę w trzech ratach, jedną z rat w wysokości 3300 \$ odbierał D. S. (1). T. R. w swoich zeznaniach (k 5418) zaprzeczył, aby zlecił oskarżonym egzekucję długu i aby otrzymał od nich pieniądze, jako spłatę długu przez K. Z. (2), Nie wykluczał, iż M. S. (2) mógł wiedzieć o istnieniu przedmiotowego długu – zarzut 24.

W lipcu 1997 r. do K. Z. (2) przyjechał znany mu z widzenia i pseudonimu (...) oskarżony **J. Ł. (1)** z kilkoma nieustalonymi mężczyznami. Poinformował pokrzywdzonego, że przejął jego dług jaki miał u B. U. i zażądał wypłaty 100 mln starych złotych (10 tys.zł po denominacji) na następny dzień, a jeśli nie zapłaci to, jeden z tych mężczyzn do K. Z. (2) i obecnej wówczas jego żony M. skierował słowa, „to do lasu”. K. Z. (2) wcześniej pożyczył od B. U. 50 mln złotych przed denominacją, co wynika z jej zeznań, jak również i to, że nie zwracała się do oskarżonego o pomoc w odzyskaniu długu. K. Z. (2) nie zapłacił oskarżonemu żądanych pieniędzy, bowiem zwrócił się o pomoc do S. K., a ten wyrażając swoje oburzenie, że „(...) ściągają pieniądze bez zgody (...)” nakazał oskarżonemu zaprzestania tego rodzaju działania, bo „to nie jego działka” (k 5209-5235). K. Z. (2) zapłacił S. K. „za pomoc” 5000 zł – zarzut 22.

Do kiosku K. Z. (3) w okresie od września 1997 r. do października 1999 r. приходził oskarżony **R. D.** z innymi mężczyznami i żądał wydania pieniędzy, a gdy ten odmawiał zabierał pieniądze, towar - stosując groźby, bądź przemoc. W okresie do sierpnia 1997 r. oskarżony R. D. приходził m.in. z oskarżonym **T. B. (1)** ps. (...) i grożąc użyciem przez niego przemocy zabierał z kiosku pieniądze, towar w postaci kart telefonicznych, biletów, papierosów (k 5209, 5225v) zarzut 19.

Ponadto oskarżony **R. D.** po opuszczeniu zakładu karnego w dniu 10 marca 2000 r. ponownie, do sierpnia 2000 r., wielokrotnie приходził do kiosku K. Z. (2) i stosując wobec niego groźby, niszcząc gazety, wybijając szybę żądał wydania pieniędzy, a nadto posługując się nożem, drewnianą pałką nabitą gwoździami zabierał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwotach od 500zł do 700 zł, bilety, karty telefoniczne, papierosy – zarzut 20

Powyższe okoliczności wynikają z zeznań K. Z. (2), rozpoznał on oskarżonych, wyjaśnił skąd zna pseudonimy oskarżonych a i ich z widzenia, przypisał każdemu z oskarżonych konkretne wobec niego działania. Nie kwestionował, iż od wielu osób pożyczał pieniądze i ma wobec nich długi, jak też to, że został skazany za posiadanie broni. Co do tych ostatnich dwóch okoliczności nie można podzielić stanowiska apelacji obrońcy oskarżonego D. S. (1), aby w zasadniczy sposób mogły wpływać na (...), tak jak i to, iż nieprecyzyjnie podawał on okresy prowadzenia kiosku.

Nie można nie zauważyć, że zeznania K. Z. (2) znalazły potwierdzenie w zeznaniach M. Z. (1), a także M. S. (1), który zeznał, że od M. S. i D.S. wiedział, że kiosk w K. przy stacji (...) jest „pod ich opieką” (k 959), że 2-3 razy podwoził D. S. (1) do kiosku w K. po „haracz” (k 12349), świadka S. K., który wiedział od M. S. (2), że bierze z tej budki pieniądze (k 3354) oraz świadka M. S. (2), który zapamiętał, że K. Z. (2) prosił D. S. (1) o obniżenie długu (k 12792v), a nadto że on sam powoływał się na T. R. biorąc pieniądze od K. Z. (2) (k 11445v).

Dodatkowo można też zauważyć, że osoba wskazana przez K. Z. (2) jako odbierająca z kiosku gazety dla J. S. (1) to ta sama osoba, którą wskazał J. S. (1) (k 5337). To, że jak on zeznał dawał pieniądze na gazety nie zaprzecza twierdzeniom K. Z. (2), że za te gazety nie była uiszczana należność. W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego D. S. (1) trzeba podnieść, że J. S. (1) nie posiadał wiedzy o każdym dokonany przez członków „grupy (...)” przestępstwie, wiedział, że otrzymuje pieniądze z „haraczy”, co nie oznaczało, iż znał każdy punkt sprzedaży czy usługowy, gdzie ze strony członków tej „grupy” dochodziło do wymuszeń rozbójniczych. Brak konkretnej wiedzy tego świadka odnośnie działań wobec K. Z. (2) nie może być uznane, że tego rodzaju działań podejmowanych przez ww. nie było.

Konkludując – stwierdzić trzeba, że apelacje nie wykazały, aby zachodziły okoliczności, które podważałyby wiarygodność zeznań ww. świadków. Takich też argumentów nie znalazł Sąd odwoławczy. K. Z. (2) złożył jednoznaczne i konsekwentne zeznania, nie zgłaszał o zdarzeniach na policję, nie był zainteresowany wynikiem sprawy, i nie miał żadnych powodów, aby zeznać nieprawdę. Zeznawał niechętnie, obawiał się oskarżonych, co tym bardziej motywowało go do złożenia prawdziwych zeznań.

Dowody zebrane odnośnie omawianych czynów dawały, zdaniem Sądu odwoławczego, podstawę do przyjęcia winy oskarżonych R. D., T. B. (1), D. S. (1) i J. Ł. (1) za udowodnioną, co skutkuje nieuwzględnieniem apelacji w tym zakresie.

Należało dokonać zmiany zaskarżonego wyroku odnośnie oskarżonego T. B. (1) co do okresu przestępczego działania, którego koniec wyznaczało tymczasowe aresztowanie oskarżonego.

Ponadto słuszny był wniosek apelacji obrońców oskarżonego J. Ł. (1) o zastosowanie art. 63 § 1 kk, bowiem oskarżony do niniejszej sprawy był tymczasowo aresztowany i w związku z tym na poczet kary orzeczonej za czyn 22 w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 17 września 2002 r. do dnia 17 września 2004 r., co powoduje, iż kara ta została odbyta.

Jeżeli chodzi o kwestionowanie w apelacji obrońcy oskarżonego R. D. kwalifikacji prawnej czynu 20 w zakresie art. 280 § 2 kk, to fakt, że „Sąd nie widział tego noża, nie był sprowadzony jako dowód na rozprawę” jest tak pozbawiony racjonalności i zasadności, że nie wymaga dalszego omawiania. Natomiast w zakresie art. 12 kk apelacja nie przedstawia swojego stanowiska na tyle czytelnie, aby można podjąć stosowane rozważania.

Odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu **R. D.** w punkcie przyjętym jako **21**, a oznaczonym w akcie oskarżenia jako zarzut XXIII to nie tylko rażące uchybienie w zakresie art. 424 § 1 i 2 kpk nie pozwala na przeprowadzenie kontroli odwoławczej, ale to, że jedyny świadek oskarżenia nie został przesłuchany przed Sądem, a nie można uznać, aby w realiach tego zarzutu wystarczyło uznanie za ujawnione zeznania tego świadka ze śledztwa W. B. (k 5434, 5459 t. 28). Nie można nie zauważyć sprzeczności w zeznaniach tego świadka odnośnie jego wiedzy w zakresie przekazania oskarżonemu telefonu, które winny podlegać wyjaśnieniu, tak jak i pochodzenie wiedzy procesowej świadka odnośnie innych osób, m.in. osoby o ps. (...), wiedzy dotyczącej konkretnego numeru telefonu, na który miał dzwonić oskarżony „w sprawie kioskarza”. Konieczne jest też dokonanie konfrontacji jego zeznań z zeznaniami H. B., K. Z. (2), matki oskarżonego, z faktami podawanymi przez świadka, a także nie mogą pozostać poza zainteresowaniem sądu załączone wykazy rozmów telefonicznych. W związku z tym konieczne jest przeprowadzenie w tym zakresie przewodu sądowego, bowiem dopiero wówczas możliwa będzie analiza i ocena dowodów w aspekcie winy oskarżonego R. D.. Dlatego zaskarżonego wyrok w tej części podlegał uchyleniu, a sprawa przekazaniu do ponownego rozpoznania według właściwości Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Mokotowa.

W związku ze zmianami zaskarżonego wyroku odnośnie oskarżonego R. D. w zakresie czynu I i XXIII aktu oskarżenia koniecznym stało się orzeczenie wobec tego oskarżonego nowej kary łącznej, którą Sąd, przy nieuwzględnieniu apelacji prokuratora, orzekł w rozmiarze 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, uznając iż tak orzeczona kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności w sensie surowości. Nie zastosowano wobec oskarżonego art. 63 § 1 kk, ponieważ z informacji uzyskanej z (...) nie wynika, aby zachodziły podstawy do zaliczenia na poczet kary orzeczonej w tej sprawie okresu tymczasowego aresztowania.

Rozpoznając apelację obrońcy oskarżonego **D. S. (1)** w pozostałym zakresie należy stwierdzić, że również nie zasługuje ona na uwzględnienie (zarzut 25 i 30 omówiono wyżej).

Odnośnie czynu **25** nie powinno budzić wątpliwości, że oskarżony D. S. (1) udzielił pomocy M. S. (1) do sprzedaży ładowarki wiedząc, że pochodzi ona z przestępstwa, a ze względu na czas popełnienia przestępstwa, zagrożenie ustawowe i treść art. 101 § 1 pkt 3 kk i art. 102 kk postępowanie w tym zakresie podlegało umorzeniu ze względu na przedawnienie karalności tego czynu.

Jeżeli chodzi o zarzut **38** to dodatkowo w odniesieniu do apelacji trzeba zauważyć, że L. M. (2) określał, że z usług jego baru korzystali i nie płacili „ludzie z miasta, m.in. B. ze swoimi chłopakami (...) S., P., C. i inni” (k 6433). Na rozprawie wskazał spośród oskarżonych na P. P. (2) ps. (...), D. S. (1) i D. B. (1) ps. (...) (k 12390). To sprecyzowanie, wbrew twierdzeniu apelacji, nie wydaje się wątpliwym, skoro nie tylko tych trzech oskarżonych było na rozprawie, a ponadto widząc osoby niewątpliwie możliwe jest skojarzenie danej osoby z konkretną sytuacją. Oskarżonego D. S. (1) konsekwentnie wskazywał M. S. (1) ps. (...) jako osobę, która korzystała jako członek „grupy (...)” bezpłatnie w ramach „haraczu” z usług baru (...) się trzeba z apelacją, że z dowodów nie wynika, aby oskarżony stosował wobec pokrzywdzonego przemoc. Nie jest to w realiach tego zarzutu, o czym była mowa wyżej, okoliczność, która mogłaby skutkować uznaniem apelacji za zasadną. Dlatego w tym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu **D. S. (1)** w punkcie **39** celowym jest rozważenie apelacji jego obrońcy wraz z **apelacjami obrońców oskarżonego P. P. (2)**.

Jeżeli chodzi o czyn, którym oskarżeni D. S. (1) i P. P. (2) działając wspólnie i porozumieniu ze skazanym M. S. (2), G. D. oraz świadkiem M. S. (1) doprowadzili firmę (...) z siedzibą w W. przy u. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie jej prezesa w błąd co do faktu, że działają w imieniu wierzyciela A. K. (6), to apelacje nie przedstawiają argumentów, które miałyby zakwestionować okoliczności podawane przez M. S. (1). Zeznania tego świadka znalazły pełne potwierdzenie w zeznaniach A. K. (6), J. S. (2), który polecił M. S. (1) jako mężczyznę od egzekucji długów, L. I. – prezesa firmy (...), K. W. – dyrektora finansowego firmy (...), załączonego do akt upoważnienia dla M. S. (1) wystawionego przez A. K. (6) do przyjęcia kwoty 10000 zł od firmy (...) (k 5985). Ponieważ dług wynosił 34412 zł, a A. K. (6) z ostrożności przekazał upoważnienie M. S. (1) tylko na kwotę 10 tys. zł to było ono skierowane celem kolejnego okazania, aby uzyskać pełną kwotę wierzytelności. M. S. (1) zeznał, że w kontaktach z A. K. (6) „wyczuli”, że chce zakończyć z nimi współpracę, mimo, że wcześniej były rozmowy o jeszcze innych zleceniach egzekucji długów. W związku z tym oskarżeni „postanowili na nim zarobić” (k 1076) i kiedy kolejno zrealizowali czeki wystawione przez firmę (...) na łączną kwotę 34412 zł to pieniądze podzielili między siebie, z tym że 20 % ogólnej kwoty przekazali D. B. (1) jako, że była to działalność przestępcza w ramach „grupy (...)”, a nadto oskarżony D. S. (1) i G. D. dzielili się pieniędzmi z M. S. (2). A. K. (6) tytułem spłaty długu nie otrzymał pieniędzy, natomiast przedstawiciele firmy (...) byli przekonani do czasu, kiedy powzięli wiadomość o pozwie skierowanym do sądu przez A. K. (6), że dług na rzecz A. K. (6) został uregulowany

Powyższe okoliczności wynikają ze wskazanych dowodów, które są jednoznaczne w swej treści i tworzą spójną całość obrazującą przestępcze działania oskarżonych. W związku z tym wina oskarżonych D. S. (1) i P. P. (2) nie może budzić wątpliwości. Nie można zgodzić się z ze stanowiskiem apelacji obrońcy oskarżonego D. S. (1) w zakresie zamiaru oskarżonego, jak i pozostałych osób, bowiem jak wynika z powyższego zamiar oskarżonych w aspekcie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk niewątpliwie powstał przed wypłatą pierwszej transzy żądanej kwoty.

Również nie można uznać za skuteczne apelacje obrońców oskarżonych D. S. (1) i P. P. (2) odnośnie czynu 39 popełnionego na szkodę G. B. (1).

W powyższym zakresie oskarżeni P. P. (2), D. S. (1), świadek M. S. (1) z inicjatywy M. S. (2) działali w podobny sposób, jak wobec firmy (...). W rozmowie z G. B. (1) przedstawili się, że są z P., że „grupa (...)” przejęła dług firmy holenderskiej handlującej owocami i z nimi musi się rozliczyć, okazali niezapłacone faktury (k 621). Pokrzywdzony płacił miesięcznie, bądź dawał materiały budowlane, bowiem w tym zakresie prowadził firmę.

G. B. (1) potwierdził, że jesienią 1999 r. przyjechało do niego 4-5 nieznanymi mężczyzn, którzy zażądali spłaty długu, który miał mieć wobec firmy holenderskiej. Ich wygląd, sposób zachowania wzbudził w nim lęk i to tego rodzaju, że „mowę mu odjęło” (k 8177, 8198). Przyjeżdżali w kolejne miesiące 2000 r. brali materiały budowlane, za które nie zapłacili łącznie 1760 zł. Pokrzywdzony nie zgłaszał zdarzeń do policji, a jak wynika z akt sprawy został w czasie śledztwa zidentyfikowany na skutek zeznań M. S. (1).

Trzeba zauważyć, że M. S. (2), zeznający bardzo zdawkowo, stwierdził, że potwierdza, że wprowadził w błąd G. B., osobiście tam nie był, ale byli M. S. (1), P. P. (2), przekazywał jakieś dokumenty, nie pamięta co było z oskarżonym D. S., kojarzył „coś” z czekami firmy (...), ale obecnie nie pamięta (k 11445v).

W powyższej sytuacji podnoszone przez apelacje obrońców oskarżonych rozbieżności między zeznaniami M. S. (1) a zeznaniami G. B. (1) nie mogą skutkować uznaniem stanowisk skarżących za zasadne. Co do istoty zdarzenia dowody te są spójne i nie wynika z nich, aby działania oskarżonych nie stanowiły przypisanego im zaskarżonym wyrokiem przestępstwa, aby w tym zakresie istniały wątpliwości i to tego rodzaju, iż nie pozwalałyby na dokonanie ustaleń w zakresie winy oskarżonych.

Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego P. P. (2) dotyczący rozbieżności pomiędzy postanowieniem o przedstawianiu zarzutów, a aktem oskarżenia w zakresie daty popełnienia przestępstwa na szkodę G. B. (1) i kwoty, którą sprecyzowano w akcie oskarżenia nie spełnia warunku art. 438 pkt 2 kpk dlatego nie podlegał uwzględnieniu.

Wobec oskarżonego **D. S. (1)** w związku z umorzeniem postępowania w zakresie czynu 25 należało orzec nową **kare łącznie**, którą orzeczono w rozmiarze 4 lat pozbawienia wolności, a na jej poczet zaliczono z mocy art. 63 § 1 kk okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Jeżeli chodzi o **apelację prokuratora złożoną na niekorzyść oskarżonego D. S. (1)** to jej zarzut, wskazane uchybienie (art. 424 § 1 pkt 1 kpk) i argumentacja nie pozwalają – w świetle treści art. 434 § 1 kpk – na jej uwzględnienie. Prokurator domagając się przyjęcia w kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu art. 65 § 1 kk nie zakwestionował stanowiska Sądu Okręgowego, bowiem to, że nie ma informacji dlaczego przepis ten nie został uwzględniony przez tenże Sąd nie oznacza, że zostały zakwestionowane ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku w tym zakresie. Z apelacji nie wynika nawet, czy prokurator nie zgadza się z tym stanowiskiem, bowiem to, że Sąd nie umotywował swojego rozstrzygnięcia, nie oznacza, że prokurator pozbawiony został możliwości postawienia procesowych merytorycznych zarzutów. Dlatego przy tak sformułowanej apelacji Sąd odwoławczy nie miał uprawnień do poprawienia zaskarżonego wyroku w tym zakresie, czyli w zakresie ustaleń faktycznych, jak też do podjęcia rozważań odnośnie orzeczonej wobec oskarżonego przez Sąd I instancji kary za poszczególne czyny.

Odnośne apelacji obrońców oskarżonego P. P. (2) w zakresie pozostałych czynów.

P. P. (2) został oskarżony o popełnienie 18 przestępstw w zakresie zarzutów XXXI do XLIII i od XLIV do XLIX aktu oskarżenia, określonych w zaskarżonym wyroku jako zarzuty od XXVII do XLIV. Zaskarżonego wyrokiem uznano winę oskarżonego w tym zakresie (pkt 26-40), przy czym odnośnie dwóch czynów postępowanie umorzono z powodu przedawnienia karalności (pkt 53 wyroku).

Konfrontując treść zaskarżonego wyroku dotyczącą oskarżonego P. P. (2) z materiałem dowodowym w tym zakresie należy stwierdzić, iż głównym dowodem są zeznania M. S. (1), który w ramach „grupy (...)” działał wspólnie z P. P. (2). W związku z tym opisując dokonane przez siebie przestępstwa opisał rolę i współdziałanie w ich popełnieniu przede wszystkim P. P. (2). Jego zeznania są w tym zakresie niezwykle konsekwentne, logiczne, spójne i brak w nich okoliczności, które wskazywać by mogły na chęć złośliwego pomówienia oskarżonego czy chęć umniejszenia swojej winy poprzez odwołanie się do udziału w dokonaniu przestępstw tegoż oskarżonego. Nie można też nie zauważyć, iż zeznania M. S. (1) znajdują potwierdzenie w innych dowodach. I tak zdaniem świadka J. S. (1) oskarżony P. P. (2) był „wiodącym” członkiem podgrupy w strukturze oskarżonego D. B. (1), przestępstw „najczęściej dokonywał” z M. S. (1) (k 109), który dołączył do oskarżonego i „szybko awansował na współnika” (k 378). To, że była to podgrupa J. S. (1), któremu za pośrednictwem D. B. przekazywali pieniądze z obrotu narkotykami, jak i pochodzące z innych przestępstw, wynika także z zeznań S. K. (k 3347-3390 t.11). Oskarżony był uczestnikiem spotkań wieczornych z J. S. (1), stanowił też ochronę J. S. (1), o czym zeznają ww. świadkowie oraz świadek M. S. (2) (k 12797v).

Zarzuty apelacji obrońców oskarżonego w zakresie czynów: 31 i 32 z art. 263 kk; 36, 37, 44 dot. obrotu narkotykami; 39 z art. 286 § 1 kk i 38 z art. 282 kk zostały omówione wyżej ze względu na łączność z zarzutami postawionymi oskarżonym R. G. (1), D. B. (1) i D. S. (1).

Rozważając apelacje co do pozostałych czynów w postaci wymuszeń rozbójniczych należy podkreślić, że zeznania M. S. (1) korespondują z zeznaniami pokrzywdzonych (za wyjątkiem W. K.) tworząc z nimi spójną całość. Ma to tym bardziej znaczenie z punktu (...), iż pokrzywdzeni (za wyjątkiem M. P. (2)) nie składali zawiadomień o przestępstwie, a zeznania złożyli po otrzymaniu wezwań na skutek zeznań M. S. (1) potwierdzając jego relacje. Jednocześnie nie można nie zauważyć, że zeznania te uzyskano po upływie pewnego czasu od inkryminowanych zdarzeń, nie zawsze pokrzywdzeni wszystko potrafili odtworzyć, niemniej jednak zeznania z postępowania przygotowawczego, jak słusznie uznał Sąd I instancji, znacznie precyzyjniej opisują zdarzenia niż składane po kilku latach na rozprawie, ponadto nie zawsze świadkowie byli wolni od obaw ze strony oskarżonych.

Reasumując – wyżej wskazane dowody i okoliczności z nich wynikające w połączeniu z wcześniejszymi rozważaniami w aspekcie instytucji świadka koronnego, pozwalają Sądowi odwoławczemu na stwierdzenie, iż nadanie waloru wiarygodności zeznaniom M. S. (1) co do przebiegu zdarzeń będących przedmiotem rozpoznania, nie uchybia zasadzie wyrażonej w art. 7 kpk. Twierdzenie obrońcy w związku z wyjaśnieniami oskarżonego „o zemście” M. S. (1) i jej powodach nie może być uznane w świetle zebranych dowodów za podważające stanowisko Sądu Okręgowego. Brak jest w tym zakresie okoliczności, które wskazywałyby, iż M. S. (1) składając zeznania jako świadek koronny kierował się innymi względami niż wyjawienie prawdy o przestępstwach dokonanych przez siebie, w tym we współdziałaniu z oskarżonym P. P. (2). Skoro M. S. (1) podjął decyzję o współpracy z organami ścigania to konsekwencją tego jest zrelacjonowanie nie tylko swojej działalności przestępczej, ale i osób z nim współdziałających, jak też osób, co do których posiadał wiedzę. Wiedza świadka odnośnie oskarżonego P. P. (2) jest wiedzą bezpośrednią, obaj mężczyźni stanowili tandem przestępczy, co przecież wynika nie tylko z zeznań M. S. (1), „zlecenie” przestępstwa skierowane do jednego z nich oznaczało, w ramach struktur „grupy (...)”, współdziałanie drugiego, rozliczali się między sobą, jak określił M. S. (1) „z każdej złotówki”. Spotykali się też obaj prywatnie, towarzysko i brak jest dowodów, aby do końca działalności objętej niniejszą sprawą byli w konflikcie. Brak jest więc okoliczności, które podważałyby stanowisko Sądu Okręgowego odnośnie zeznań M. S. (1).

Zasadne też jest uznanie, że oskarżony przypisane czyny popełnił w warunkach art. 65 § 1 kk, bowiem popełniał je działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnienie przestępstw, o czym była mowa w rozważaniach w zakresie art. 258 § 2 kk.

Przechodząc do poszczególnych zarzutów stawianych P. P. (2) to obrona nie kwestionuje rozstrzygnięcia w zakresie czynu z art. 191 § 2 kk dokonanego przez oskarżonego we współdziałaniu z M. S. (1) i P. O. (1) w 1999 r. na szkodę P. K. (1) (**zarzut 34**). Postępowanie w tym zakresie zostało umorzone ze względu na przedawnienie karalności. Rację ma prokurator, że w czasie wydania zaskarżonego wyroku, jak i wnoszenia apelacji, nie minął okres czasu upoważniający do stwierdzenia przedawnienia ze względu na wówczas obowiązujące przepisy, a szczególnie art. 102 kk. Jednak obecnie – ze względu na zmianę treści tego przepisu od dnia 1 lipca 2015 r. – zarzut apelacji prokuratora stał się bezprzedmiotowy, ponieważ ze względu na treść art. 101 § 1 pkt 3 kk i obecnie obowiązujący art. 102 kk nastąpiło przedawnienie karalności tego czynu, co skutkuje umorzeniem postępowania.

Umorzeniu z mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk – ze względu na treść art. 101 § pkt 2a i 3 kk oraz art. 102 kk w powiązaniu z czasem popełnienia przestępstw: z art. 279 § 1 kk (**zarzut 27**), z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk (**zarzut 35**), z art. 291 § 1 kk (**zarzut 40**) oraz ustawowe za nie zagrożenie – podlega postępowaniu odnośnie tych czynów, dlatego wyrok w tej części uchylono, a postępowanie umorzono.

Odnośnie tych trzech czynów nie można uznać, aby zachodziły okoliczności uzasadniające uniewinnienie oskarżonego od ich popełnienia. Zeznania M. S. (1) są jednoznaczne w swej wymowie, w sposób konsekwentny opisał on okoliczności dokonania tych przestępstw we współdziałaniu z oskarżonym P. P. (2).

Jeżeli chodzi o włamanie do samochodu(...)oraz usiłowanie włamania do samochodu marki M. w 1994 r. w miejscowości K. i C. to zostały te czyny opisane jako początek działalności M. S. (1) w „grupie (...)”, a zarazem początek wspólnej działalności przestępczej z oskarżonym (k 596, 999). To, że ochroniarze parkingu, z którego zostały skradzione te samochody nie potwierdzili, aby ze sprawcami kradzieży weszli w porozumienie pozwalając na wyjazd samochodami z parkingu, za co otrzymywali zapłatę, nie może stanowić o zasadności apelacji. Potwierdzili oni fakt kradzieży aut z parkingu, natomiast zaprzeczanie pozostałym okolicznościom z istoty swej należy uznać za formę obrony przed postawieniem im zarzutów popełnienia przestępstw.

W tym zakresie pozbawiona słuszności jest też **apelacja prokuratora** domagająca się przyjęcia, iż ten czyn został przez oskarżonego popełniony w warunkach art. 65 § 1 kk. Bez względu na zawartość merytoryczną apelacji, a także okoliczności wynikające z zeznań M. S. (1), stwierdzić trzeba, że stanowisko prokuratora jest wbrew zasadzie art. 443 pkp (vide pkt 44 uchylonego wyroku dot. zarzutu 31 poprzedniego a/a).

Jedynie koniecznym stało się dokonanie korekty zaskarżonego wyroku w zakresie czynu 27, bowiem wartość samochodu VV golf zgodnie z twierdzeniem pokrzywdzonego wyniosła 256840 złotych przed denominacją, co oznacza, że obecnie jest to kwota 25684 zł., a nie 56840zł., jak omyłkowo przyjęto w akcie oskarżenia, a następnie bezkrytycznie w zaskarżonym wyroku.

Pozostałe dwa czyny popełnione w 2000 r., co do których Sąd odwoławczy umorzył postępowanie zostały również w sposób jednoznaczny, spójny opisane przez świadka M. S. (1). Opisał on precyzyjnie okoliczności związane z podjętymi przez niego (za namową D. K. (1)) i oskarżonego P. P. (2) próbami spalenia holownika stanowiącego własność G. C., jak też podał okoliczności związane z nabyciem obrazów pochodzących z kradzieży. Z zeznań tych udział i rola w tych przestępstwach oskarżonego wynika w sposób wyraźny i nie może budzić wątpliwości. Szczegółowa relacja tego świadka, na rozprawie i w śledztwie, konsekwencja w opisie okoliczności, brak jakichkolwiek wątpliwości co do udziału w nich oskarżonego, a także brak okoliczności, które mogłyby podważyć wiarygodność zeznań przeczą w sposób zdecydowany stanowisku oskarżonego, iż czynów tych nie popełnił. Dlatego nie można uznać, aby stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w zaskarżonym wyroku było obarczone błędem. Jedynie należało zmienić zaskarżony wyrok poprzez określenie wartości pierwszego obrazu „konie atakowane przez wilki” na kwotę 5000 zł (vide pkt 58 uchylonego wyroku) ze względu na treść art. 443 pkp i brak poprzednio apelacji na niekorzyść w tej części.

Jeżeli chodzi o przestępstwa w postaci wymuszeń rozbójniczych to zeznania M. S. (1) znalazły pełne potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonych, które to osoby zostały ustalone na podstawie jego zeznań.

Jedynie odnośnie czynu **28** popełnionego na szkodę W. K. nie można mówić o zgodności relacji, bowiem pokrzywdzony (k 12086) i jego żona B. K. (k 12087) zaprzeczali, aby na ich szkodę zostało dokonane przestępstwo. Logicznym jest, iż opisane okoliczności tego czynu z punktu widzenia pokrzywdzonego są dla niego zdecydowanie niekorzystne, świadczące o tym, że on sam wcześniej mógł popełnić przestępstwo, a to właśnie stanowiło źródło nieporozumień z P. O. (1) i dało początek inkryminowanemu czynowi. Otóż jak wynika z zeznań M. S. (1) (k 610, 949, 1025) do oskarżonego P. P. (2) zwrócił się ich znajomy P. O. (1) o pomoc w postaci interwencji u W. K., który nie rozliczył się z nim z części skradzionego samochodu S., który otrzymał od P. O. do rozebrania na poszczególne elementy. M. S. (1) wraz z oskarżonym „wymyślili” sposób działania wobec pokrzywdzonego i przystąpili do konsekwentnej jego realizacji. Podali pokrzywdzonemu fikcyjny powód ich działania i nałożyli na niego karę w wysokości 2000 \$, którą później obniżyli na skutek interwencji wspólnego znajomego do wysokości 1000 \$, a jako zabezpieczenie tej „kary” zabrali mu samochód marki P.. Ponieważ W. K. z braku takiej kwoty nie zapłacił „kary” to doprowadzili do sporządzenia fikcyjnej umowy sprzedaży samochodu między B. K. a nieustalonym mężczyzną (k 6472) i w ten sposób doprowadzili do rozporządzenia przez niego tym samochodem. Z tego samochodu korzystał P. P. (2), a po kilku miesiącach zarejestrowała go na swoje nazwisko żona oskarżonego P. I. P. po uprzednim sporządzeniu innej umowy kupna (k 6495). P. P. (2) rozliczył się z P. O. (1), a obaj sprawcy z oskarżonym D. B. (1) zgodnie z zasadą obowiązującą członków „grupy (...)”.

Analizując zebrane w tym zakresie dowody trzeba zauważyć, że zeznaniom W. i B. K. przeczy w sposób zdecydowany zeznanie M. S. (1), i potwierdzające je dokumenty w postaci umowy kupna-sprzedaży samochodu P., wykonania badania technicznego samochodu przez B. K. (k 6495-6) oraz informacja o kontroli drogowej oskarżonego w ww. samochodzie P..

W powyższej sytuacji nie można podzielić stanowiska skarżących, bowiem zdaniem Sądu odwoławczego treść zaskarżonego wyroku znajduje potwierdzenie w zgromadzonych dowodach.

Odnosnie czynu z punktu **29** zeznania M. S. (1) co do istoty zdarzenia znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego M. P. (2) (k 15192v w zw. z k 6110, 6122) i jego wierzyciela A. M. (k 12384), który zlecił M. S. (1) wyegzekwowanie długu od M. P. (2) zam. w S.. Pokrzywdzony opisał przebieg zdarzenia z dnia 21 lipca 1999 r., sposób działania trzech nieznanymi mu mężczyzn, którzy stosując wobec niego przemoc i groźby zażądali wydania pieniędzy „wspominając o firmie (...)” A. M.. Obawiając się o swoje życie pokrzywdzony wydał sprawcom 7000 zł, natomiast resztę pieniędzy (dług określono na ponad 20 tys.zł), pokrzywdzony miał wydać sprawcom w wyznaczonym przez nich terminie, tj. w dniu 1.08.1999 r. Po zdarzeniu M. P. (2) złożył zawiadomienie w (...) w S. (k 6108).

Zdarzenie w sposób korespondujący z zeznaniami pokrzywdzonego opisał M. S. (1), wyjaśniając, iż czynu tego dokonał z oskarżonym P. P. (2) i oskarżonym M. K. (1). Mimo, że M. S. (1) powiadomił A. M. o otrzymaniu od M. P. (2) pieniędzy to nigdy te pieniądze nie trafiły do niego. Zostały podzielone na trzech sprawców, tj. M. S. (1), M. K. (1) i P. P. (2), po uprzednim przekazaniu 1000 zł. D. B. (1) (k 1038).

Oskarżony M. K. (1) nie przyznał się do dokonania tego czynu a w toku śledztwa (k 328, 333, 341 zał. akt XVIII K 129/08) wyjaśnił, że domyśla się, że chodzi o sprawę S.. Był wówczas w P. przyjechał razem z D. B. (1), a oskarżony P. P. (2) i M. S. (1) przyjechali drugim samochodem marki O. (...). Nic więcej nie wiedział.

Jak wynika z zaskarżonego wyroku Sąd I instancji nie przyjął wyjaśnień oskarżonego M. K. (1), za prawdziwe. Z takim stanowiskiem należy się zgodzić, bowiem udział oskarżonego w dokonaniu przestępstwa na szkodę M. P. (2) wynika w sposób jednoznaczny i konsekwentny z zeznań M. S. (1) (k 12497/ k 612, 673, 1038). O spontaniczności tych zeznań dodatkowo świadczy jego twierdzenie, że wraz P. P. (2) zabrali oskarżonego do S. celem dokonania przedmiotowego przestępstwa, żeby sobie zarobił (k 940, 953, 689).

Rozpoznając apelację obrońcy oskarżonego, koncentrującą się na zarzucie z art. 424 kpk, nie ujawniono w niej argumentów, które mogłyby podważyć rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku odnośnie oskarżonego M. K. (1).

Powracając do apelacji obrońców oskarżonego **P. P. (2)** w zakresie **zarzutu 30** to przypomnieć trzeba, że M. S. (1) jednoznacznie zeznał, że latem 1999 r. zwróciła się do niego dziewczyna- tancerka, z prośbą, aby odzyskał od prowadzącego szkołę tańca R. K. (2) pieniądze w kwocie 6000 zł, które jest winien jako pracodawca. M. S. (1) podstępnie umówił się z R. K. (2) i na to spotkanie pojechał razem z oskarżonym P. P. (2). Zażądali od R. K. (2) spłaty długu oraz nałożyli na niego karę 2000 \$, którą miał im przekazać za 2- 3 dni. Po interwencji na prośbę R. K. (2) innych członków „grupy (...)” obaj sprawcy obniżyli karę do 1500 \$, którą to kwotę otrzymali. Z tej kwoty 20 % zgodnie z zasadami obowiązującymi w „grupie (...)” przekazali D. B. (1). Pokrzywdzony zapłacił żadaną kwotę pieniędzy, bo jak stwierdził do M. S. (1) i P. P. (2) zna ich z widzenia i zapłaci, bo „nie chce mieć kłopotów” (k 625)

R. K. (2) w swoich zeznaniach (k 14318) potwierdził okoliczności zdarzenia opisane przez M. S. (1). W toku śledztwa rozpoznał oskarżonego P. P. (2), który z nim rozmawiał i M. S. (1), który stał z boku. Podał, że jeden z mężczyzn już choćby swoim wyglądem i zachowaniem wzbudził w nim „przestrach”, ponadto grożono mu, że w przypadku niespełnienia żądania może „być połamany” (k 8764 t. 45).

Jak z powyższego wynika nie można uznać, aby zeznania M. S. (1) i R. K. (2) nie korespondowały ze sobą co do istoty zdarzenia, a istniejące rozbieżności nie dyskwalifikują obu dowodów, które w sposób jednoznaczny wskazują na dokonanie przestępstwa na szkodę R. K. (2) przez oskarżonego P. P. (2), jak też M. S. (1).

Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu P. P. (2) popełnienie kolejnego przestępstwa, tj. wymuszenia rozbójniczego na T. N. będącym właścicielem stacji paliw G. (zarzut **33**).

Z zeznań M. S. (1) wynika, że zgodnie z informacją J. S. (1) niektórzy członkowie „grupy (...)” tankowali paliwo na stacji paliw G. T. N. nie płacąc. Po aresztowaniu J. S. (1) w grudniu 1999 r. M. S. (1) wraz z oskarżonym P. P. (2) poinformowali T. N., że „przejmują interes”, i jednocześnie przekazali podgrupie (...) w spisie swoich „interesów” przestępczych, że mają stację paliw T. N., gdzie zamiast „haraczu” można tankować paliwo za darmo (k 679, 962). Świadek opisał jak proceder ten przebiegał, kto z członków „grupy” nie płacił za pobrane paliwo i wskazał m.in. oskarżonego P. P. (2). W tym zakresie zeznania te pozostają w całkowitej korelacji z zeznaniami T. N., który również wskazał m.in. oskarżonego P. P. (2) jako biorącego paliwo nie płacąc. Pokrzywdzony w prowadzonej ewidencji pobieranego bezpłatnie paliwa zapisywał też osoby i m.in. w zeszycie tym znajdują się zapisy dotyczące osoby określonej jako (...) (k 6334, 6355). Świadek określił kwotę pobranego przez członków „grupy (...)” paliwa, jak też opisał lęk pracowników i atmosferę jaka poprzedzała „zgodę” i warunki pokrzywdzonego na darmowe tankowanie. Świadek M. S. (1) potwierdził, że warunków tych nie dotrzymywali.

Odnośnie czynu opisanego jako zarzut **41** to zaskarżonym wyrokiem zostali skazani **P. P. (2), M. P. (1), N. B. (1), K. M. (1), P. P. (3)**, dlatego celowym jest łączne rozważenie apelacji obrońców tychże oskarżonych.

Zarzuty apelacji dotyczące obrazy art. 424 kpk zostały już omówione i mimo ich zasadności nie prowadzą do uwzględnienia ich wniosków. Dlatego warto przypomnieć, iż wszystkim ww. oskarżonym zaskarżonym wyrokiem przypisano dokonanie czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 kk. Czyn ten polegał na wprowadzeniu w błąd właściciela ładowarki (...) S. W. (1), iż faktycznym jej właścicielem jest M. S. (1), bowiem ta ładowarka została jemu skradziona i w związku z tym doprowadzili pokrzywdzonego do wydania ładowarki.

Do dokonania tego czynu doszło, jak wynika z zeznań M. S. (1), w następujący sposób:

– M. S. (1) na polecenie J. M. (2) i M. B. (1) spotkał się w R. z oskarżonym M. P. (1), który był razem z oskarżonym N. B. (1). Na tym spotkaniu M. P. powiedział, że rok temu ukradli ładowarkę, sprzedali ją i teraz „wymyślił przekręt”, który miał polegać na odebraniu jej nabywcy w ten sposób, że M. S. (1) poda się za właściciela tej ładowarki i wskaże charakterystyczną tabliczkę znamionową, umówili się tego samego dnia na realizację tego przestępczego planu;

– M. S. (1) po tym spotkaniu pojechał do P., skąd zabrał P. P. (2), P. P. (3), K. M. (1), „aby w razie czego pobili” właściciela mówiąc im „w czym rzecz” (k 651 i nast.). Następnie pojechali na stację (...) w W. przy O., gdzie czekał na nich oskarżony N. B. (1), który poinformował ich, że właściciel aktualnie tą ładowarką wykonuje prace w miejscowości Ł., w związku z tym pojechali do tej miejscowości

– na miejscu zdarzenia N. B. (1) w rozmowie ze S. W. (1) powiedział, że M. S. zginęła ładowarka i dlatego chce sprawdzić czy ta konkretna nie jest jego. M. S. (1) wiedząc gdzie jest i jak wygląda tabliczka znamionowa stwierdził, że to jego ładowarka i dlatego zabierają ją. S. W. (1) zaczął protestować, M. S. (1) dla „uwiarygodnienia” swoich słów uderzył N. B. (1) jako pośrednika tej rzekomej transakcji. Wówczas pokrzywdzony zaczął uciekać, dogonili go P. P. (3) i K. M. (1) i pobili;

– P. P. (2) wykonał telefon, aby przyjechał holownik, wyjechał po niego, a po przyjeździe holownika wprowadzili ładowarkę na tę lawetę i została ona przewieziona do P., na teren firmy (...);

– ładowarkę sprzedano w N., o czym była już mowa wyżej.

S. W. (1) zeznał, że zamierzał sprzedać ładowarkę, w tym celu dał ogłoszenie w prasie, rozmawiał też z M. P. (1) – synem jego sąsiadów, z jego inicjatywy spotkał się w W. na stacji paliw w W. przy O. z nim i drugim mężczyzną podobnym do N. B. (1) (k 4444, 4457), który poinformował go, że ma nabywcę na ładowarkę, a po 2- 3 tygodniach zatelefonował M. P. (1), że są klienci. Mimo, że tego dnia wykonywał prace ładowarką w m. Ł. to na skutek nalegań oskarżonego zgodził się na spotkanie. Jeden z mężczyzn – przypominający M. S. (1) (k 4145) – zainteresował się tabliczką znamionową, a gdy protestował to dwóch mężczyzn pobiło go – jeden przypominał P. P. (3) (k 4145), a mężczyzna przypominający M. S. (1) (k 4145) uderzył w twarz tego, który był na spotkaniu przy O. z M. P. (1) mówiąc, „ja 2 lata szukam ładowarki, a ty chcesz ją sprzedać” (k 4142). Przyjechały jeszcze dwa samochody i laweta, na którą załadowali ładowarkę.

Przytoczone wypowiedzi ww. świadków wskazują jednoznacznie na spójność obu relacji tworzących logiczną całość. Obaj świadkowie konsekwentnie podawali okoliczności tego czynu i niewątpliwie zasadnym jest uznanie, że zeznania te są wiarygodne, w przeciwieństwie do wyjaśnień oskarżonych, którzy nie przyznali się do dokonania tego czynu. Jedynie oskarżony N. B. (1) złożył w tym zakresie wyjaśnienia, w których nie kwestionował swojej obecności w m. Ł., kontaktów z właścicielem w sprawie ładowarki, ale chodziło o to, aby M. P. (1) dokonał oględzin ładowarki. Był razem z 4 mężczyznami na „ogłędzinach” ładowarki, stał 3-4 m od nich, a oni rozmawiali z właścicielem. Po kilku dniach odbył spotkanie z J. M. (2), jego współnikiem i kilkoma nieznanymi mężczyznami i ten współnik miał pretensje do niego, że wiedział iż koparka jest ich i nic nie powiedział, za co został pobity i ukarany kwotą 5000\$.

W świetle zeznań S. W. (1) oraz M. S. (1) wyjaśnienia oskarżonego N. B. (1) nie mogą być uznane za wiarygodne, tak co do przebiegu zdarzenia, jak i zamiaru oskarżonego. Stanowią one pewnego rodzaju dopasowanie sytuacyjne, w celu zapewnienia sobie obrony przed uznaniem winy, która z zeznań ww. świadków rysuje się jednoznacznie. Świadek M. S. (1) nie miał żadnych wątpliwości co do tego oskarżonego jak i pozostałych oskarżonych w dokonaniu przypisanego im przestępstwa, wskazał ich jednoznacznie opisał rolę każdego z nich w ustalonych działaniach. Odnośnie oskarżonych P. P. (3) ps. (...) i K. M. (1) ps. (...) również złożył konsekwentne zeznania (k 1052) które przeczą stanowiskom zawartym w apelacjach obrońców. Faktem jest, że M. S. (1) zeznał m.in., że zostali oni zabrani na miejsce zdarzenia, „bo są dobrze zbudowani i robili wrażenie”, ale potrzebni byli nie tylko „aby robić wrażenie”, ale w konkretnym celu i „wiedzieli w czym rzecz”, o czym zostali poinformowani. Obaj byli przy prowadzonych z pokrzywdzonym rozmowach, a ich reakcja wobec uciekającego pokrzywdzonego dodatkowo to potwierdza. Wiedzieli też choćby z racji swojej „działalności”, że nie zostali zabrani na rozmowy biznesowe, a aby byli „użyteczni” to musieli być poinformowani „w czym rzecz”, a więc o istocie czynu. To, że czyn ten został popełniony przez oskarżonych w ramach związku przestępczego wynika jednoznacznie z zeznań M. S. (1): polecenie spotkania z M. P. (1) otrzymał od J. M. (2) – członka „grupy B.”, zabrał członków „grupy (...)” czyli swojego współnika działań przestępczych P. P. (2), jak też nie przypadkowo znanych sobie jako członków „grupy (...)” P. P. (3) i jego współnika K. M. (1). To, że ci mężczyźni znali się, a K. M. (1) jest „dobrym kolegą” P. P. (3) wynika też z wyjaśnień tego ostatniego (k 4375).

Warto też zwrócić uwagę, że funkcjonariusz Straży Miejskiej K. B. (2), który był na miejscu zdarzenia, ponieważ przejeżdżając „zwrócił uwagę na trzech mięśniaków” wskazał na oskarżonego P. P. (3) jako bardzo podobnego do mężczyzny będącego na miejscu zdarzenia (k 4157).

Jeżeli chodzi o odwołanie się w apelacji obrońcy oskarżonego P. P. (3) i w bliźniaczej apelacji obrońcy oskarżonego K. M. (1) do dat wskazanych czynności w kontekście tymczasowego aresztowania tych oskarżonych to nie można uznać, aby daty podawane przez świadków były na tyle precyzyjne, aby można jednoznacznie ustalić czas dokonywania konkretnych czynności związanych z ładowarką. W związku z upływem czasu od zdarzenia do czasu składania zeznań nie jest możliwe dokładne ustalenie, ile czasu upłynęło od zabrania ładowarki pokrzywdzonemu do jej sprzedaży i czy data umowy stanowi faktyczne odzwierciedlenie przeprowadzonej transakcji (vide zeznania A. O. k 4426), natomiast na podstawie zebranych dowodów możliwe jest ustalenie tylko co do tego, iż zdarzenie wobec S. W. (1) miało miejsce przed dniem 4 maja 2000 r.

Reasumując – brak jest okoliczności, które podważałyby wiarygodność zeznań M. S. (1), które znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego, pośrednio częściowo w wyjaśnieniach N. B. (1), w protokole oględzin ładowarki (k 4184), w zeznaniach S. G. (1) (k 4387).

Zdaniem Sądu odwoławczego powyższe wskazuje, że zasadnie przypisano wszystkim ww. oskarżonym popełnienie czynu z art. 286 § 1 kk, a nadto oskarżonym P. P. (2), P. P. (3) i K. M. (1) dodatkowo popełnienie tego czynu w warunkach art. 65 kk (prawidłowo art. 65 § 1 kk). Jeżeli zaś chodzi o oskarżonych M. P. (1) i N. B. (1) to uszło uwagi Sądu Okręgowego, iż wyrokiem uchylonym nie przypisano im dokonania tego czynu w warunkach art. 65 kk (punkt 65 wyroku dot. ówczesnego zarzutu 48), i to rozstrzygnięcie wówczas nie było zaskarżone apelacją prokuratora. Z tych przyczyn koniecznym było dokonanie zamiany zaskarżonego wyroku w tej części, a zarazem uznanie apelacji prokuratora za bezzasadną. Nie uwzględniono również apelacji prokuratora w zakresie art. 46 § 1 kk, bowiem nie zostały wykazane jednoznacznie okoliczności związane z nabyciem ładowarki przez S. W. (1) odnośnie pochodzenia tej ładowarki i ewentualnie jego wiedzy w tym zakresie. Okoliczność ta pozostaje to bez wpływu na ustalenia co do istoty zarzutu, ale w skarżonym zakresie nie można jej nie zauważyć i uznać, że jest bez prawnego znaczenia.

Odnośnie czynu oznaczonego jako zarzut **43** przypisanego oskarżonym **P. P. (2) i A. K. (1)**.

Apelacje obrońców oskarżonych w tej części również okazały się niezasadne i to nie tylko z powodu art. 455a kpk. Treść zaskarżonego wyroku w tym zakresie znajduje uzasadnienie w dowodach zebranych w sprawie, tj. w zeznaniach M. S. (1), pokrzywdzonego M. A. (1), K. C. – inicjatora wymuszenia rozbójniczego na osobie pokrzywdzonego, M. B. (2), M. D..

To, że czynu tego dokonali oskarżeni P. P. (2), A. K. (1), a także M. S. (1) i T. S. wynika jednoznacznie z zeznań M. S. (1) oraz K. C., przy czym w stosunku do świadków, pokrzywdzonego i pozostałych dowodów nie wykazano, aby zachodziły okoliczności podważające ich wiarygodność. Oskarżeni działając wspólnie i porozumieniu ze skazanym T. S., M. S. (1) przemocą zmusili M. A. (1) do zapłacenia im 6000 \$, które to pieniądze podzielili między siebie z uwzględnieniem stosownej części dla (...).

Apelacje obrońców oskarżonych nie przedstawiły argumentów, które mogłyby wskazywać na niezasadność zaskarżonego wyroku, a i takich argumentów nie znalazł Sąd Apelacyjny. Dlatego w tym zakresie zaskarżony wyrok podlegał utrzymaniu w mocy.

Uwzględnieniu częściowemu podlegał zarzut apelacji obrońcy oskarżonego P. P. (3) w zakresie zaliczenia oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie. W tym zakresie należało uwzględnić okresy pozbawienia wolności w innych sprawach, które w konsekwencji nie podlegały zaliczeniu w sprawie rozpoznawanej.

Przechodząc do **apelacji obrońców oskarżonego P. P. (2) i obrońcy oskarżonego P. O. (1)** w zakresie zarzutu **42** Sąd odwoławczy stwierdził, co następuje:

Z zeznań M. S. (1) i wyjaśnień oskarżonego P. O. (1) wynika, że oskarżony użytkował samochód marki D. (...) stanowiący własność P. S. ps. (...) (zbieżność nazwisk przypadkowa). P. O. (1) samochód pożyczył oskarżonemu P. P. (2) i M. S. (1), gdy obaj ukrywali się w P.. Z zeznań M. S. (1) wynika, że w czasie korzystania z samochodu przez niego i P. P. (2) w listopadzie 2000 r. uległa uszkodzeniu skrzynia biegów i ze względu na wysoki koszt naprawy postanowili ten samochód sprzedać. Uzyskali na sprzedaż samochodu zgodę oskarżonego P. O. (1). Samochód sprzedali M. M. (7), który prowadził rozmowy w tej sprawie, zaś formalnie w umowie kupna-sprzedaży jako nabywca figurowała jego matka. Umowa została podrobiona, bowiem został sfalszowany podpis P. S. jako sprzedającego, co do którego oskarżony i M. S. (1) informowali nabywcę, że jest to brat M. S. (1). Po dwóch tygodniach M. M. (7) samochód sprzedał.

M. S. (1) i P. P. (2) po sprzedaży samochodu D. poinformowali o tym właściciela samochodu P. S., a on złożył fałszywe zawiadomienie do policji, iż samochód został przywłaszczony przez osobę określaną jako C.. Postępowanie w tym zakresie zostało umorzone.

M. M. (7), jak zeznał na rozprawie, został skazany za nieumyślne pasterstwo. Potwierdza to, nadesłany w toku postępowania odwoławczego, wyrok Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 11 lutego 2004 r. sygn. V K 1799/02/10 (wyrok uprawomocnił się w dniu 18 kwietnia 2004 r.), z którego wynika, iż M. M. (7) został skazany za to, że w dniu 20 kwietnia 2004 r. nabył za kwotę nie większą niż 17 tys.zł samochód D. (...) o wartości 38 tys. zł w okolicznościach, w których powinien i mógł przypuszczać, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę P. S., tj. za czyn z art. 292 § 1 kk.

Mając na uwadze przede wszystkim ww. wyrok, Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska Sądu I instancji wynikającego z zaskarżonego wyroku, iż oskarżeni dopuścili się czynu m.in. z art. 286 § 1 kk. Nie można bowiem w tej sytuacji uznać, aby oskarżeni doprowadzili M. M. (7) do niekorzystnego rozrządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd.

W tym zakresie trzeba też zauważyć zeznania M. S. (1) i J. Ł. (2) odnośnie okoliczności sporządzania umowy kupna-sprzedaży samochodu, jak też pozostające z nimi w sprzeczności zeznania M. M. (7), który twierdził, że sprzedający okazał dowód osobisty na nazwisko P. S.. Taka sytuacja nie wynika z zeznań M. S. (1) i rzeczywiście nie mogła mieć miejsca, bowiem oskarżony P. P. (2) i M. S. (1) nie dysponowali dowodem osobistym P. S., a ponadto gdyby to on był rzeczywiście sprzedającym nie byłoby potrzeby podrobienia na umowie jego podpisu, a to potwierdza P. S. i J. Ł. (2).

Zaskarżony wyrok wykazuje, iż Sąd Okręgowy nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego P. O. (1), iż nie wiedział co stało się z samochodem, który on użytkował, a później pożyczyl oskarżonemu P. P. (2) i M. S. (1). To stanowisko należy w świetle konsekwentnych i jednoznacznych ww. dowodów podzielić. Dowody te jednocześnie uzasadniają twierdzenie, że oskarżony P. P. (2) i P. O. (1) przywłaszczyli samochód D. (...) stanowiący własność P. S. rozporządzając powierzonymi samochodem jak swoją własnością. Tego rodzaju działanie wyczerpuje dyspozycję art. 284 § 2 kk. Ponieważ w tym zakresie Sąd Okręgowy przypisał oskarżonym popełnienie czynu z art. 284 § 1 kk, co nie zostało zakwestionowane przez prokuratora, to Sąd odwoławczy przyjął tę błędną kwalifikację, przy czym pozostało to bez wpływu na ostateczne rozstrzygnięcie, bowiem w każdym przypadku czyn ten uległ przedawnieniu. W związku z tym w tej części wyrok uchylono, a postępowanie umorzono.

Umorzenie przez Sąd Apelacyjnym postępowania w zakresie czynów oznaczonych jako zarzut 27,35,40 i 42 spowodowało konieczność orzeczenia nowej kary łącznej wobec oskarżonego P. P. (2), Orzeczono ją w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności uznając, iż tak orzeczona kara pozbawienia wolności nie przeczy ustawowym kryteriom współmierności.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego P. O. (1) w zakresie pozostałych zarzutów.

Apelacja odwołuje się w sposób ogólny do wyjaśnień oskarżonego P. O. (1) i z tego wywodzi naruszenie art. 410 kpk i art. 7 kpk. To, że oskarżony nie przyznał się do dokonania zarzucanych czynów nie oznacza automatycznie, że zaskarżony wyrok zapadł z obrazą przepisów prawa procesowego. Wyjaśnienia te podlegają takiej samej ocenie jak inne dowody zebrane w sprawie, a te w sposób zdecydowany przeczą wyjaśnieniom oskarżonego.

Odnośnie zarzutu 58 wyjaśnienie znajduje się na początku niniejszego uzasadnienia, zarzutu 42 rozważania zawarto wyżej, zaś odnośnie czynu z punktu 47, co do którego Sąd Okręgowy umorzył postępowanie nie można uznać, aby to stanowisko obarczone było błędem. Zeznania M. S. (1), pokrzywdzonego, a także częściowo wyjaśnienia samego oskarżonego pozwalały na jednoznaczne odtworzenie przebiegu zdarzenia, co słusznie doprowadziło Sąd I instancji do wniosku, iż oskarżony popełnił czyn z art. 191 § 2 kk. To, że pokrzywdzony nie kwestionował długu u oskarżonego nie oznacza, że pozaprawne sposoby jego prywatnej egzekucji nie stanowią przestępstwa w rozumieniu kodeksu karnego.

Poza zarzutami apelacji należy stwierdzić, że umorzeniu z powodu przedawnienia karalności podlegał **czyn 49**. W tym zakresie zeznania M. S. (1) nie pozostawiają wątpliwości, że oskarżony w 1998 r. nabył od niego 60 golariek wiedząc, że

pochodzą z kradzieży. Są to zeznania jednoznaczne i konsekwentne, zarówno w śledztwie (k 10130) jak i na rozprawie (k 13167). M. S. (1) niezmiennie podawał, że oskarżony nabył od niego golarki wiedząc, że pochodzą z kradzieży. Okoliczności tego nabycia nie są związane z zatrzymaniem golarek przez policję, a następnie ich nabywaniu przez policjantów od M. S. (1), bowiem oskarżony nabył je wcześniej niż dokonano ich zabezpieczenia.

Jeżeli chodzi o **czyn 46** przypisany oskarżonemu to jest on nierozdzielnie związany z czynem 38 przypisanym oskarżonemu P. P. (2). Niewątpliwie oskarżony P. O. (1) zainspirował P. P. (2) oraz M. S. (1) do popełnienia przestępstwa na szkodę W. K., co wiązało się z tym, jak zeznał M. S. (1), że miał rozliczenia z pokrzywdzonym dotyczące kradzonego samochodu marki S. (...). Okoliczności związane z rozliczaniem się obu mężczyzn zostały opisane przez M. S. (1) w sposób szczegółowy i jednoznaczny. Ponieważ według oskarżonego W. K. nie wywiązał się należycie z zobowiązania to, aby je wykonał, oskarżony zwrócił się do znanego mu P. P. (2) „aby pojechał do tego człowieka i załatwił sprawę”. P. P. (2) wspólnie z M. S. (1) „wymyślił” sposób wyegzekwowania pieniędzy (k 949) i jak wyżej wskazano poprzez wprowadzenie w błąd W. K. doprowadzili do rozporządzenia przez niego i jego żonę samochodem marki P. na ich rzecz. Samochód do swojej dyspozycji przejął P. P. (2) rozliczając się z P. O. (1).

Okoliczności podawane przez M. S. (1) nie pozwalają zdaniem Sądu odwoławczego uznać, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 18 § 2 i 3 kk w zw. z art. 282 kk. Sposób działania wobec W. K. został „wymyślony” przez P. P. (2) i M. S. (1), a z dowodów nie wynika, aby oskarżony został poinformowany o zastosowanym przez obu sprawców sposobie „załatwienia sprawy”. Niewątpliwie oskarżony ten zwracając się do ww. osób o pomoc nie prosił o pokojowe negocjacje. Wiedział do kogo zwraca się, że do członków „grupy (...)”, z którymi miał kontakty i jaki skutek może ich sposobem osiągnąć. Wiedział też, że sam nie osiągnął oczekiwanego rezultatu i nie miał możliwości prawnych dochodzenia w jego przekonaniu słusznych, ale związanych z przestępstwem, roszczeń. Dlatego zwrócił się do oskarżonego P. P. (2), a w dalszej kolejności i do M. S. (1), wskazał osobę, wyrażając pełną zgodę na zastosowanie wobec W. K. groźby bądź przemocy, aby zmusić go do dokonania konkretnej czynności, tj. rozliczenia się z nim z nie przekazywania mu pozostałych części z pociętego samochodu. Tym działaniem oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 18 § 2 kk w zw. z art. 191 § 1 kk, a ze względu na upływ czasu wskazany w art. 101 § 1 pkt 4 kk i art. 102 kk nastąpiło przedawnienie karalności tego czynu. W związku z tym postępowanie podlegało z mocy art. 17 § 1 pkt 6 umorzeniu.

Jeżeli chodzi o osobistą apelację oskarżonego P. O. (1) to brak jest podstaw, aby uznać, iż wobec niego zachodzą uzasadnione wątpliwości co do poczynałości. W toku dotychczasowego postępowania oskarżony nie podnosił tej kwestii, nie wykazał wówczas ani obecnie aby jego twierdzenie było zasadne. Oskarżony, jak wynika z akt sprawy, prowadził aktywną obronę w toku postępowania przed Sądem I instancji, składał wiele wniosków, ale nie dotyczyły one potrzeby przeprowadzenia badania sądowo-psychiatrycznego. Również na rozprawie apelacyjnej nie przedstawił dowodów, które mogłyby wskazywać na istnienie przesłanek uzasadniających istnienie uzasadnionej wątpliwości co do poczynałości oskarżonego.

Drugą kwestię, którą podnosił oskarżony w osobistej apelacji to nieobecność na ostatnim etapie procesu, w dniu 23 października 2013 r. z powodu zatrzymania przez policję i aresztowania.

Z informacji uzyskanej przez Sąd Apelacyjny wynika, że oskarżony jako poszukiwany listem gończy w związku z inną sprawą, został zatrzymany w dniu 23 października 2013 r. o godz. 12:05. Rozprawa w tym dniu wyznaczona była na godzinę 10, przewidziane były głosy stron i taki był przebieg tej rozprawy. Jeżeli przyjąć za wiarygodne twierdzenie oskarżonego, że policjanci do mieszkania gdzie przebywał przyjechali rano, to zważyć trzeba, że oskarżony nie informował policjantów, że w tym dniu odbywa się rozprawa, nie wnosił o jego ewentualne doprowadzenie, nie zawiadomił Sądu o zatrzymaniu, aresztowaniu, mimo, że wydanie wyroku było odroczone do 30 października 2013 r., o czym wiedział. Podnieść trzeba, że na rozprawie w dniu 23 października 2013 r. głosy stron odbywały się po wznowieniu przewodu sądowego, bowiem wcześniej odbyły się przemówienia stron, w tym w ostatnim udzielono głosu oskarżonemu. Zważywszy na powyższe oraz to, że postępowanie przeciwko oskarżonemu z mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk nie może się toczyć i podlega umorzeniu nie uwzględniono wniosków przedstawionych przez oskarżonego.

Konieczne jeszcze jest ustosunkowanie się do **apelacji prokuratora** w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonych kar wobec oskarżonych, za wyjątkiem oskarżonych E. J. (1), J. Ł. (1), M. W. (1), P. O. (1) i M. K. (1), co do których prokurator wyroku nie zaskarżył.

Jeżeli chodzi o zarzut 1 i 2 apelacji to odniesiono się do nich przy rozważaniach dotyczących zaskarżonych czynów przypisanych oskarżonym D. K. (1), P. B. (1), D. S. (1) i P. P. (2), przy czym odnośnie dwóch pierwszych oskarżonych zauważyć trzeba, że w zakresie winy oskarżonych wyrok de facto został zaskarżony tylko odnośnie czynu przypisanego oskarżonym w punkcie 2 zaskarżonego wyroku.

W apelacji zarzut niewspółmierności kar wywodzony jest przez jej autora z wymierzenia wskazanym 14 oskarżonym „kar znacznie poniżej wniosków złożonych przez oskarżyciela publicznego”, co czyni orzeczone kary „łagodnymi”. To, że orzeczone kary wobec niektórych oskarżonych nie mogą uchodzić za kary surowe powinno być niewątpliwym, ale jednocześnie niewątpliwym musi być uznanie, iż wyznacznikiem niewspółmierności kar nie są wnioski prokuratora złożone w czasie końcowego przemówienia. Orzeczenie kar poniżej wniosków prokuratora nie oznacza, że orzeczono kary rażąco niewspółmierne, powołanie więc tylko takiego argumentu musi skutkować, w świetle art. 434 § 1 kpk, uznaniem apelacji za pozbawioną zasadności.

Warto więc przypomnieć, że stawiając zarzut rażącej niewspółmierności nie wystarczy powtórzyć treść art. 438 pkt 4 kpk, ale należy wykazać albo nowe okoliczności w zakresie wymiaru kary, albo że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym. Tego apelacja prokuratora nie wykazała, nawet nie podjęto w tym zakresie próby, a twierdzenie, że orzeczone kary są „łagodne” nie może też oznaczać istnienia ustawowej przesłanki rażącej niewspółmierności orzeczonej kary. W związku z powyższym apelacja prokuratora uwzględnieniu i w tej części nie podlegała.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 437 § 1 i 2 kpk orzekł jak w wyroku. O wydatkach za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk, odnośnie opłaty na mocy art. 624 § 1 kpk przy uwzględnieniu art. 434 § 1 kpk, zaś odnośnie orzeczeń umarzających postępowanie o kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 632 pkt 2 kpk.